

**Programa
electoral**

La teva veu

Cap a la Independència

**Eleccions a les Corts
Espanyoles 1996**

Presentació

Resum de la campanya electoral de les eleccions a les Corts Espanyoles del 1996.

Aquesta obra recull la campanya electoral de l'Iniciativa per la Independència de Catalunya (IIC) en les eleccions a les Corts Espanyoles del 1996. El seu objectiu és donar visibilitat a la proposta d'autodeterminació i la independència de Catalunya, que es va presentar a la generalitat el gener del 1995. La campanya es va dur a terme entre els mesos d'abril i juny del 1996, amb una intensitat i una durada que van superar les expectatives. Es van organitzar més d'un centenar d'actes, que van arribar a tot el territori català i que van comptar amb la participació d'una trentena d'organitzacions i partits polítics.

La teva veu Cap a la Independència

La campanya electoral de l'IIC va ser un gran èxit. Va rebre una gran acceptació i va ser considerada com una de les més exitoses de la història política catalana. Va ser una campanya que va marcar un punt d'inflexió en la lluita per la independència de Catalunya.

FUNDACIÓ JOSEP IRLA
Biblioteca

115(000) / R.79

Eleccions a les Corts espanyoles
1996

Presentació

Benvolguts ciutadans/Benvolgudes ciutadanes,

Ara fa tres anys Esquerra Republicana de Catalunya em va confiar la responsabilitat de representar a Madrid els interessos d'aquest partit històric i de la gent que li dóna suport. Han estat anys durs però alhora excitants per al treball polític. Era el principi de la fi de la majoria absoluta que des de la prepotència ha governat l'Estat. Era el moment en què, com en tot final de cicle, s'aixecaven les catifes per posar al descobert les desviacions no democràtiques d'aquest període. Des d'ERC hem contribuït a airejar totes aquelles qüestions que indicaven que el govern del PSOE no havia aprofitat els deu milions de vots pel canvi per fer-lo, sinó que s'havia instal·lat en les rutines d'un règim heretat del franquisme i del postfranquisme d'UCD. I per això és en aquest període que han esclatat els escàndols de Filesa, dels Gal, del Cesid, del Banc d'Espanya, etc.

L'actitud d'ERC a Madrid s'ha diferenciat de CiU, que ha contribuït a impedir diverses investigacions, però també d'aquella oposició que, com IU o el PP, s'ha limitat a utilitzar aquests afers per desgastar el PSOE, sense voler entrar en el fons del problema: les bases autoritàries del règim.

D'altra banda, han estat uns anys en què s'ha agreujat la situació dels sectors populars dels Països Catalans, els quals hem hagut de defensar sense parar. Un atur estructural dels més alts d'Europa, un treball precari dels més elevats, un perill real de fallida de l'Estat del benestar espanyol ens indiquen que la política seguida fins ara és una política conservadora, una política d'Estat inefficient, una política que continua castigant la capacitat productiva de la nostra nació. El PSOE, amb el suport de CiU, s'ha limitat aquests darrers temps a realitzar lleugers rectocs liberals en la política econòmica i ha fet retrocedir les condicions laborals. CiU no ha obtingut del PSOE cap mena de canvi estructural, que començaria per aconseguir per a la nació catalana un nou sistema de finançament que possés fi a l'espoli fiscal, un traspàs de competències en els camps industrial, laboral i d'investigació, la creació d'un banc públic nacional, etc. La nació catalana i la seva gent popular, els treballadors, els petits i mitjans empresaris, els pagesos, són els que més aporten a l'Estat i els que menys reben. I, per tant, a les condicions desfavorables que han de patir pel fet de viure dins d'un Estat dels més arcaics d'Europa, s'hi han d'afegir les polítiques que des de Madrid castiguen l'economia productiva i l'autogovern.

Per tot plegat, de cara a la nova etapa que comencem, la tasca a Madrid serà desplegar allà el Contracte per Catalunya signat per ERC en les eleccions passades al Parlament de Catalunya i concretar-lo en el Pacte per la Sobirania i la Democràcia. Anirem a Madrid a defensar el nostre dret a la independència com a instrument per obtenir una nació justa, democràtica i lliure.

I per això, juntament amb els representants de Galícia i Euskadi, lluitarem per arraconar les forces jacobines i autoritàries que probablement substituiran les forces jacobines dubtosament progressistes que han manat fins ara.

El programa que teniu a les mans serà la base de la nostra actuació parlamentària a Madrid, on una representació plural d'ERC al Congrés i al Senat significarà un avanç en la defensa dels interessos populars. La veu de la gent, La teva veu es farà sentir amb força. Sempre en direcció Cap a la Independència.

Pilar Rahola

Candidata al Congrés de Diputats per ERC

Índex

1. El programa electoral	11
1.1. El marc de les eleccions del 3 de març	11
1.2. El procés de divergència amb Europa	11
1.3. La nació catalana, al tall del ganivet	12
1.4. L'estat del malestar	13
1.5. Una democràcia de baixa qualitat	13
1.6. Situar les persones al centre de l'economia pròspera	14
1.6.1. Crear treball mitjançant l'economia productiva	14
1.6.2. Avançar en la coresponsabilització de treballadors i empresaris	14
1.6.3. Aplicar uns impostos més justos i que es quedin als Països Catalans	15
1.6.4. Aconseguir que els governs de la nació catalana tinguin tot el poder en matèria econòmica	15
1.6.5. Millorar la qualitat de vida, per l'ecologia, per la cultura i pel nivell de serveis	15
1.6.7. Convidar els joves a ser protagonistes dels reptes del s. XXI	16
1.6.8. Obtenir més democràcia i més llibertats per a uns ciutadans més responsables	17
1.6.9. Inserir la nació catalana directament a Europa i al món, des dels seus valors i potencialitats	18
1.7. Una estratègia nacional i progressista a Madrid	19
1.8. Galeusca, una aliança de les esquerres nacionals	19
1.9. Per una política catalana unitària	19
1.10. Incidir en un front antiautoritari	19
1.11. Posar a prova el grau real de democràcia a les institucions de l'Estat	19
1.12. Signar un pacte per a la democràcia catalana i cap a la sobiranía	20
A. ECONOMIA PRODUCTIVA SOSTENIBLE	21
2. Política ambiental. De la nació a la biosfera	21
2.1. Per un desenvolupament sostenible	21
2.2. Energia. De la nació a la biosfera	21
2.3. Aigua. De la nació a la biosfera	22
2.4. Residus. De la nació a la biosfera	23
2.5. Patrimoni natural. De la nació a la biosfera	23
2.6. Protecció dels animals. De la nació a la biosfera	24
3. Per un futur de progrés	25
3.1. Economia	25
3.1.1. Una economia intervinguda i amb un creixement amenaçat	25
3.1.2. Assolir la sobiranía econòmica de la nació catalana	26
3.1.3. Consolidar l'estat del benestar	26
3.1.4. Marc laboral i creació d'ocupació	27
3.1.5. Plantejar una veu específicament catalana en el procés de convergència econòmica en la Unió Europea	27
3.1.6. Suport a l'economia productiva	27
3.2. Sectors de producció	28
3.2.1. Sector primari	28
3.2.1.1. Agricultura i ramaderia	28
3.2.1.1.1. L'àmbit territorial	28
3.2.1.1.2. El productor	28
3.2.1.1.3. L'empresa familiar agrària	28

3.2.1.1.4. Els mitjans de producció	28
3.2.1.1.5. La comercialització	29
3.2.1.1.6. Les relacions amb Europa	29
3.2.1.2. Pesca	29
3.2.2. Sector secundari	30
3.2.2.1. Indústria	30
3.2.2.1.1. Bloc d'actuacions específiques per activar un nou model industrial a la nació catalana	31
3.2.2.1.2. Blocs d'actuacions específiques per afavorir la implantació, el creixement i la transmissió de les petites i mitjanes empreses	31
3.2.2.1.3. Un nou marc català de relacions laborals	31
3.2.2.1.4. Una formació competitiva	32
3.2.2.1.5. Infraestructures viàries	32
3.2.2.1.6. Infraestructures energètiques i telecomunicacions	32
3.2.2.1.7. Jornada laboral i contractació competitiva	32
3.2.3. Sector Terciari	32
3.2.3.1. Comerç	32
3.2.3.1.1. Transferència de totes les competències de comerç a la Generalitat de Catalunya.	32
3.2.3.1.2. Reivindicació d'un model de comerç propi	32
3.2.3.1.3. Grans àrees comercials	33
3.2.3.1.4. Seguretat Social	33
3.2.3.1.5. Desplegament de l'estatut dels consumidors	33
3.2.3.1.6. Comerç i impostos. El concert econòmic	33
3.2.3.1.7. Horari dels comerços	34
3.2.3.1.8. Llei d'arrendaments urbans	34
3.2.3.1.9. Sistema d'informació- Cens del comerç	34
3.2.3.2. Turisme	34
3.3. Política laboral	36
3.3.1. Llei de vaga	36
3.3.2. Moderació salarial	36
3.3.3. Acomiadament lliure	36
3.3.4. Precarització del mercat laboral	36
3.3.5. Traspàs de l'Inem	37
3.3.6. Fòrum sindical	37
3.3.7. Jornada laboral	37
B. EL DESENVOLUPAMENT PERSONAL, UNA OPCIÓ D'ESQUERRES	37
4. Cultura	37
4.1. Propostes de caràcter general	38
4.2. Patrimoni	38
4.3. Història	38
4.4. Espectacle	38
4.4.1. Teatre i dansa	38
4.4.2. Cinema	39
4.4.3. Música i cançó	39
4.5. Cultura popular	39
4.6. Mitjans de comunicació	39
4.6.1. Audiovisuals	39
4.6.1.1. Per una oferta de caràcter nacional	40
4.6.1.2. Per una oferta digna	41

4.6.1.3. Pel desenvolupament d'infraestructures, mitjans i serveis de comunicació	41
4.6.2. Premsa escrita en català	42
5. Política lingüística	42
5.1. Àmbit dels drets lingüístics	42
5.2. Àmbit de l'Administració	43
5.3. Àmbit de l'ensenyament	43
5.4. Àmbit dels mitjans de comunicació	44
5.5. Àmbit de la cultura	44
5.6. Àmbit socioeconòmic	44
5.7. Àmbit de la nació catalana	45
5.8. Àmbit de la projecció exterior	45
6. Ensenyament	46
6.1. Ensenyament infantil, primari i secundari	46
6.2. Per un ensenyament propi: competències exclusives	46
6.3. Supressió de les lleis orgàniques en matèria d'ensenyament	47
6.4. Llei de finançament de la Reforma per a la nació catalana	48
7. Política universitària	48
7.1. Per una universitat catalana d'alt nivell	48
7.1.1. Consideracions generals	48
7.1.2. La proposta d'ERC	48
7.1.2.1. Universitat pública	48
7.1.2.2. Investigació	49
7.1.2.3. Per un sistema universitari nacional	49
7.1.2.4. El procés d'unitat europea	49
8. Política científica i tecnològica	50
8.1. El paper de la recerca i el desenvolupament en la nostra societat	50
8.2. La situació actual	50
8.3. Un model de política científica	50
9. Esport	52
C. PER UN ESTAT CATALÀ DEL BENESTAR	53
10. Benestar social i drets de les persones	53
10.1. Sanitat	53
10.1.1. Medicina preventiva	53
10.1.2. Assistència primària	54
10.1.3. Medicina hospitalària	54
10.1.4. Professionals que treballen sistema públic	54
10.1.5. Salut mental	54
10.1.6. Finançament	54
10.1.7. Farmàcia	54
10.1.8. Formació de postgrau	54
10.1.9. Clíniques del dolor i cures paliatives	55
10.1.10. Mutualisme	55
10.1.11. Annex	55
10.2. Política social	55
10.2.1. General	55
10.2.2. Propostes per als principals grups de població	56
10.2.2.1. Infància i família	56
10.2.2.2. Gent gran	56
10.2.2.3. Pobresa i exclusió social	57

10.2.2.4. Persones amb discapacitats	57
10.2.2.4.1. Discapacitats físiques	57
10.2.2.4.2. Discapacitats psíquics	58
10.2.2.4.3. Discapacitats psicòtiques	58
10.2.2.4.4. Discapacitats sensorials	58
10.3. Programes sociosanitaris	59
10.3.1. Sida	59
10.3.2. Toxicomanies	59
10.3.3. Ludopaties	60
10.4. Igualtat social	60
10.4.1. General	60
10.4.2. Parelles i famílies de fet	61
10.4.3. Lliure opció sexual	61
10.4.4. El dret a una mort digna	61
10.4.5. Immigració	62
10.4.5. 1. Visats d'entrada	62
10.4.5. 2. Permis de treball	62
10.4.5. 3. Permis de residència	62
10.4.5. 4. Condicions sociolaborals	62
10.4.5. 5. Drets polítics i civils	63
10.4.5. 6. Política d'immigració	63
10.4.6. Racisme, etnocentrisme i xenofòbia	63
10.4.7. Dret d'asil i condició de refugiat	63
11. Dones	64
12. Joventut	64
12.1. Presentació	64
12.2. Treball	65
12.3. Ensenyament	65
12.4. Política social	66
12.5. Servei militar i objecció de consciència	66
12.6. Política juvenil	67
D. LA DEMOCRATITZACIÓ DE LES INSTITUCIONS	68
13. Cap a la democratització	68
13.1 De la democràcia representativa a la participativa	68
13.1.1. La iniciativa legislativa popular	68
13.1.2. Proposta de sistema electoral als parlaments de la nació catalana i a les Corts Generals de l'Estat espanyol	68
13.1.3. Proposta de sistema electoral per als municipis	69
13.1.4. El mandat dels presidents de govern	69
13.1.5. La lluita contra la corrupció i el tràfic d'influències	70
13.2. Finançament dels partits polítics	70
13.3. Campanyes electorals	70
13.4. Relació administració-empreses	70
13.5. La propaganda institucional	70
14. Un Senat de les nacions i regions que componen actualment l'Estat espanyol	71
15. Ordenació territorial i administrativa	71
15.1. Ordenació territorial	71
15.1.1. La nació catalana com a territori dins l'Estat espanyol	71
15.1.2. L'organització territorial de la nació catalana	72

15.1.3. L'ordenació del territori de la nació catalana	72
15.2. Grans infraestructures, transports i comunicacions	73
15.2.1. Carreteres i ferrocarrils	74
15.2.2. Ports i aeroports	74
15.2.3. Correus i telecomunicacions	74
15.2.4. Xarxa hidrogràfica	75
16. Política municipal i Organització Administrativa	75
17. Justícia i dret	76
17.1. Justícia ràpida, eficaç i independent	77
17.2. Millora de l'atenció, servei i participació dels ciutadans	77
17.3. El català, vehicle d'expressió normal. Aprofundiment de les competències sobre justícia	77
18. Política interior	78
18.1 Model català de seguretat	79
18.1.1. Per la definitiva concreció i aplicació d'un model de seguretat pública per a Catalunya	79
18.1.2. Model policial català	79
18.1.3. Regulació de la situació transitòria	80
19. Política exterior	80
19.1. L'actuació espanyola en política exterior	80
19.2. Drets dels pobles	81
19.3. Cooperació, solidaritat, reequilibri i lluita per la pau	82
19.4. Unió Europea	82
19.5. Projecte exterior de la nació catalana	83
20. Pacificació internacional: defensa i seguretat	84
20.1. Per una defensa no ofensiva i la pacificació internacional	84
20.2. Desmilitarització de la política de seguretat	84
20.3. Democratització de la política de defensa	84
20.4. Regulació de la producció i exportació de material militar	85
20.5. Reducció dels efectius militars i desarmament	85
20.6. Per una nació catalana no ofensiva i internacionalment solidària	85
20.7. Aportació catalana a la pacificació internacional	86
21. Completar l'Estatut	86
21.1. Transferències pendents de negociació	87
21.2. Aprovar un nou estatut nacional d'autonomia	88
21.3. Afavorir la confluència dels Països Catalans	88
22. La feina feta a Madrid	89
22.1. Exemes presentades	89
22.2. Proposicions de llei	89
22.3. Proposicions no de llei	89
22.4. Preguntes orals	90
22.5. Sol·licituds de compareixença	90
22.6. Altres	90

Programa electoral

Eleccions a Corts espanyoles 1996

1. El programa electoral

1.1. El marc de les eleccions del 3 de març

Les properes eleccions a les Corts espanyoles culminen un intens cicle de votacions que ha comportat des de l'any 92 unes eleccions cada any, i en el període que va del maig del 95 al proper març tres processos electorals seguits. Alguns dels processos s'han acumulat precisament per un escàndol de les legislatures provocat per factors d'inestabilitat política; aquest ha estat el cas de les generals del 93 i del 96 i de les eleccions al Parlament de Catalunya del 95. I tot plegat en un període clau en què l'Estat espanyol va sortir del miratge que els anys de bonança de la segona meitat dels 80 i l'eufòria de la incorporació a la UE i de l'any olímpic havien provocat.

En la mesura que les grans polítiques dissenyades des de l'Estat es justifiquen pel procés de convergència europea, caldrà analitzar breument la situació a Europa, a l'Estat i als Països Catalans.

1.2. El procés de divergència amb Europa

El tractat de Maastricht, que va significar una aposta clara per la unitat europea, ha comportat, però, al mateix temps, unes condicions de convergència que els estats re-tardats com l'espanyol és difícil que compleixin. Ni en el preu del diners, ni en la inflació, ni en el déficit públic, ni en el deute l'Estat espanyol està en condicions de complir abans del 1999 els requisits.

	Maastricht	Estat espanyol
Inflació	2,6	4,3
Tipus d'interès	9,5	11
Déficit públic	3	6
Deute públic	60	65,3

Dades del 20-11-1995

I en tot cas l'Estat no ha actuat de cara a preparar el teixit productiu centrat especialment als Països Catalans, per les dures condicions de competència que existeixen al si de la UE i en relació amb el mercat mundial, i ara només arris-

ca que un acostament a l'Europa d'una velocitat sigui a costa que sectors senzills de la base productiva del país petin definitivament. Que la inflació es contingui, que el preu del diners baixi i que el deute de l'Estat, en disminuir, no continui absorbint bona part de l'estalvi privat i de la inversió de capital és bo per al teixit productiu; però si la disminució del déficit públic es basa en la supressió d'inversions públiques i en el retrocés de les prestacions socials en comptes de retallar les duplicitats de l'Estat autonòmic, els privilegis de l'alt funcionariat i d'actuar sobre la productivitat del sector públic, el cercle vicios tornarà a començar. I tot això amb l'índex d'atur més elevat d'Europa. D'altra banda, els acords sobre comerç internacional i la recent conferència Euromed poden provocar un creixent procés de deslocalització que podria no ser compensat suficientment amb el creixement de la capacitat exportadora. ¿Quan la UE ha decidit dedicar 4.685 milions d'ecus a subvencionar empreses que vulguin invertir al nord d'Àfrica, a Turquia o a l'Orient Mitjà, estem assistint a una autèntica operació solidària o bé a una jugada perquè les grans empreses europees (entre elles poques o cap de les catalanes) obtinguin mà d'obra barata, avantatges fiscals i zona de lliure comerç per al 2010?

L'oligarquia espanyola de base financer, especulativa i funcional, i les grans multinacionals europees volen imposar un model de convergència europea i d'incorporació al mercat mediterrani i mundial que perilla que es faci sobre les espalles dels més febles, com s'ha vist en alguns aspectes de la darrera reforma laboral i que ara podria afectar sectors senzills de la petita i mitjana empresa, de les empreses de l'àrea de l'economia social i del món del comerç i de l'agricultura. L'Estat espanyol podria pagar, començant pels Països Catalans, que en depenen, un alt preu segons com es concreti el procés de convergència europea.

En aquest procés de confluència, l'Estat espanyol es nega a abordar no solament una major eficiència de l'Administració, sinó també la necessitat de fer desaparèixer les rigideses del sector dels serveis, que molts cops sembla situar fora d'una autèntica economia de mercat lliure: l'electricitat, el telèfon, alguns privilegis corporativistes d'algunes professions liberals són un cop de mà a l'economia productiva dels Països Catalans, que perd capacitat exportadora per l'increment de costos que signifiquen uns serveis oligopòlics.

Els Països Catalans podrien acceptar una velocitat ràpida d'incorporació a Europa si controlessin els mateixos les grans variables de les polítiques econòmiques i socials. Però mentre estiguem sotmesos a la dependència de Madrid, els arcaïsmes espanyols ens arrossegaran en direcció a Àfrica.

Espanya, malgrat les evidents modernitzacions produïdes en el camp de les infraestructures i del benestar social, conserva un sistema de valors socioeconòmics diferent dels majoritaris al Principat, al País Valencià o a les Illes. D'altra banda, molta de la industrialització difusa en el conjunt de la Península no s'ha degut a un impuls autònom de sectors emprenedors de les diverses societats peninsulars. Molts cops és herència del model de desenvolupament de l'època franquista: Polos de Desarrollo, gran indústria pesant estatal. Un model que ha fet figura a tot Europa i que aquí els anys de PSOE al poder no han servit per reconvertir adequadament. Per un cantó es continuen mantenint indústries obsoletes artificialment que contribueixen a engruixir el deficit de l'Estat, o bé s'opeva per una liquidació o privatització salvatge en mans de grups oligòpolics, sense preparar alternatives que es basin en la promoció de la capacitat emprenedora. Aquest és el panorama que predomina en els eixos Cantàbric i del Gran Sud. Eixos que necessitaran un tractament diferenciat per facilitar la seva integració real i competitiva amb Europa, així com també els Països Catalans necessitaran una política econòmica elaborada a peu de fàbrica capaç de fer front als reptes i a les potencialitats que té davant seu.

	Habitants	Fons (millions)	Fons per h. (ptes.)
Gran Sud	8.942.723	1.302.402	145.638
Castella	9.033.429	871.616	96.488
Eix Cantàbric	6.731.151	408.843	60.739
PPCC/Aragó	11.672.417	579.889	49.680

I no s'hi val l'excusa de la situació privilegiada dels PPCC. Aquests en el context europeu ocupen una posició inferior a la mitjana en molts dels índexs. Per exemple, en com-

(Mitjana UE 100)	Infraestructures	PIB per habitant	Taxa d'atur
Roine-Alps	146,20 %	109,6 %	84,8 %
Llombardia	125,46 %	137,3 %	44,4 %
Baden-Württemberg	117,56 %	133,8 %	31,5 %
Catalunya	88,19 %	83,9 %	171,6 %

En canvi és cert que potencialment els Països Catalans són l'única zona de l'Estat que, sense necessitat de suport polític i econòmic induït, com és el cas de Madrid, han acon-

1.3. La nació catalana, al tall del ganivet

Per accedir en condicions a Europa, els Països Catalans necessiten superar una sèrie d'obstacles que la política de l'Estat ha situat en el nostre camí. En els darrers anys, els Països Catalans han tingut una pèrdua de la renda familiar disponible que els ha situat en posicions mitjanes a l'Estat espanyol; i una pèrdua del valor afegit brut per habitant en els darrers quatre anys (tres punts).

Continua l'espoli fiscal: l'aportació neta per català i any a Madrid és de 200.000 ptes. Els Països Catalans aporten l'excedent que necessita l'Estat per funcionar. Els PPCC aporten el 34% d'IRPF i el 34,4% d'IVA de l'Estat. És per això que hi ha una oposició frontal des de les Castelles y el Gran sud al sistema de concert econòmic. Els ciutadans del Principat perdren el 12% del nivell de vida a canvi de tenir DNI espanyol.

El nivell de peatges és absolutament discriminatori: de la Jonquera a Alacant unes 8.000 ptes., de Madrid a Cadis 0 pessetes.

La distribució dels fons comunitaris des de 1986 fins a 1993 ha estat també una font de discriminació permanent:

paració dels altres quatre motors d'Europa, el Principat té, segons un estudi de la UGT realitzat fa quatre anys, les dades següents:

segueix unes posicions que els farien capaços d'esdevenir un centre influent de la UE meridional. Hi ha hagut, per exemple, un salt històric.

Participació en el PIB dels territoris de l'Estat

	1800	1985	
Eix Cantàbric	13,4 %	16,4 %	De Galícia a Navarra
PPCC/Aragó	21,5 %	36,0 %	Castelles, Madrid, La Rioja
Castella	30,9 %	27,3 %	Andalusia, Extremadura i Múrcia
Gran Sud	32,3 %	17,2 %	

Del 1986 al 1991 la zona amb més capitalització ha estat l'eix mediterrani (Balears 45,31, País Valencià 30,39, Catalunya 23,31).

En canvi, el mercat espanyol s'ha tornat modest: a prin-

cipi de segle era 10 vegades més gran que el del Principat, ara només ho és 5 vegades.

Els Països Catalans aporten més d'1/3 del PIB espanyol i el 40% de les exportacions.

Totes aquestes dades mostren com la conjuntura socioeconòmica per als Països Catalans dóna per una banda una elevada potencialitat, però per altra com els obstacles de l'Estat espanyol poden impedir l'accés de la nostra nació als llocs que ocupa l'Europa avançada.

1.4. L'estat del malestar

En el camp social la darrera legislatura ha posat en evidència els límits de l'Estat del benestar espanyol. Amb una economia productiva castigada per les polítiques profinancees i especulatives del PSOE, l'atur estructural s'ha disparat i només una reforma laboral que ha precaritzat el mercat de treball ha aconseguit una aparent reducció de l'índex d'atur. Però la feblesa relativa de l'economia productiva també repercutiu en el déficit de l'Estat. El menor ingrés procedent dels qui treballen i l'augment dels qui han de viure del subsidi porta l'Estat espanyol a una situació de fallida de fet. Les indicacions del FMI d'incrementar els impostos per finançar la sanitat, o bé la promoció dels fons privats de pensions és una burla dels impositors de la nació catalana que es veu sotmesa a un espolí anual de mitjana superior al 60% de les seves aportacions. És clar que abans de plantejarse nous impostos o unes pensions privades, els treballadors i emprendadors dels Països Catalans reclamen el concert econòmic, el traspàs de la Seguretat Social, la lluita de proximitat contra el frau que asseguraria l'obtenció de competències en el camp laboral i, finalment, la liquidació de les duplicacions de l'Estat autonòmic amb la supressió de ministeris sencers. Davant la fallida de l'Estat espanyol del malestar, la solució no comporta un desmantellament salvatge, per una banda, i per l'altra per un refoc de la pressió impositiva que sempre recau en les zones més productives. Aquesta per ara és la fórmula aplicada pel pacte PSOE-CIU i que ben segur serà continuada pel PP, si accedeix al Govern. D'altra banda, les posicions d'IU en aquest terreny són purament numantines i no plantegen en cap dels casos els problemes estructurals que provenen de la configuració jacobina de l'Estat.

1.5. Una democràcia de baixa qualitat

Però en aquest marc socioeconòmic, la inestabilitat produïda pel Govern minoritari del PSOE, travessat per una pluja d'escàndols: IBERCORP, BOE, RENFE, CESID, FILESA, GAL, Roldán etc., ha provocat una crispació notable entre la població espanyola atiada de forma partidista sense donar alternatives per la premsa procliu al PP. S'ha intentat sempre culpabilitzar el PSOE, però mai els aparells còmplices de l'Estat (recordi's com en els casos Roldán i GAL, la premsa i el PP aturaven sempre les seves denúncies en els personatges del Govern i es negaven a seguir les seves investigacions entre els comandaments de la

Guàrdia Civil). Malgrat això, es fa un discurs regeneracionista però que alhora, per aconseguir un canvi de majories, apela als sentiments espanyols que històricament sempre han estat per definició heteròfobs, o si es vol xenòfobs. Amb l'excusa del suport de CIU al PSOE portem tres anys d'història xovinista anticatalana i antibasca, que en el cas del Principat s'ha centrat en la lluita contra la immersió, al País Valencià en els acords Zaplana-Lizondo i a les Illes en el boicot al gir autonomista de Soler. L'*ABC* i els sectors més cavenaris del PP, però també amb importants reflexos entre el món de l'esquerra jacobina del PSOE i del PCE-IU, han atiat els prejudicis ètnics i han camuflat l'actuació genocida cultural de l'Estat sobre les nacions no castellanes, presentant com a víctimes aquells que són els instruments del genocidi. El cinisme de la maniobra no ha fet respondre a cap dels intel·lectuals i de l'elit política espanyola, amb compadisívies excepcion. Un clima d'odi ètnic que permet que una caravana d'altres de CADECA sigui rebuda per les institucions de les Castelles o que provoca una manifestació de 60.000 persones a Salamanca per impedir el retom a Catalunya d'un botí de guerra. Això indica com l'actual marc democràtic i autonòmic deixa indefens una part notable (una tercera part) dels ciutadans de l'Estat, aquells que en la seva autonomia disposen de llengua pròpia diferent del castellà.

Al costat, doncs, dels anachronismes socioeconòmics i de l'escassa qualitat de la democràcia espanyola, l'estat de les autonomies no ha avançat en la darrera legislatura. La concessió d'unes quantes competències més al Principat i al País Valencià, la permanència de les Illes en el furgó de cua del nivell competencial, amb el tema pendent encara del cost de la insularitat, il·lustren un panorama poc engresador.

La Catalunya Nord, dependent de l'Estat francès, està passant una conjuntura que ja anticipa el que pot ser un Govern de dreta jacobina. Les promeses pròpies d'una dreta estatalista i social fetes durant la campanya per l'ara president Chirac s'han vist immediatament incomplides. Els partits francesos són profundament estatalistes i ara es troben amb un greu dilema insuperable. O prenen l'accelerador de la liberalització salvatge, que amb una societat civil feble com la francesa, acostumada a dependre sempre de l'Estat, produeix reaccions violentes; o bé reforcen l'estatalisme i fan fallida econòmica, per la incapacitat de locomotora que té l'economia productiva privada francesa. En aquest marc, les nacions i minories nacionals dependents de l'Estat perpetuen i agreujen en molts casos la seva periferització, producte d'un model d'ordenació territorial absolutament centralista. La Catalunya Nord continua amb el procés de substitució demogràfica i lingüística que fa diminuir la seva catalanitat. Només el procés d'entrada de l'Estat espanyol a la UE ha facilitat que amb la supressió de les fronteres hi hagi una relació més gran amb el pol d'atracció que significa l'àrea metropolitana de Barcelona; així com també les creixents relacions entre Girona i Perpinyà són elements positius. La presència, ni que sigui testimonial, de diversos regidors autonomistes o independentistes als municipis catalans del nord i un cert rexo-

neixement institucional de les escoles catalanes permeten apuntar algunes línies d'esperança.

En aquest context de dificultats en el marc espanyol s'hi afegixen els grans reptes que afecten el conjunt de les societats europees. Per fer front a ambdues qüestions ERC ja va desenvolupar fa poc l'anomenat CONTRACTE AMB CATALUNYA, que continua essent vigent i aplicable al conjunt de la nació. A continuació se'n descriuen els eixos principals.

El contracte amb la nació catalana, un nou estil de fer política

La relació entre polítics i ciutadans s'ha de recuperar a través del concepte de contracte. Un contracte és un acord entre dues parts que s'ha de complir. La idea bàsica del programa d'ERC és que s'ha de concretar al llarg de la propria legislatura en els aspectes bàsics.

1.6. Situar les persones al centre de l'economia pròspera

1.6.1. Crear treball mitjançant l'economia productiva

La creació de llocs de treball depèn bàsicament de les empreses, especialment de les petites i mitjanes, que als Països Catalans representen aproximadament el 80% dels llocs de treball. Cal per això modificar les condicions adverses que limiten la seva expansió: la cotització a la Seguretat Social, de les més altes d'Europa, les càrregues fiscals sobre les transmissions patrimonials, la manca de control per part de la Seguretat Social dels abusos en les baixes laborals i un Import d'Activitats Econòmiques que recau sobre indústria i comerç per fer front al deficit municipal que provoquen uns pressupostos centralitzats a Madrid, el dinar car, les infraestructures retardades i de peatge, costos de l'energia elevats per la presència de monopolis són alguns dels obstacles. Cal, doncs, modificar totes aquestes polítiques anti-industrials donant un cop de timó als governs autònoms, i actuant a Madrid per provocar un gir estructural.

• Incentivar l'exportació i promoure canvis en l'ordre econòmic mundial

També cal la creació d'ecotaxes i taxes socials per evitar la competència desleial i les injustícies que es produueixen en països en via de desenvolupament que no compleixen les regles mundials, que limiten el treball dels nens, de dones, de presoners, que prohibeixen l'excessiva duració del treball, que fan respectar els mínims ambientals. Aquestes taxes serien utilitzades per finançar projectes socials o ambientals en països en via de desenvolupament.

• Fomentar la creació d'empreses, de cooperatives i d'autoocupació

Cal que es creïn moltes noves empreses per pal·liar l'anar. Cal incentivar, també, l'autoocupació i la creació de cooperatives laborals o societats anònimes laborals. Aconseguint que l'estalvi petit i mitjà circuli cap al món de la petita indústria.

• La pagesia, el comerç, el turisme

Cal donar suport a l'empresa familiar dels sectors del comerç, del turisme i de la pagesia i ramaderia, que són estratègicament clau per garantir que centenars de milers de catalans es guanyin la vida autònomament. Per això cal posar fi a la proliferació de grans superfícies, i cal la potenciació d'un turisme de qualitat i el reciclatge de part de la pagesia cap a la producció de productes amb denominació d'origen.

• Distribuir de forma diferent el temps de treball

Caldrà donar a cadascú la llibertat per disposar del seu temps vital, amb més progressivitat a l'hora d'entrar o sortir de la vida laboral, que permetrà una flexibilitat en l'atenció personal a la família, a la formació, a la cultura a l'oci, als esports o a la vida associativa. Caldrà per això desenvolupar sistemes mutualitzats de capital-tempo, alimentats per les contribucions del món del treball afavorit per incentius financers.

1.6.2. Avançar en la coresponsabilització de treballadors i empresaris

El nou sistema productiu necessita una participació de tots aquells que formen part de l'empresa. Seguint models nord-europeus, els treballadors i les seves organitzacions sindicals han de coresponsabilitzar-se de la marxa de les empreses, participant en la presa de decisions, fent-se conscients del conjunt del sistema productiu i compartint els resultats dels períodes bons i dels dolents. S'hauria d'estudiar una nova llei de contractes de treball, per aconseguir que els contractes fossin de durada indefinida, però amb indemnització modulada, per llei, d'acord amb la duració efectiva del contracte en cas de ruptura per l'empresari.

• Cal un marc català de relacions laborals

Les centrals sindicals i les patronals catalanes han de pactar un marc laboral català propi i defensar que les competències del món del treball puguin a dependre del Govern català.

• Combatre el frau

El Govern espanyol va decretar fa dos anys la reducció de les moltes prestacions per desocupació, i això significa que havent-hi molt treball precari, molt contracte temporal,

molts treballadors s'han vist afectats per la mesura. El Govern s'escuda dient que hi ha molt frau. Del que es tracta és que ens traspassin la inspecció laboral i que aquest sigui combatut. Alhora, davant la precarització laboral, caldria compensar les famílies afectades de forma important amb subsidis suficients. Caldria també eliminar el greuge comparatiu del PER que reben els treballadors agrícoles meridionals i que esdevé una font de caciquisme enorme.

• Promoure la Seguretat Social i assegurar les pensions

Cal reformar el sistema de cotitzacions que serveixen per fer front a les pensions, per evitar que les aportacions dels treballadors al llarg d'una vida laboral no es perdin al final perquè l'Estat les ha dilapidat anteriorment. Però també és clar que si el Govern català pogués gestionar les pensions podrien evitarse la probable fallida del sistema de previsió espanyol d'aquí a poc temps.

1.6.3. Aplicar uns impostos més justos i que es quedin als Països Catalans

Els impostos caldria que es guiesin sota el principi de la justícia i de l'eficàcia. Els impostos no haurien de recaure en els salaris baixos i en les persones amb dificultats; haurien d'incentivar l'economia productiva i en canvi carregar sobre la financeria i especulativa, que són les que no creen riquesa, es limiten a fer-la canviar de mans.

Cal aconseguir en la pròpria legislatura el canvi en el sistema de finançament amb l'establiment del règim de concert econòmic com a sistema de finançament de les administracions públiques catalanes, que faci front a l'espoli fiscal que hipoteca la nació catalana en les seves aspiracions de progrés i benestar.

El concert econòmic ha de permetre també la capacitat normativa sobre els impostos: la possibilitat de regulació de bonificacions de suport a l'economia productiva.

1.6.4. Aconseguir que els governs de la nació catalana tinguin tot el poder en matèria econòmica

Assegurar la solidaritat directa, evitar el robatori

Els Països Catalans estan disposats a contribuir en la solidaritat amb els pobles de l'Estat que ho necessitin, especialment aquells dels quals són originaris molts catalans. Però l'ajut s'ha de fer directament sense passar per Madrid. I les inversions seran fruit de convenis signats a través d'un fons

solidari que anirà destinat a obres o suports concrets que incentivin l'economia productiva i, per tant, l'autodevelopament.

• Hem de tenir la capacitat de decidir la nostra sortida a la crisi

Per fer front a les necessitats de treball, per afavorir la nostra economia, per exercir la solidaritat ja hem proposat moltes solucions. Però és clar que es podrien aplicar millor si tinguessim uns instruments més potents a les mans. A curt termini es necessitaria el traspàs de les competències pendents de les àrees socioeconòmiques: gestió de programes del Ministeri d'Indústria, instituts dependents d'Indústria (IDE, IMPI, IGME, ICEX...), tràfic exterior, caixes d'estalvis, Inem, inspecció de treball, formació ocupacional, participació de la Generalitat en les empreses públiques, entre d'altres.

1.6.5. Millorar la qualitat de vida, per l'ecologia, per la cultura i pel nivell de serveis

Assegurar un progrés compatible amb l'ecologia

Hem d'optar per una economia sostenible i per un model territorial sostenible.

Cal una política energètica que prescindeixi de l'energia nuclear, i de tots els seus riscos, i aposti per les energies renovables. Cal, també, ús racional de l'aigua, amb estalvi i reaprofitament.

Cal una política sostenible en l'ús de tots els recursos naturals, reduint, recuperant i reciclat, fent una recollida selectiva de tots els residus possibles, tant industrials com urbans. El nostre model de tractament de residus no és ni l'abocament ni la incineració, sinó que es basa en la minimització, el reciclatge i la reutilització. Cal prevenir les catàstrofes naturals –riudes, focs– amb els mitjans adequats.

Garantir el desenvolupament solidari dels territoris

Cal desenvolupar estratègies per obtenir un espai solidari on les noves tecnologies i la desconcentració dels serveis de l'Administració permetin als ciutadans accedir a un nivell similar d'oportunitats laborals, formatives i de serveis.

• Gestionar des de la nació catalana les infraestructures bàsiques

Afavorir el transport públic per evitar les deseconomies del transport privat que col·lapsa i pol·luïx les grans ciutats. Completar la xarxa de comunicacions catalana amb l'eix del Pirineu, l'eix de l'Ebre. Travessar per més punts el Pirineu per obrir Catalunya a Europa. Acabar amb el greuge que

siguem els ciutadans amb carnet espanyol que paguem més peatge a les autopistes. Fer arribar el tren d'alta velocitat a València per assegurar el passadís mediterrani. Assumir des dels governs autònoms les competències de la Renfe, ports, aeroports, Correus i Telefònica, per millorar i acostar els serveis als ciutadans.

Humanitzar les ciutats

El dret a l'habitatge digne és irrenunciable. Cal garantir a les famílies modestes, i especialment als joves, l'accés fàcil al primer habitatge.

Aconseguir que la salut sigui un bé públic

La salut ha de ser un bé públic i per això cal enfocar la sanitat en una línia preventiva, d'educació, i cal activar la implantació dels Centres d'Assistència Primària (CAP).

Eliminar qualsevol vestigi de discriminació per raons de sexe, edat i condició social

S'hauria d'evitar que la recessió econòmica afectés primer l'atur de la dona. Cal que la legislació vagi avançant cap a la "maternitat compartida", perquè l'embaràs i el fet de tenir un fill o una filla no signifiqui una trave insalvable en l'ocupació professional de la dona. Cal la creació i la significació professional dels serveis de proximitat (serveis domèstics, principalment, atenció a avis, cura d'infants...), perquè pot ajudar a millorar la vida de les dones, que fins ara estaven en bona part induïdes a concentrar-se en les tasques familiars.

Les violències cometudes en relació amb les dones han de ser prevenides i combatudes.

S'han d'eliminar situacions de marginació o de vexació per raons d'edat o discapacitat.

S'ha de garantir l'assistència i les prestacions justes i suficients per a tothom, i també prevenir les situacions de marginació, especialment a les persones per sota del límit de la pobresa, unes 75.000 a Catalunya.

La immigració extracomunitària ha de veure garantits els seus drets com a persones i s'ha de fomentar el respecte a la diversitat ètnica. Els governs autònoms haurien de tenir una política pròpia d'immigració.

Caminar cap a la societat del benestar

Cal fer front al problema de la possible fallida econòmica d'aquests estats i a la seva manca de sintonia amb els ciutadans. Cal passar de l'Estat del benestar, tocar per la crisi, a la societat del benestar. I per això es necessita:

- Que els Països Catalans, com cada nació, administren els serveis als seus ciutadans, seguint el criteri de la subsidiarietat, es traspassin al nivell més baix: els municipis, segons allò que aquests puguin oferir. Un servei gestionat a Alcoi serà més a prop del ciutadà alcoià que no un de gestionat des de València o Madrid.
- Que l'Administració arribi a convenis amb cooperatives, mitjans i ONG per la prestació de certs serveis públics actuals o per fer front a noves demandes socials que puguin aparèixer. Aquesta solució significa apostar per un

sector públic no estatal, com a prioritat davant del perill de privatització generalitzada de molts serveis que fins ara eren atesos per funcionaris. És la societat, amb l'ajuda de l'Administració, la que assegura bàsicament el benestar.

- L'objectiu d'un Estat lleuger, sotmès a una cura d'aprimament, i l'objectiu d'assegurar i millorar els serveis que reben els ciutadans coincideixen amb l'objectiu que la nació catalana controli totes les competències d'aquest apartat. I amb la necessitat que a la Generalitat hi hagi un Govern progressista que no aposti per l'ultraliberisme, que només afavoreix els grups privats.

1.6.7. Convidar els joves a ser protagonistes dels reptes del s. XXI

II-lusionar els joves com a responsables del seu futur

• Assegurar el treball per als joves

Els joves han de ser els primers receptors de les mesures per crear treball i reduir l'atur.

• Combatre el tràfic de droga

Els joves són els primers a patir la crisi de la droga, la violència i la sida. Però al mateix temps, la política en el tema de les drogodependències ha de tenir una premisa indefugible: el toxicoman és una persona que necessita ajuda de la col·lectivitat i, per tant, de l'Administració. Acolliment en centres de recuperació i procés de reinserció en el món laboral.

• Lluitar contra la sida

La lluita contra la sida ha de ser la prioritat de la sanitat pública per als joves. Prevenir el jove i especialitzar el cos mèdic.

Preparar uns bons professionals

S'ha de reforçar, per això, l'escola pública, sota els principis de catalanitat, laicitat, democràcia i no sexism. La nació catalana continua essent el territori de l'Estat amb més oferta d'ensenyament privat. I això implica un greuge comparatiu en relació amb la inversió que l'Estat s'estalvia en equipaments als Països Catalans. L'escola ha de permetre la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans i ciutadanes escolars, al marge de la seva condició social. Caldrà que el mapa escolar es revisi, i s'hi incorporen el munt d'al·legacions que s'han fet des dels pobles, ciutats i comarques, perquè no garanteix l'accés de tots els escolars en igualtat de condicions, perquè no planifica adequadament els ensenyaments professionals en relació amb la demanda de cada comarca, i perquè no preveu el reciclatge adequat del professorat per tal que la implantació de la reforma no sigui només teòrica.

Invertir en intel·ligència

Cal invertir en els sectors de la investigació, de la manipulació de la informació (informàtica, telemàtica, mitjans audiovisuals) i de la cultura i l'oci. A banda del seu valor social i identitari, aquests sectors poden crear potencialment molts llocs de treball.

• La universitat

Cal la coordinació entre universitats dels Països Catalans, que han d'augmentar la seva autonomia. Cal fomentar la qualitat de la docència i els intercanvis internacionals. Cal adequar els plans d'estudi i potenciar el paper d'universitats en la formació permanent i el reciclatge professional. Cal un sistema català de beques i ajuts als estudiants. Cal una política de recerca que aprofitti el potencial humà de Catalunya i el traspass de totes les competències sobre universitats, investigació i beques a la Generalitat.

Activar la cultura, l'oci i el món audiovisual

El món de la cultura, l'oci i l'audiovisual està creant ell sol una important indústria, alhora que és el vehicle per on circula la internacionalització de les formes de vida i dels valors, però també és el lloc on es referen les identitats de pobles com el català.

Caldria que l'Administració incentivés i ajudés a consolidar el mercat interior i a obrir l'exterior. Establir convenis entre l'Administració i els creadors culturals i no concedir subvencions a fons perdut, potenciar l'ensenyament artístic. Cal la creació d'un autèntic espai comunicacional català que aconsegueixi concertar les iniciatives de les diverses comunitats autònomes i estats que tenen el català com a llengua pròpia. S'ha de legislar en el sentit d'imperdir el monopoli i l'oligòpoli en el món dels mitjans de comunicació.

La cultura i el món audiovisual són elements importants de la conquesta del temps lliure per part de l'home modern, com també ho és l'esport i la vida associativa. Cal potenciar un esport de nivell de base catalana i un esport que sigui un bé comú a l'abast de la majoria de ciutadans.

Avançar més en la normalització lingüística

En aquest sentit, el català, com a llengua nacional, ha de ser l'element de cohesió i base fonamental de la identitat cultural. Cal superar l'actual llei de normalització lingüística al Principat, amb la seva reforma, per tal que el català entri amb normalitat, com a llengua pròpia, en tots els camps de la societat. I en el País Valencià cal el reconeixement de la unitat lingüística i la paralització del moviment secessionista *blaver*. A les Illes cal una política de normalització que incideixi ja en les escoles i en la creació de mitjans de comunicació insulars.

1.6.8. Obtenir més democràcia i més llibertats per a uns ciutadans més responsables

S'ha de caminar cap a una democràcia plena que es basi en la participació i en la responsabilitat dels ciutadans, en l'acostament de la feina de Governar el poble. Els valors republicans, comuns arreu d'Europa (llibertat, igualtat d'oportunitats i de drets, imparcialitat de l'Administració, laicitat, seguretat, equilibri entre interès individual i col·lectiu, solidaritat nacional i entre generacions i territoris), són els que ens han de guiar cap a l'obtenció d'una democràcia de qualitat.

Assolir una democràcia plena en la qual participin els ciutadans

• Potenciar la democràcia participativa

És necessari que els electors puguin fàcilment intervenir en el procés d'elaboració de lleis. Les lleis d'iniciativa popular i els referèndums haurien de ser un instrument habitual de participació.

• Donar igualtat d'oportunitats a les diferents opcions socials i polítiques

Cal assegurar l'existència d'una competència real en el mercat de la informació. S'ha de legislar per evitar la concentració de mitjans de comunicació en unes soles mans o en unes poques mans.

• Limitar els mandats del president

La perpetuació de les persones en el mateix càrrec sol posar-les a la inoperància, a la manca d'idees o, el que és pitjor, a l'affartament al poder per tots els mitjans. El càrrec de president i d'alcalde només s'hauria de mantenir en una mateixa persona durant dues legislatures. Els representants electes haurien de tenir reconegut el dret a la llibertat d'opinió i d'expressió de manera plena i absoluta (dret a la inviolabilitat), però en cap cas a gaudir de privilegis davant la justícia com els que dóna la immunitat parlamentària.

• Canviar el sistema electoral i separar el Govern del Parlament

S'ha de canviar el sistema electoral per un en què els electors puguin votar alhora la persona que volen que els representi i el partit que els cau més bé.

Obtenir una Administració lleugera, eficaç i al servei dels ciutadans

L'Administració ha de ser la mínima necessària amb la màxima eficiència. Per això és necessari restaurar la idea de servei públic per combatre desigualtats socials i per mantenir la cohesió nacional. La gestió de la funció pública ha d'estar basada en l'eficiència i en l'eficiència respecte als objectius que democràticament hagin marcat els ciutadans i amb un règim estricte i transparent d'incompatibilitats.

En aquests moments, aquests objectius s'han de poder cobrir d'una banda, introduint mecanismes de gestió empresarial en l'Administració pública i també per la delegació de determinats serveis a cooperatives, mítiques o empreses privades autènticament competitives, que millorin un servei que en tot cas ha de continuar sent de titularitat pública. I per tant un servei que hauria de poder ser avaluat pels seus usuaris.

Aconseguir la transparència i eliminar la corrupció

El finançament dels partits polítics hauria de ser transparent i els seus balanços sotmesos a una legislació similar a la de l'empresa. El finançament es podria completar a clàmec directe dels contribuents: en la declaració de renda, tal com es fa amb les religions, indicarien a quin partit volen que vagi a parar la part de l'impost corresponent.

Cal canviar la legislació que regula les relacions entre empresa pública i privada. La responsabilitat dels càrrecs polítics i administratius ha de ser estableta amb precisió. Normes precises impediran discriminacions arbitràries entre les empreses ofertants (clàusules discrecionals, descomptes per desastres, regles indefinides sobre qualitat i modalitat de les obres,) , entre d'altres mesures. Això s'assegura la transparència i la competència entre els que aspiren a obtenir concessions.

Garantir la seguretat i la justícia

• Més seguretat

La seguretat és un dels drets imprescindibles definits en la Declaració dels Drets de l'Homo. No hi ha llibertat real sense seguretat. No hi ha democràcia veritable sense una seguretat respectada per tothom i a tot nivell. El govern de la nació catalana han de ser l'única autoritat en ordre públic, de manera que, amb un ampli desplegament dels Mossos d'Esquadra o de la policia autonòmica, també es comandin els cossos i forces de seguretat de l'Estat, Guàrdia Civil i Policia Nacional. Una comissió de defensa presidida pel president de la Generalitat o del Govern Balear coordinaria també aquests cossos amb els comandaments de l'exèrcit, en casos d'emergència civil.

• Més justícia

Les interferències del Govern o de l'oposició en els organismes superiors de la justícia espanyola fan aquí també necessari el traspàs de totes dels competències a la nació catalana, de manera que com en l'època republicana amb el Tribunal de Cassació es pugui començar un model de justícia de bell nou sense els vics heretats del sistema espanyol; alhora que permeti, d'una vegada, que els ciutadans catalanoparlants no continuïn discriminats en la justícia per raó de la seva llengua.

Formar una nació de ciutadans

Cal que els Països Catalans esdevinguin una nació de ciutadans i ciutadanes. Això vol dir aconseguir una nació solidària que comparteixi els mateixos valors, una nació que sigui

la voluntat dels seus ciutadans, prescindint del seu origen cultural o ètnic, i una nació on els seus ciutadans siguin responsables i actius.

Tots aquells que viuen i treballen als Països Catalans tenen els drets ciutadans garantis, i a més són catalans si això volen ser-ho. Però aquest model tan obert pot veure's en perill si pel fet de la dependència política de la nació catalana envers Madrid, des d'allà s'interfereix en la tasca d'integració que democràticament s'ha decidit al Parlament de la nació. Els intents que darrerament hi ha hagut de dividir els catalans segons la llengua que parlen indiquen com a Espanya predomina encara un concepte de la ciutadania ètnic, basat en la sang, i no en la voluntat, un concepte arcaic i perillós que només porta a l'enfrontament. Els ciutadans catalans hem de fer un esforç per no ser intoxikats pels extremistes.

1.6.9. Inserir la nació catalana directament a Europa i al món, des dels seus valors i potencialitats

Incorporar els Països Catalans a l'Europa avançada

La nació catalana té una posició en el nord-oest de la Mediterrània que li ha de facilitar liderar l'arc de desenvolupament que va d'Alacant a Florència i que comprèn territoris com el conjunt dels Països Catalans, el Llenguadoc i Provença, el Piemont, Llombardia i la Toscana. Aquest arc s'ha de potenciar amb els contactes exteriors de la Generalitat. Això com també la relació amb el Magrib, per tal d'augmentar els intercanvis tecnològics, comercials i culturals, alhora que s'exerceix la solidaritat i es desactiva la pressió emigratòria. Les Generalitats i el Govern Balear, així mateix, han d'encapçalar la solidaritat amb el Tercer Món amb iniciatives com la del 0,7% i d'altres de complementàries.

Convertir els Països Catalans en Estat europeu. La independència com a objectiu necessari

Per superar els obstacles que ens posa el règim espanyol per convertir-nos en una societat pròspera, justa i plenament democràtica i per tal que els Països Catalans puguin desenvolupar les seves potencialitats humanes i geogràfiques, cal tenir veu pròpia a Europa.

Cal que la nació catalana esdevingui un Estat en igualtat de drets amb els altres de la Unió Europea. Sense fronteres, sense exèrcit, amb la moneda única com a pròpia. Els Països Catalans han de ser capdavanters de la unitat del vell continent des de l'Atlàntic fins als Urals.

1.7. Una estratègia nacional i progressista a Madrid

En la mesura que actualment la majoria de competències que afecten els ciutadans de la nació catalana continuen exercint-se des de Madrid, ERC té la necessitat i l'obligació de defensar els interessos dels sectors populars allà on es trobin. D'altra banda, per fer créixer la massa social que doni suport a un procés independentista cal desplegar unes grans dosis de pedagogia. És amb la pràctica parlamentària i amb l'acció política tècnica que es posarà en evidència la perversitat nacional i social de l'Estat espanyol.

1.8. Galeusca, el front de les esquerres nacionals

En la propera legislatura, la consolidació de la presència d'ERC i EA i la previsible entrada de dos diputats del BNG faran possible la constitució d'una aliança entre els partits que representen els sectors populars de Galícia, Euskadi i els Països Catalans. Laliança pot permetre la creació d'un subgrup al si del Grup Mixt que el lideri i que faci pesar els seus cinc o sis diputats, similars als que tindrà el PNV. Aquests vots poden ser decisius en una possible situació d'empat virtual entre PP i PSOE. Galeusca incidiria conjuntament per tal de desbloquejar el procés de transició política i fer-lo avançar en una línia democràtica de defensa de la pluralitat nacional de l'Estat i de defensa dels drets socials.

1.9. Per una política catalana unitària

ERC ha proposat tradicionalment que en els grans temes que afectin el grau de sobirania i els interessos majoritaris de la nació catalana hi hagués una política concertada a Madrid dels grups de tradició democràtica. Ja es va proposar el 1993, però la iniciativa va ser rebutjada per la resta de forces; unes pel seu sucursalisme que fa que ni tan sols disposin de grup parlamentari propi a Madrid, d'altres com CiU perquè pretenen monopolitzar la representació dels interessos del Principat. En ambdós casos, insensibles als interessos i necessitats del conjunt de catalans del País Valencià, les Illes i el Principat. ERC hi insistirà, malgrat la negativa en la proposta d'intergrup parlamentari al Congrés i de grup català al Senat, on la representació hauria de ser clarament nacional.

1.10. Incidir en un front antiautoritari

Tant si es dóna un empata virtual entre les dues forces de la polarització com si triomfen els hereus del franquisme, ERC i Galeusca han de conduir una política de denúncia radical de l'Estat espanyol, però al mateix temps han de procurar aillar en el context parlamentari el PP, representant de la dreta cavernària espanyola. ERC no caurà en la temptació d'IU de provocar una pinça que castigui les forces progressistes, encara que molts cops en siguan ben poc de progressistes i molt jacobines. Amb un Govern del PP, per ERC es culminaria el rítmic de la transició amb una involució que necessàriament hauria de portar a una sortida rupturista. Per això, en la fase que iniciem entorn d'un programa rupturista de mínims ERC i Galeusca han d'aconseguir influir i condicionar perquè el reagrupament de les esquerres de matrícula castellana adopti davant del PP un programa d'aprofundiment democràtic que signifiqui un nou avenç per a les llibertats individuals i col·lectives.

1.11. Posar a prova el grau real de democràcia de les institucions de l'Estat

Per tot plegat, és important que la tasca de diputats i senadors d'ERC a Madrid serveixi per mostrar dia a dia el grau de democràcia de les institucions espanyoles. ERC sap que històricament l'Estat espanyol es fonamenta sobre unes bases reaccionàries i contràries a la pluralitat. Però també és cert que la majoria de la població, al Principat i encara més al País Valencià i les Illes, creu que és possible defensar els seus interessos en aquest marc. Cal doncs una política hábil que permeti examinar sistemàticament el comportament de les institucions espanyoles davant de la nació catalana i els seus sectors populars. L'ús del català al Senat, una proposta de cambra de nacionalitats, o la modificació de la Constitució pel que fa al paper de l'exèrcit com a garant de la unitat, pel reconeixement de l'autodeterminació i per l'airecament de la prohibició de federació entre comunitats autònomes, són algunes de les iniciatives que es podrien prendre en la propera legislatura.

1.12. Signar un pacte per a la democràcia catalana i cap a la sobirania

Hi ha un important consens social visualitzat en els resultats de les enquestes d'Estradé i Montserrat i la recent d'*El Punt* sobre els alcaldes, que marquen que més d'un 70% de la població i càrrecs populars representatius –almenys al Principat– coincideixen en el fet que cal millorar la democràcia, cal donar suport a l'economia productiva i cal avançar notablement en les cotes d'autoGovern. Per això ERC, des de la responsabilitat i en contracte amb els ciutadans, proposa a la resta de forces polítiques de tradició democràtica iniciar una segona transició entorn d'un "Pacte per a la democràcia catalana i per a la sobirania" que contingui:

1. Avançar cap a la democràcia participativa

- Llistes electorals obertes.
- Limitació en els mandats presidencials.
- Nova reglamentació per asegurar la transparència en les relacions entre Administració pública i empreses privades.
- ús de les iniciatives legislatives populars.
- Depuració dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

2. Incentivar l'economia productiva sostenible

- Paquet de mesures de suport a les pimes i a les empreses de l'economia social per a la creació de llocs de treball.
- Protecció de les empreses familiars agràries, comercials i turístiques.
- Reforma de la reforma laboral per posar fi a la precarització laboral.

- Pla d'ocupació i de desenvolupament de la capacitat emprenedora.
- Ampliació de mesures mediambientals: aigües, abocadors, espais protegits.

3. Avançar cap a la sobirania

- La culminació dels traspassos pendents.
- Elaboració de nous estatuts nacionals d'autonomia que incloguin competències exclusives en tots els camps que afecten el benestar i la qualitat de vida dels ciutadans, especialment pel que fa al sistema de concert.
- El reconeixement constitucional del dret de l'autodeterminació.
- La supressió de l'article que s'oposa a la federació de les comunitats autònomes.
- Conversió del Senat en una cambra de les nacionalitats i on el català sigui llengua oficial.

4. L'exercici de la solidaritat interior i exterior

- Assegurar el caràcter públic de la majoria de serveis, tot recorrent abans a la cessió a cooperatives o societats anònimes laborals que a la privatització.
- Canvi del model solidari respecte als altres pobles de l'Estat que no es basi en la mediació de Madrid. Atenció preferent als pobles del Magrib.
- Acord Galeusca de col·laboració amb les nacions no castellaneres de l'Estat.

Des de l'obra fer al Parlament i des de la feina que desenvolupem als ajuntaments, Esquerra Republicana de Catalunya està preparada per Governar entorn d'aquests elements de programa bàsics. ERC està preparada per a un relleu tranquil i ordenat que ens dugui a una Catalunya econòmicament pròspera, socialment justa i nacionalment lliure.

A. Economia productiva i sostenible

2. Política ambiental.

De la nació a la biosfera

2.1. Per un desenvolupament sostenible

El model general de desenvolupament industrialitzat en què vivim els països del Nord, basat en l'increment accelerat de la producció i el consum, ha resultat profundament desequilibrador en les relacions socials i ambientals ja que no té en compte la renovabilitat dels recursos emprats ni els efectes de la degradació produïts sobre l'entorn i, per tant, comprometen la viabilitat de la biosfera tal com la coneixem.

Davant d'enfront aquest sistema, ERC proposa un model de creixement econòmic i de progrés social en el marc del desenvolupament sostenible, en el qual es tingui en compte la producció però també la renovabilitat dels recursos que s'estreuen, és a dir, un model que assuméix de veritat els problemes ambientals lligats al seu propi funcionament.

Cal avançar cap a una societat que promogui un menor consum que el que actualment tenen els països més desenvolupats i que aquest consum se situï dins d'uns marges ecològicament viables i assumibles per totes les comunitats del planeta. Aquest model de desenvolupament ha de garantir la solidaritat entre generacions i entre tots els països del món, amb una redistribució més equitativa dels recursos i dels béns que se n'obtenen.

No podem oblidar que tots els grans problemes ambientals existents tenen una dimensió que sobrepassa l'estretament nacional i adquireixen nivell planetari. Catalunya, no obstant, no té competències directes internacionalment, per tant, no pot intervenir en els òrgans de decisió sobre problemes que ens afecten tan directament com l'escalfament global del planeta o la disminució del gruix de la capa d'ozó. És per aquest motiu que Esquerra Republicana de Catalunya reclama totes les competències en matèria ambiental.

ERC té la ferma voluntat de col·laborar, des de tots els

àmbits on sigui present, amb la resta de països del món per preservar la biosfera, escenari de la vida a la Terra i marc del desenvolupament humà.

2.2. Energia. De la nació a la biosfera

Els problemes ambientals més importants globalment estan relacionats amb l'atmosfera. La majoria d'aquests problemes tenen l'origen en els agents contaminants que s'hi aboquen i, entre ells, cal destacar l'afebliment de la capa d'ozó, l'escalfament global i el canvi climàtic, la pluja àcida i l'*smog* fotoquímic.

La disminució del gruix de la capa d'ozó estratosfèric altera la seva funció protectora sobre els organismes virus, inclos l'home. Per tal d'incidir sobre aquest problema, es fa urgent controlar la producció de CFC, bromur de metil i la resta d'agents perturbadors fins a eliminar-ne la producció i participar en tots els acords i tractats internacionals enfocats a eliminar-ne la producció.

Els altres problemes són deguts, fonamentalment, a la utilització massiva dels combustibles fòssils per part de la societat actual. Aquesta font d'energia és la utilitzada majoritàriament en el sector industrial, en el transport, en el sector de serveis i en l'àmbit domèstic, i és responsable de l'escalfament global, la pluja àcida que afecta els boscos d'Europa i l'*smog* o boira fotoquímica que patixen les nostres ciutats.

Davant d'aquest model energètic, ERC proposa una alternativa energètica sostenible basada fonamentalment en la racionalització i l'estalvi, l'augment de l'eficiència en el seu ús, la descentralització de la producció i la diversificació a partir de fonts d'energia renovables a escala humana, i proposa, com a estratègia de transició els següents propostes:

1. Aprofundiment en les mesures d'estalvi.
2. Inici immediat del canvi cap al predomini de les fonts d'energia renovables (solar, minihidràulica,

biogàs, eòlica i geotèrmica) i rebuig de l'energia nuclear.

- Una tendència paral·lela a la disminució en l'ús dels combustibles fòssils, limitant-los a aquells usos on són, ara per ara, insubstituïbles. Igualment, es proposa el gas natural com a punt energètic i com a solució transitòria.

Aquesta alternativa energètica sostenible que planteja

ERC ha de contribuir a pal·liar els problemes que amenacen l'atmosfera terrestre i es concreta en les propostes següents:

- Elaborar un pla on es concretin les mesures necessàries per reduir les emissions de diòxid de carboni i dels altres gasos que contribueixen a l'escalfament del planeta, és a dir, a l'efecte hivernacle. Abans de l'any 2005 es redueixen les emissions de diòxid de sofre en un 80%, de diòxid de nitrogen en un 60% i de diòxid de carboni en un 20% respecte als nivells actuals.
- Impulsar un pla d'estalvi energètic en el qual s'impliquin les companyies elèctriques.
- Impulsar mesures en la millora de l'eficiència energètica.
- Introduir una ecotaxa als combustibles fòssils per invertir-la en energies renovables.
- Instal·lació de tecnologia descontaminant en les centrals tèrmiques que segueixin funcionant.
- Inversió i investigació per a l'obtenció de combustibles alternatius.
- Impuls definitiu a la utilització de les fonts d'energia renovables a escala humana: solar activa i passiva, eòlica, minihidràulica i biogàs en totes les activitats. Tancar progressivament totes les centrals nuclears del territori català.
- Descentralització en la producció d'energia d'acord amb les possibilitats que ofereix cada regió de Catalunya.
- Impuls decidit al transport públic davant del privat: frenar la construcció de grans infraestructures que afavoreixen el transport privat, estudiar mesures que ajudin aquells que comparteixen el seu vehicle com ara descomptes en autopistes o carrils especials per a aquells cotxes amb tres o més ocupants.
- Millorar la xarxa de ferrocarril i adequar-la a les necessitats dels milions de catalans que l'utilitzen cada any com a alternativa al cotxe. Invertir en la modernització de trens, instal·lacions i infraestructura per millorar el servei.
- Establiment de sistemes de comunicació combinats bici-tren.
- Adequació de la xarxa viària per a l'ús de vehicles alternatius com la bicicleta.
- Assumpció de criteris bioclimàtics en totes les construccions dependents de l'Administració.
- Elaboració d'un informe de les mesures d'allotjament, estalvi i generació d'electricitat en tots els nous edificis públics i privats que es construeixin.

2.3. Aigua. De la nació a la biosfera

Tradicionalment, l'home ha fet servir l'aigua per al seu propi consum, la producció d'aliments, la indústria i el transport. L'activitat humana ha girat sempre al seu voltant i això ha fet que esdevingués un dels eixos principals del desenvolupament social i econòmic, concentrat sobretot al voltant de les zones costaneres i de les valls dels rius.

Durant molt de temps, la seva relativa abundància, distribució, renovabilitat i baix cost han provocat que no es valors suficientment el seu ús i consum. La realitat, però, és que l'aigua és un recurs limitat que ha esdevingut un problema mundial i que, a la vegada, és un element imprescindible per al funcionament de tots els ecosistemes i per a la supervivència de totes les espècies. Per aquest motiu es fa necessari tenir en compte el seu paper en els sistemes naturals i no considerar-lo només un recurs indefinitit a lliure disposició del desenvolupament humà.

En un país amb un clima com el nostre, l'aigua és un recurs escàs i que, per la seva distribució en el temps i en l'espai, resulta un factor que afavoreix el desenvolupament desequilibrat de les diferents comarques.

Els usos als quals es destina actualment l'aigua són, per una banda, directes com l'extracció per a usos domèstics, usos industrials (intervenint en processos o per a refrigeració), per regar, per produir energia i per al transport de residus. No obstant això, però, no podem oblidar altres efectes indirectes com són la destrucció dels ecosistemes de ribera, la desforestació, l'erosió del sòl o l'extracció d'àrids de les lleses dels rius.

Aquestes causes produeixen una sobreexplotació que afecta el cabal biològic dels rius, l'esgotament de pou i àquifers, la salinització o la destrucció de les zones humides. A més a més, les aigües residuals resultants dels diferents processos (domèstics, agrícoles, industrials) produïxen greus problemes de contaminació i augment de la temperatura en aigües que després van a parar al mar, que esdevé l'abocador final de tots els contaminants.

Aquesta situació fa necessària una visió més integradora en la qual es consideri que l'aigua és un recurs però sense oblidar el paper que desenvolupa en tots els sistemes naturals. Això s'aconseguirà a través d'un canvi en la consciència col·lectiva que fomenti la cultura de l'estalvi i la racionalització del seu ús.

Esquerra Republicana de Catalunya incidirà, des de tots els seus àmbits d'acció, en totes aquelles iniciatives dirigides a actuar d'acord amb aquests plantejaments. Amb aquesta voluntat s'articulen les propostes següents:

- Traspàs de totes les competències sobre les aigües que transcorren per la nostra nació.
- Aplicar mesures depuradores sobre tots els afluents contaminants dels rius.
- Responsabilització del Govern i dels municipis en la neteja, la recuperació i el manteniment de la salut dels

- sistemes aquàtics, cosa que permetrà, a més a més, aturar el vessament de contaminants al mar.
4. Potenciar l'aplicació integrada dels sistemes d'estalvi, depuració i reutilització de l'aigua.
 5. Estalvi del consum domèstic. Racionalització i estalvi del consum industrial a partir del millorament dels processos productius per tal de fer-los més eficaços i estalviar aigua. Implicar les empreses en la depuració en origen de les aigües residuals produïdes. Enduriment de les sancions a empreses contaminants o sobreexplotadores.
 6. Gravar el consum en excessò pels costos que ocasiona de tractament i depuració.
 7. Manteniment, en tot cas, del cabal de compensació dels rius.
 8. Estabilització de les aigües de refrigeració industrials abans de retornar-les, netes, als rius.
 9. Conservació i recuperació dels boscos de ribera.
 10. Conservació i recuperació de les zones humides.
 11. Regulació de les extraccions d'àrids de les lleres dels rius.
 12. Manteniment de les lleres naturals dels rius. Evitar-ne el desviament.
 13. Evitar els transvasaments ja que afecten la salut dels rius i serveixen per accentuar els desequilibris territorials.
 14. Racionalització i adequació dels sistemes de reg. Incrementar l'ús dels sistemes de baixa i eficaç consum (gota a gota, etc.).
 15. Limitar al màxim l'ús d'agrotòxics (fertilitzants, plàguicides, fungicides, etc.) i avançar cap als sistemes de lluita integrada i biològica.

2.4. Residus. De la nació a la biosfera

La producció de residus sòlids és un dels grans problemes que afecten la nostra societat. El creixement demogràfic, la concentració cada cop més gran de gent al voltant dels grans nuclis urbans, la utilització de materials i béns d'enveliment ràpid i l'ús abusiu de tot tipus d'envasos i embalatges tenen com a conseqüència l'acumulació de residus en quantitats que fan que cada cop sigui més difícil la seva recollida i el seu tractament. ERC considera que en una societat sostenible es fa imprescindible prendre totes les mesures per tal de minimitzar en origen el volum i la toxicitat dels residus. Per la seva naturalesa i problemàtica, però, cal distingir entre els residus d'origen industrial i els residus sòlids urbans.

En l'actualitat les competències en matèria de residus estan traspòsades a la Generalitat, que ja ha desenvolupat una legislació pròpia i específica en la qual ha participat ERC. És per això que totes les propostes referents a la política sobre gestió de residus són presentades al Parlament de Catalunya (vegu el Programa de Govern presentat per ERC en les eleccions al Parlament de Catalunya).

No obstant això, en l'àmbit internacional, en el qual Catalunya no té competències, ERC proposa aplicar criteris res-

trictius en el pas de residus d'una nació a una altra, en el pas de residus de la Unió Europea a altres nacions i, fins i tot, en el pas de residus a l'interior del Mercat Únic per tal que els països més avançats en la recollida selectiva no exportin els materials així recollits a altres països menys avançats i en els quals aquests materials siguin susceptibles de convertir-se en primers matèries amb la finalitat d'afavorir la seva valorització en aquests darrers països.

2.5. Patrimoni natural. De la nació a la biosfera

Els espais naturals no han de ser entesos com a llocs de lleure per als ciutadans i ciutadanes. Cal que siguin tractats com el que són, una cadena d'interrelacions ecològiques que garanteix la supervivència de totes les formes de vida que els componen. Algunes poden ser aprofitades per l'home, o bé com a recurs alimentari o com a recurs energètic, no obstant això, cal entendre aquests espais com a focus generadors d'aquests recursos i no només com a zones d'explotació. Només així garantiran el manteniment dels diferents sistemes naturals i la seva biodiversitat.

Esquerra Republicana de Catalunya entén que els espais naturals s'ha de considerar que són un mosaic de sistemes biològics en relació i no illes de natura. En aquest sentit té la voluntat d'estendre aquesta visió arreu i no trencar la continuïtat natural dels diversos sistemes existents. Molt sovint, la supervivència de força espècies depèn de la salut dels sistemes naturals al llarg de més d'un continent o mar. ERC creu que s'ha de vetllar pel manteniment dels diferents sistemes naturals i els seus canals de relació, amb la finalitat de garantir la supervivència de totes les espècies i mantenir la biodiversitat.

La legislació actual en matèria de protecció d'espais naturals és àmplia i diversa. A l'Estat espanyol la majoria d'aquestes competències han estat traspòsades a les comunitats autònomes, però moltes encara romanen en mans de les diputacions. A més a més, els convenis i tractats internacionals encara són competència de l'Estat, fet que dificulta l'aplicació d'aquesta legislació en tot el seu territori. La manca de voluntat en alguns casos, juntament amb el desconeixement de la riquesa del territori per part del Govern estatal, ha fet que aquest no compleixi els esmentats convenis i acords internacionals en matèria de protecció dels espais naturals protegits. Cal que les zones naturals protegides de la nació catalana puguin gaudir del reconeixement i protecció internacional que mereixen.

En aquest sentit, és important l'aprovació de la Directriu Comunitària 92/43/CEE, més coneguda com a Directriu Hàbitats, que ha de ser un instrument jurídic i polític que comprometi els estats a adoptar mesures per a la conservació de la biodiversitat. Dins d'aquesta directriu, es pre-

veu la creació de la xarxa Natura 2000, que ha de ser una xarxa ecològica coherent de zones d'especial conservació, ZEC, i l'establiment d'un règim consú de protecció per a les espècies estrictament protegides.

Per millorar la gestió del patrimoni natural que cal preservar en el territori català, ERC proposa:

1. Traspasar a la Generalitat totes les competències sobre espais naturals protegits que encara romanen a mans de les diputacions i gestionar, des de la Generalitat, tots els espais naturals de Catalunya.
2. Aplicació de la legislació existent en les zones protegides del nostre país.
3. Aprofundir en totes aquelles línies que marca la Directriu Hàbitats amb la finalitat d'aconseguir que la xarxa Natura 2000 esdevingui realment una xarxa de protecció eficient i un canal de continuïtat de zones d'interès ecològic.
4. Demanar la declaració de ZEC per a tots aquells espais naturals situats en territori català.
5. Reconeixement internacional d'Aigüestortes com a parc nacional.
6. Aplicació i seguiment dels convenis internacionals sobre la protecció de les zones humides.
7. Aplicació i seguiment dels convenis internacionals sobre la protecció i el tràfic d'espècies animals.
8. Verillar per la protecció dels hàbitats on viuen les espècies protegides.
9. Manteniment dels usos econòmics compatible amb la protecció com a garantia del manteniment d'aquests espais.
10. Els plans d'ús i gestió dels espais naturals integraran i faran compatibles la política forestal, l'agricultura, l'accés al medi natural, la protecció dels sistemes naturals i el desenvolupament econòmic sostenible de la zona.
11. Prohibició de la introducció d'espècies no autòctones i foment de la reintroducció d'espècies animals extingides a Catalunya.

2.6. Protecció dels animals. De la nació a la biosfera

Catalunya ha esdevingut un país capdavanter en la protecció dels animals a partir, sobretot, de la Llei 3/88, de protecció dels animals, i la Llei de regulació de l'experimentació amb animals. No obstant això, la protecció dels animals adquireix, cada cop més, caràcter internacional atès l'origen de les espècies protegides que són objecte de caça i comerç. De tota manera, Catalunya no pot intervenir en la legislació internacional, que, en forma de tractats i convenis, s'elabora per a la protecció de les espècies en perill.

Per a la protecció dels animals, ERC proposa:

1. Respectar la carta de les NU sobre drets dels animals.
2. Prohibició de comercialització de les espècies incloses en el conveni conegut com a CITES.
3. Compliment del que disposen tots els altres convenis internacionals ratificats per l'Estat espanyol.
4. Aprofundir en el que disposa la Directriu Hàbitats quant al règim de protecció de les espècies protegides.
5. Regular la venda d'elements de decoració o records turístics exòtics d'origen animal.
6. Prohibició de les curses de braus i de totes aquelles manifestacions que impliquin sofriment o mort d'algún animal. Igualment, prohibició de la propaganda o qualsevol altre tipus d'incitació o participació, incloses les retransmissions per televisió.
7. Promoció de la no utilització de pella amb caràcter sumpturnari.

* Per conèixer el model de medi ambient que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.2.1 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

3. Per un futur de progrés

3.1. Economia

3.1.1. Una economia intervinguda i amb un creixement amenaçat

La nació catalana veu com, en l'actualitat, les decisions fonamentals sobre la seva economia es prenen des d'instàncies alienes a la nació. L'actual marc constitucional espanyol reserva per al Govern central les bases centrals de l'activitat econòmica que es desenvolupa en el territori de l'Estat (legislació laboral, grans infraestructures, hisenda general i fiscalitat, sistema monetari, relacions amb la Unió Europea, etc.). ERC no té un model econòmic per a l'Estat espanyol, però si que té un model per reformular les hipoteques que la dependència està creant en la nació catalana.

Les mesures adoptades pels governs del PSOE, amb la col·laboració activa de CiU en la darrera legislatura, han condicionat un desenvolupament econòmic nacionalment poc favorable, socialment regresiu i econòmicament poc consistent.

Malgrat que en el bienni 1994-1995 s'ha produït un cert creixement de l'economia de l'Estat espanyol i de la catalana, després d'una profunda recessió en el període 1991-1993, el cert és que les bases d'aquest creixement no estan prou consolidades, fonamentalment per tres raons:

- El consum privat no acaba d'arrencar per l'alt nivell d'incertesa que provoca entre els ciutadans la precaritat de l'ocupació, la pèndua de poder adquisitiu dels salaris –al 1995 es perdrà, per tercer any consecutiu, al voltant d'un 0,5 % de poder adquisitiu– i els dubtes sobre la continuïtat de l'estat del benestar.
- Les exportacions, que han actuat com a motor del creixement d'aquests anys, s'han vist frenades, a partir del segon trimestre de 1995, per la tendència de la peseta a mantenir un tipus de canvi alt. A això s'afegeix un context europeu més proper a l'estancament que no pas al creixement (Alemanya mostra un creixement de l'atur important i una taxa de creixement del PIB feble, França ha vist rebaixades les seves expectatives de creixement en més d'1 punt l'any 1995, etc.).
- La inversió, el segon motor principal del creixement, ha mantingut taxes de creixement alt i fins i tot molt alt en alguns sectors (construcció i béns d'equip),

en consonància amb uns creixements dels beneficis empresarials alts (el 14 % per a 1995). No es pot esperar, però, que aquesta tendència continui en el futur si no hi ha una reducció significativa del tipus d'interès (per sobre dels simbòlics 0,25 % que redueix el Banc d'Espanya cada 3 mesos) i si no hi ha una recuperació efectiva del consum privat.

Per totes aquestes raons, diferents organismes internacionals (l'OCDE, el Deutsche Bank, etc.) han rebaixat considerablement les previsions de creixement econòmic per a 1996 i 1997, respecte a les del Govern del PSOE, i han advertit de les hipoteques que es dibuixen sobre el creixement econòmic.

En la base d'aquests factors conjunturals que afecten negativament el creixement de l'economia catalana hi ha, però, les reformes estructurals que cal fer a l'economia del país i que la manca de sobiranía i les polítiques dutes a terme pels governs del PSOE, amb la col·laboració activa de CiU, han impedit.

El model socioeconòmic que s'ha aplicat a la nació catalana, dissenyat des d'instàncies exteriors a la nació, ha consolidat els desequilibris econòmics i territorials i els trets aliens a la realitat econòmica pròpia (excessiva preponderància del capital financer exterior, tractament privilegiat de grans grups econòmics estrangers, pèrdua del control nacional sobre les petites i mitjanes empreses...).

Catalunya no ha pogut orientar, des de criteris propis, les formes i condicions de la seva integració econòmica al nostre marc natural europeu.

El déficit fiscal de Catalunya en relació amb l'Estat espanyol, afavorit per l'actual sistema de finançament de la hisenda de la Generalitat, ha arribat en els darrers temps a representar entre el 10 % i el 13 % del PIB català. La traducció immediata d'aquest espoli és que els ciutadans catalans reben un serveis públics de pitjor qualitat, en relació amb l'aportació que paguen, i que, per obtenir un nivell d'infraestructures i serveis adient, han de realitzar pagaments complementaris.

Cal, doncs, un redreçament important del model de desenvolupament econòmic aplicat al país. L'acció política d'ERC en les Corts espanyoles, pel que fa a la política econòmica, comporta vehicular les accions, propostes i reivindicacions necessàries per a la recuperació de la sobiranía econòmica i per a la introducció dels criteris de l'esquerra catalana no dogmàtica en les mesures que s'adoptin i que afectin al conjunt de la nació catalana, situant les persones en el centre d'una economia pròspera i sostenible.

3.1.2. Assolir la sobirania econòmica de la nació catalana

Aquest és l'objectiu central de l'acció d'ERC al Parlament espanyol, i inclou tant la reivindicació d'una major capacitat financera per a l'Administració catalana com la reivindicació d'una major capacitat normativa sobre aspectes centrals de l'economia que en l'actualitat són en mans de l'Estat central. En concret les mesures que proposa ERC per l'assoliment d'un nivell mínim de sobirania econòmica són les següents:

- Establiment del règim de concert econòmic com a sistema de finançament de les administracions públiques catalanes: recuperar una part important dels impostos dels catalans que han de servir per finançar els serveis i les infraestructures que operen a Catalunya. El concert econòmic permet també la capacitat normativa sobre els impostos i la possibilitat de regular bonificacions de suport a l'economia productiva.

La proposta del concert econòmic també inclou la revisió de la distribució de la despesa entre els diferents nivells administratius de Catalunya (Generalitat, consells comarcals i municipis), per tal de fer-los operatius, dotar-los de contingut i donar suficiència financer real.

- Règim d'hacienda local específic dels municipis catalans:
 - Reforma de l'IAE: substitució de l'impost per dues figures tributàries: una taxa de matriculació de l'activitat i un impost proporcional als beneficis de l'activitat econòmica.
 - Modificació del sistema actual de revisió cadastral: establir un sistema d'actualització continua dels valors, que facigraduals els impactes tributaris del seu increment, i reforma de l'actual sistema de ponència de valors elaborada per l'Administració tributària, per donar entrada a un organisme públic amb participació dels propietaris i les organitzacions de consumidors. Adoptar les mesures per reduir l'impacte de les revisions cadastrals en els lloguers de persones amb ingressos baixos.
- Reduir la pressió fiscal que s'exerceix, des de les diferents instàncies administratives, sobre els catalans i redistribuir per nivells la recapteció en atenció a un marc competencial específic de la nació catalana.
- Ampliar el marc competencial català en temes econòmics (marc laboral, sistema de la Seguretat Social, hacienda general i fiscalitat, etc.). Reforma de l'article 149 de la Constitució espanyola.
- Traspàs dels serveis estatals amb incidència econòmica i les infraestructures (Inem, ports i aeròports, Renfe, Correus, Telefònica i autopistes).

3.1.3. Consolidar l'estat del benestar

S'està realitzant una crítica important, des de posicions conservadores, sobre l'estabilitat financer del sistema de protecció social que conforma l'estat del benestar. Aquesta critica no es fa només a l'Estat espanyol, sinó també a tos els països occidentals i, principalment, des d'organismes financers i monetaris internacionals.

És cert que l'equilibri financer d'uns sistemes de protecció social dissenyats a mitjan segle XX, prenen com a base uns postulats (societats en plena ocupació, una massa de percepcions reduïda en relació amb els cotitzants...) que no són els presents en les actuals economies, està seriósament compromès. Però també és cert que des dels principis de l'esquerra és clar que l'estat del benestar no pot ser mai un tema comptable sinó que es tracta d'una opció política que cal defensar.

Per aquesta raó, cal que ERC defensi l'estat del benestar a la nació catalana, tot reivindicant la seva gestió des de les administracions nacionals, i que ho faci en aquelles instàncies des de les quals pot ser amenaçat. Alhora, ERC entén que cal un esforç de racionalització de l'actual sistema financer de les prestacions socials, delimitant els conceptes que cal finançar per la via impositiva, general de tota la població, els que han de ser objecte d'un finançament contributiu per part dels que poden ser perceptors i els que poden ser complementats mitjançant un finançament privat voluntari.

Per tant, es proposa:

- Garantir el sistema de pensions contributives públiques i introduir les reformes necessàries per dotar-lo d'estabilitat financer, mitjançant:
 - Separació de les fonts de finançament: les cotitzacions han de finançar la branca contributiva de les pensions i les prestacions no contributives i universals (salut, Seguretat Social, etc.) han de sortir de la imposició general.
 - Constitució de reserves que esmorteixin els efectes del cicle econòmic.
 - Simplificació, integració i reforma dels règims especials de la Seguretat Social: equiparar l'acció protectora a l'aportació contributiva.
 - Millora dels mecanismes de recaptació i gestió: combatre el frau i incrementar l'eficiència del sistema.
 - Manteniment del poder adquisitiu de les pensions.
 - Comptabilització d'un sistema complementari i voluntari de pensions privades, que no sigui en cap cas alternatiu al públic.
- Ampliar les dotacions públiques que es destinen al sistema de pensions no contributives (assistencials) i als col·lectius acollits a la renda mínima. El sistema de concert econòmic ha de permetre la recuperació de recursos que, fins ara, surten de Catalunya i poden ser destinats a solidaritat interna.

3.1.4. Marc laboral i creació d'ocupació

- Prioritzar l'ocupació com a objectiu central de la política econòmica que s'apliqui a la nació catalana. Promoure un pla d'ocupació en la línia del proposat en les eleccions catalanes de 1995, amb especial atenció als col·lectius amb dificultats d'inserció (joves sense qualificació, dones, majors de 45 anys).
- Contrareforma laboral:*
 - Modificació del contracte d'aprenentatge (eliminar les discriminacions salarials i la desprotecció social del contracte).
 - Eliminació del contracte en pràctiques.
 - Modificació del contracte a temps parcial (suprimir la desprotecció social en determinats supòsits).
 - Reformar les disposicions sobre mobilitat geogràfica de l'Estatut dels Treballadors, per tal d'ampliar les garanties dels treballadors.
 - Garantir la protecció social (atur, malaltia i maternitat) per a totes les modalitats de contracció laboral.

3.1.5. Plantejar una veu específicament catalana en el procés de convergència econòmica en la Unió Europea

Des de l'acceptació global del plantejament de la Unió Econòmica i Monetària i el compromís amb el projecte de construcció europeu, cal no oblidar que hi ha sectors econòmics catalans als quals es demanarà un esforç especial per a la seva integració en la Unió Europea i que una part important d'aquest esforç s'ha de fer des d'instàncies públiques. També, des d'un plantejament progressista, l'aposta europea que es fa des d'ERC és més social que no pas monetarista.

Les propostes que, en aquest sentit, es propugnen són les següents:

- Plantejar la necessitat d'una ànalisi, des de la nació catalana, de les mesures que s'adoptin i els tractats internacionals que se signin, amb atenció a l'impacte que puguin tenir sobre els sectors econòmics catalans. Reivindicar la necessitat que la nació catalana contribueixi amb veu pròpia a la construcció europea.
- Evitar que els criteris de convergència econòmica, i les mesures que en aquest sentit adopti l'Estat espanyol, esdevinguin una hipoteca per al creixement de l'economia catalana.
- Creació d'organismes propis catalans per al desenvolupament de polítiques coordinades amb la Unió Europea (sistema monetari, comerç exterior, etc.).

3.1.6. Suport a l'economia productiva

La nació catalana ha desenvolupat la seva estructura socio-econòmica mitjançant una dinàmica xarxa de pimes que, des de tots els sectors productius, han contribuït al desenvolupament econòmic del país i a la creació d'ocupació. Cal que la mesures públiques que s'adoptin d'incentiu a l'economia tinguin present aquesta realitat i, en particular, ERC proposa les mesures següents:

- Ampliació de les dotacions pressupostàries destinades als programes actius de suport a les pimes.
- Reivindicar la gestió des de la nació catalana dels programes i organismes públics o semipúblics de suport als sectors productius (PITMA, PATI, AENOR, CIEMAT, FORCEM).
- Modificació del règim fiscal actual, per tal d'incentivar la inversió, modernització i innovació tecnològica en les pimes.
 - Ampliar les bonificacions per a formació de treballadors i inversió en R+D de l'Impost de Societats.
 - Reducir la tarifa de l'Impost de Societats al 25 % per a beneficis inferiors a 15 milions de pessetes.
 - Eliminar la tributació sobre la transmissió de petites empreses familiars.
 - Reforma del règim de tributació objectiva.
 - Actualització de balanços.
- Reforma de la legislació sobre el xec bancari, per tal de millorar la seva funció com a mitjà de pagament.
- Introduir les reformes legals adients per tal de reduir els impagats.
- Reducció dels sectors intervinguts per l'Administració (elèctric, telefònic, etc.)

Dintre de l'apartat de les pimes tenen una especial importància des d'una óptica social les societats anònimes laborals i les cooperatives de treball associat que formen part de l'economia social. Aquestes entitats han proposat els següents punts, que ERC assumeix:

- Respecte al que pertoca a les competències de la Generalitat de Catalunya:
 - Una línia pressupostària de 1.500 milions de pessetes, com a actuació puntual, per a l'ajut a la competitivitat de les societats anònimes laborals i les cooperatives de treball associat, gestionada per les federacions respectives i per la Direcció General de Cooperatives i SAL del Departament de Treball
 - Augment de les partides que permetin ser més eficaços en les polítiques actives contra l'atur, especialment, els programes d'ocupació.
 - Realització d'un estudi per consolidar, a mig i llarg termini, un finançament més adequat per a les empreses SAL i cooperatives de treball associat.
- Respecte al que afecta les Corts Generals de l'Estat espanyol, volem significar els temes més importants:
 - El canvi de tractament, per part de la Seguretat Social, perquè els consellers-treballadors no estiguin al

- Règim d'Autònoms i continuï com abans, només al Règim General.
- Definició d'un nou tractament fiscal a la capitalització de l'atur, per a la creació de SAL i cooperatives, que eviti la penalització fiscal que es pateix en aquest moment a través de l'IRPE.
 - Davant la nova legislatura a les Corts Generals de l'Estat espanyol, demanem el suport a la tramitació d'una nova llei de societats anònimes laborals, que va quedar a les portes d'ésser tramitada en aquesta darrera legislatura.
- * Per conéixer el model de política econòmica que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.1.1 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

3.2. Sectors de producció

3.2.1. Sector primari

3.2.1.1. Agricultura i ramaderia

3.2.1.1.1. L'àmbit territorial

Per a un país com el nostre que aspira a ser lliure i competitiu en el marc europeu, comptar amb un sector primari cohesionat és un factor indispensable. Mentre que la política agrària espanyola va encaminada a reduir el percentatge de població agrària activa –encara molt superior a la mitjana europea–, en el cas del nostre país s'ha de tendir a estabilitzar la pagesia en el seu entorn natural i evitar que continui disminuint la seva proporció en relació amb la totalitat de la població activa, si no és que volem assistir a un despoblament massiu d'una bona part del territori amb tots els inconvenients que això implicaria per al conjunt de la nació catalana i dels seus ciutadans i ciutadanes. La solidaritat entre consumidors urbans i productors rurals ha de ser estimulada i ha de derivar en una autèntica defensa del territori i del medi ambient, especialment en aquelles zones més marginals i amb poques perspectives de conreu tradicional –que aturi el procés de desertització en marxa.

Finalment, la societat catalana, en relació amb la seva sobiranía i les seves expectatives d'autoGovern, necessita conservar un sector primari capaç de garantir el seu autoabastament mínim i d'esdevenir internacionalment competitiu, en determinats àmbits específics.

En aquest apartat, ERC proposa, com a mesures de soc, les següents:

- Política d'ajuts per a l'estabilització de l'activitat agrària a les comarques més desfavorides.
- Aplicació de mesures extraordinàries per evitar la desertització d'aquestes comarques.

- Fomentar una correcta repoblació (boscos i pastures) de la totalitat del territori i, especialment, de determinades comarques.

3.2.1.1.2. El productor

És necessari, en primer lloc, equiparar gradualment les formes de vida al camp i a la ciutat, en el sentit de garantir nivells equiparables tant pel que fa a les infraestructures com pel que fa a les possibilitats de confortabilitat social. A més mateix, cal propugnar la professionalització del pagès, establir les mesures necessàries per a la seva formació i garantir-ne el reciclatge permanent, sense desatendre tot allò referit a la gestió de l'explotació i a la comercialització dels productes.

En relació amb els qui treballen per a altri, cal eliminar les diferències salarials amb altres sectors, millorar les condicions de treball, eliminar diferències en les prestacions de la Seguretat Social Agrària i en relació amb les condicions de jubilació.

Com a mesures urgents, ERC proposa les següents:

- Modificar el Reial Decret 1187/89, sobre cessament de l'activitat agrària, i equiparar-lo al Reglament 1096/88 de la Comunitat Europea, tant pel que fa als ajuts, edat (55 anys) com pel que fa a l'accés dels fills a la propietat.
- Campanyes de formació continuada per a joves agricultors.
- Creació i optimació de serveis tècnics d'assessorament als agricultors.
- Aplicació a la nació catalana del Reglament 788/89 de la Comunitat Europea, que estableix programes d'ajut a la renda agrària per a explotacions amb dificultats per desenvolupar la reforma de la Política Agrària Comuna (PAC).
- Agilitar la percepció de qualsevol tipus de pagament o ajut, de tal manera que el productor no tragi més de tres mesos a rebre'l, un cop realitzada la inversió.
- Equiparar les pensions de jubilació en el sector agrari a les de la branca general.

3.2.1.1.3. L'empresa familiar agrària

Per a ERC, l'empresa familiar agrària ha estat tradicionalment, i continua sent-ho, el nervi del món rural català i la base del sector primari. Per tant, la seva defensa, promoció i desenvolupament constitueixen un objectiu prioritari de qualsevol tasca de Govern i/o de representació política.

De cara a la seva conservació i potenciació, cal afavorir l'explotació conjunta de la maquinària, reconèixer el treball de les dones, possibilitar accions de gestió comuna, especialitzar els diversos components i considerar molt acuradament la problemàtica de les transmissions patrimonials dins l'empresa familiar agrària.

3.2.1.1.4. Els mitjans de producció

Per a ERC, les principals mesures urgents que s'han de prendre són les següents:

- Creació d'un Banc de Crèdit Agrari Català.

2. Creació de línies especials de crèdits agraris equiparables a les que tenen altres països de la Comunitat Europea.
3. Supressió dels impostos especials sobre el gasoil agrícola.
4. Reforma de la fiscalitat agrària, en consonància amb la situació real del sector, especialment perquè desaparegui l'impost de successions patrimonials per a les explotacions familiars, en la mesura que la terra ha de ser considerada una eina de treball i no una herència.
5. Establiment de línies d'inversió, per part de les administracions, que complementin els actuals ajuts comunitaris.
6. Creació de línies d'assegurances agràries que permetin cobrir conreus actualment desprotegits.
7. Creació d'una Mútua Catalana d'Assegurances Agràries.
8. Incrementar campanyes d'investigació permanent referides a nous conreus i noves tècniques.
9. Assegurar una ràpida, correcta i eficaç informació d'aquestes campanyes als productes agraris, així com també de tots aquells temes que facin referència a qüestions comunitàries.
10. Implementació d'un Pla Territorial de Conreus que permeti:
 - a. Establir zones preferents per a determinats conreus.
 - b. Determinar les unitats viables d'explotació.
 - c. Racionalitzar regadius.
 - d. Ajustar les polítiques agràries i els ajuts necessaris als paràmetres que definicien aquest Pla Territorial de Conreus.
11. Creació d'un marc legal que defineixi la prioritat preferencial de l'empresa familiar agrària.
12. Afavorir la creació de societats procedents de la fusió de diverses empreses familiars agràries.
13. Impulsar la reestructuració del sistema cooperatiu.
14. Creació d'un Fons o Banc de Terres que permeti millorar la base territorial de l'explotació agrària.
15. Potenciar les diverses taules sectorials de tal manera que puguin definir polítiques de preus pròpies.
16. Revalorització de les Indemnitzacions Compensatòries de Muntanya (ICM) fins a arribar a la mitjana del que es paga en els països de la Comunitat Europea.
17. Reconduir, en forma d'ajuts directes a la producció, aquelles subvencions comunitàries que actualment s'adrecen a les indústries transformadores.
18. Aconseguir que la totalitat dels ajuts i subvencions que estableixin les normatives comunitàries siguin gestionats pels corresponents instituts i departaments dels governs de la nació catalana.
19. Desenvolupament i aplicació de la Llei de modernització d'explotacions agràries.
20. Agilitar l'elaboració dels Plans Hidrològics de Conques i del Pla Hidrològic Nacional, desbloquejant l'atorgament de concessions als canals Segarra-Garrigues i d'Urgell.
21. Donar prioritat a la construcció d'infraestructures hidrològiques d'interès general, com a elements indispensables

de reequilibri territorial, agilitant en aquest cas la construcció del canal Segarra-Garrigues.

3.2.1.1.5. La comercialització

La comercialització constitueix, en l'àmbit comunitàri, un dels reptes bàsics d'una agricultura que ofereix els seus productes d'una manera excessivament atomitzada per part dels productors. Per tant, ERC considera urgent la implementació de polítiques que afavoreixin una unificació i concentració màxima de l'oferta en origen.

Així mateix, caldrà realitzar campanyes diversificades de promoció dels diversos productes, tot destacant els avantatges de diversa índole que presenta l'anomenada dieta mediterrània. Alhora, des de les administracions, caldrà fer un seguiment rigorós de la qualitat de les produccions pròpies comercialitzades, controlar l'entrada irregular de productes estrangers i realitzar, entre altres estats de la Comunitat, pràctiques de *dumping*.

D'una manera molt especial –a Catalunya i atès l'equilibri existent entre l'hipòtic mercat consumidor i el percentatge de població activa agrària– cal afavorir la recuperació i el predomini de la producció pròpia en el mercat interior.

3.2.1.1.6. Les relacions amb Europa

El Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat –sense perjudici de la possible incorporació dels altres governs de la nació catalana– han de negociar la incorporació d'un representant de la Generalitat en les delegacions de rang ministerial que negocien, amb la Comunitat Europea, qualsevol assumpte que faci referència o influïxí sobre el sector agrari català.

3.2.1.2. Pesca

L'adequació de les estructures pesqueres de la nació catalana a les exigències del marc comunitàri europeu exigeix una nova delimitació de les competències actuals en aquest sector. La singularitat de la pesca mediterrània, en el context europeu, així com també el marc legal on es desenvolupa (català, espanyol i comunitàri), requereix un seguit de mesures polítiques, econòmiques i de tot ordre que contribueixin a la viabilitat del sector pesquer en el seu conjunt.

ERC, a més, defensa la necessitat de desenvolupar una política global de pesca que la tingui en compte com un tot, des de la captura inicial fins al consum final, tot passant pels canals de comercialització, formació professional, investigació, noves tecnologies, construcció i reparació de la flota i la política social. En aquest sentit, són necessàries les lloges de contractació i de subhastes de peix, a més d'un seguit d'instal·lacions de conservació, refrigeració i congelació de les captures. I són necessàries també per al bon funcionament del sector les drassanes i avanadors per a la construcció de noves embarcacions i per a la reparació de les ja existents. Els pescadors, d'altra banda, han de tenir les seves confraries, cases de mar i d'altres dependències socials modernitzades i adequades a les seves necessitats.

1. Asumpció immediata, a través del procediment de delegació, per part de la Generalitat de Catalunya, la Generalitat del País Valencià i el Govern Balear, de la totalitat de competències en matèria de pesca, susceptibles de ser exercides en el territori i el litoral català (aigües interiors, pesca marítima, ordenació del sector pesquer), amb la conseqüent simplificació burocràtica, agilitació administrativa, reducció de la despesa pública i eficiència directa sobre el sector.
 2. Presència institucional catalana en la delegació estatal, tant en els treballs previs com en les reunions executives, en les negociacions internacionals relatives a acords amb la UE o bé amb països tercers de la Mediterrània, per tal d'impedir la continuïtat de mesures negatives sobre la flota catalana i poder-hi incidir positivament.
 3. Confecció d'una normativa d'abast estatal que reguli, amb criteris restrictius, la comercialització lliure de peix importat de països no comunitaris.
 4. Control estricte, sanitari i de qualitat del peix d'importació.
 5. Concessió de moratoris en el retorn de crèdits per a la modernització de la flota, concedits per organismes oficials a propietaris d'embarcacions, i suport econòmic estatal a la renovació de la flota.
 6. Potenciació dels productes de qualitat, denominacions d'origen i promoció del peix fresc de la costa, en els circuits regulars de comercialització.
 7. Fi de la marginació de la flota pesquera de la nació catalana en les ajudes comunitàries a partir dels fons estructurals (FEDER i FEOAGA), i reforma dels criteris actuals, que permeten una clara discriminació negativa dels pescadors catalans en relació amb els d'altres territoris de l'Estat, en especial Andalusia.
 8. Aplicació efectiva de mesures de política social: assistència familiar i Seguretat Social, atenció sanitària, medicina preventiva, seguretat, comunicació, salvament a la mar i cobertura de l'anur i anur tècnic.
 9. Aprofitament màxim dels recursos de la pesca i suport a les indústries annexes: conserves, fumats, farina, tallers de sardines i ormeigs diversos.
 10. Estudis específics, per zones geogràfiques, de les característiques naturals, econòmiques i de tot ordre, de l'especificitat de cada zona i les seves necessitats, amb conclusions sobre la conveniència de fixar l'adopció de parades estacionals regulars (vedes), la renovació de la flota, la potenciació de l'aquicultura, els nous mètodes de cria i engreix de peixos, crustacis i mol·luscs i altres mesures possibles.
 11. Impuls a l'expansió de cursos de formació tècnica i recàrrega regular dels professionals del sector, per part dels organismes públics corresponents.
 12. Adopció de mesures per facilitar l'adquisició de les noves tecnologies al sector pesquer, des de l'extracció inicial fins a la comercialització, passant per la manipulació, refrigeració i congelació.
 13. Suport institucional decidit per a l'estensió de pràctiques associatives entre el col·lectiu de pescadors, armadors i part social, o per a la promoció de l'associacionisme tant en el sector de l'arrossegament com de l'encerclament, palangre, transmoll i petxinaires.
 14. Extensió i vigilància a la resta de l'àmbit europeu del compliment de les normatives comunitàries sobre les mesures i tipus de xarxes que ja s'apliquen al litoral català, per tal de posar fi a l'actual competència desleial per part d'altres països.
- * Per conèixer el model de política agrària, ramadera i pesquera que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.1.2.1 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

3.2.2. Sector secundari

3.2.2.1. Indústria

El desenvolupament d'una política industrial és, per al model de país que propugna ERC, una necessitat específica. El sector industrial de Catalunya va superar, en la primera meitat dels anys vuitanta, el seu procés de reconversió subsidiat per l'Estat.

El creixement econòmic posterior de l'Estat espanyol, d'arrel especulativa i financer, va malmetre, però, el sanejament assolit en alguns sectors; l'impacte posterior de la crisi econòmica dels anys 1991-1994 ha posat de manifest la necessitat d'un noua política de redreçament del sector industrial. En aquest sentit, les mesures que proposa ERC són:

1. Establiment de mesures actives de política industrial per reforçar el desenvolupament dels sectors catalans amb avantatges competitius (manufactures de disseny, química bàsica, edició de llibres...).
2. Foment del desenvolupament concertat d'accords de cooperació industrial i aliances estratègiques entre empreses.
3. Reforma la política fiscal de manera que no repercuti negativament sobre l'ocupació i es fomenti la utilització racional de recursos naturals.
4. Revisió dels instruments públics d'ajut a la indústria per tal de millorar el seu impacte sobre l'increment de valor afegit i d'ocupació.
5. Introduir incentius econòmics per a la localització industrial que redueixin els desequilibris territorials actuals.
6. Incrementar l'esforç en R+D de forma significativa en l'àmbit de les tecnologies i processos productius no contaminants i crear els incentius econòmics adients per a la seva implantació real.
7. Desenvolupar una política que fomenti la inversió industrial (formació, recerca i assistència tècnica).
8. Potenciar l'eix català, des de Perpinyà fins a Alacant, com un espai de cooperació industrial i desenvolupament de les relacions comercials.

3.2.2.1.1. Bloc d'actuacions específiques per activar un nou model industrial a Catalunya

1. Per a la productivitat: impulsar la inversió en capital fix, la renovació tecnològica, l'organització de la producció i l'impuls de mesures d'innovació en la gestió.
2. Per a la transferència en tecnologia (R+D): coordinació de l'oferta de tecnologia i col·laboració entre els centres de transferència de tecnologia de les diferents universitats i administracions. Oferir informació respecte a les possibilitats de les universitats, els altres CTT i els laboratoris d'assays. Difusió i promoció dels mitjans tecnològics entre petites i mitjanes empreses, mitjançant programes específics. Garantir l'accés de les petites i mitjanes empreses catalanes als programes de R+D de la UE.
3. Per a l'organització i gestió empresarial: afavorir la participació de tots els integrants de l'empresa en els seus objectius, així com també la motivació professional en les tasques pertinents.
4. Per a la dimensió empresarial i *joint ventures*: foment a la cooperació interempresarial en l'adquisició d'intangibles i en la promoció i comercialització externes. Utilitzar els serveis tècnics de l'Administració per oferir informació sobre les possibilitats de col·laboració i sobre les formes d'instrumentar aquests acords. Foment de la cultura empresarial de cooperació, especialment entre petites i mitjanes empreses.
5. Per a les transmissions empresarials: eliminar la tributació per plusvalies en transmissions d'actius empresarials que passin als treballadors. Donar un tractament específic en l'impost de successions al patrimoni.
6. Per a la promoció industrial i creació d'empreses: coordinació institucional en les activitats de promoció industrial de Catalunya en l'àmbit internacional; participació dels agents econòmics i socials en la definició de les actuacions a considerar. Promoció comercial a l'exterior. Ajuts a la transformació de la indústria. Eliminar tràmits innecessaris en la creació d'empreses, agilitació de procediment i minimització de costos.
7. Per a la localització industrial: disponibilitat de sòl industrial equipat i a preus raonables. Agilitar i flexibilitzar la concessió d'autoritzacions relatives a la localització de les plantes industrials, així com també coordinar el treball de les diferents administracions evitant les duplicitats en les gestions i les demotes. Programes d'acció pública en comarques en regressió demogràfica, econòmica i social, que equiparan les seves infraestructures viàries, ferroviàries, formatives i tecnològiques, i ajuts específics en sectors primaris, secundaris i terciaris, amb especial atenció a la industrialització dels productes agro-alimentaris. Utilització dels fons FEDER per al foment industrial en comarques accessibles a aquest fons. Implementació territorial de serveis socials (educació, habitatge, cultura, oci, etc.) necessaris per a l'acolliment i assentament de la població. Actuacions de capital risc per a projectes industrials.

8. Per a la conservació i el sanejament mediambiental: reforçar les inversions en sistemes no contaminants, condicionant a aquesta fi l'estructura productiva. Proporcionar informació d'experiències en aquest sentit i de les tecnologies disponibles. Reforçar la investigació empresarial i dels centres d'investigació pública, així com també oferta de les noves possibilitats.
9. Per a la prevenció de riscos professionals: planificar la prevenció tenint presents les possibilitats de la tècnica, l'organització, els factors ambientals, el principi de la seguretat integral i les relacions socials. Accelerar el procés d'adaptació que estableix la legislació comunitària.

3.2.2.1.2. Bloc d'actuacions específiques per afavorir la implantació, el creixement i la transmissió de les petites i mitjanes empreses

1. Sobre l'IAE: retirada de l'impost. Negociació futura basada en l'activitat econòmica de l'empresa, en la igualtat d'impostació per a l'exercici de la mateixa activitat, i que no suposi un increment superior al 10% de l'import dels impostos substituïts, i l'establiment de criteris uniformes i clars per a la fixació de coeficients i d'índex.
2. Sobre l'estimació objectiva sectorial: basar-se en la realitat social del món que és objecte de les mesures tributàries per a l'establiment de criteris uniformes.
3. Sobre la doble imposta: reducció de l'impost de societats per beneficis reinvertits en actius productius. Bonificació fiscal per a formació. Reducció dels costos fiscals i simplificació administrativa en els processos de transmissió. Mesures de bonificació fiscal temporal sobre beneficis en els primers anys d'activitat.
4. Sobre la incapacitat laboral transitòria: major control sanitari i la seva computació com a despesa a deduir.
5. Sobre la regularització dels balanços: liberalització d'aquests balanços de cara al sanejament de l'economia empresarial.
6. Sobre l'aprenentatge: implantació d'un contracte d'aprenentatge -diferent del de formació- amb caràcter temporal adreçat a joves de 16 a 18 anys exclusivament.

3.2.2.1.3. Un nou marc català de relacions laborals

1. Cal regular el dret de vaga per tal de garantir el legítim dret dels treballadors a utilitzar l'ús de la vaga com a recurs de negociació, i alhora garantir els drets dels ciutadans a no veure's privats dels serveis essencials comunitaris. En aquest sentit la regulació d'aquests drets mai no pot tenir com a marc uniformitzador l'Estat espanyol, sinó que ha de tenir en compte la diversa i complexa realitat social de la nació catalana. En tot cas, abans de discutir-se parlamentàriament cal un ampli debat dels agents socials per evitar un enfrontament entre les parts que intervenen en la productivitat del país, fet que seria contraproduent, més encara en un temps de crisi industrial. El dret de vaga és un dret

fonamental però en cap cas no pot vulnerar un altre dret fonamental.

2. Establir una taula de sindicalistes i experts en el tema, per encetar el debat sobre la necessitat de crear un sindicalisme nacional, capaç de ser present a les diverses meses de negociació. Un sindicalisme capaç de fer noves propostes, de plantejar alternatives engrescadores per anar canviant un model sindical que ja és caduc i, sobretot, que ha demostrat la seva incapacitat per negociar.
3. Impulsar el diàleg social per afrontar la problemàtica de la situació industrial.
4. Posar fi al contencions del calendari laboral, respectant la celebració de les festes tradicionals de la nació catalana.

3.2.2.1.4. Una formació competitiva

1. Adequar l'ensenyament i la formació laboral a l'entorn productiu: la formació professional s'ha d'adecuar a les noves professions i tirar endavant la Reforma (LOGSE), tan necessària per modernitzar-la.
2. Creació del Consell Català de la Formació Ocupacional.
3. Promoure la realització de pràctiques d'estudiants a l'empresa i de pràctiques en altermança.
4. Titulats superiors i mitjans: reorientació cap a especialitats tècniques i amb major component tecnològic, per garantir el lligam entre la indústria i la investigació a les universitats, a més d'una major inversió en l'aprenentatge i els contractes en pràctiques. Avui falten operaris, tècnics contramesters i especialistes per a la indústria, i la FP i els peritatges no els proporcionen. Amb l'obertura al Mercat Únic, això pot provocar la importació de mà d'obra qualificada, cosa que perjudicaria encara més el nostre mercat laboral.
5. Reformar el Consell Social de les Universitats, amb l'objectiu que permeti la intervenció real de personal i sindicats.

3.2.2.1.5. Infraestructures viàries

Vegeu el capítol de *Guia d'infraestructures, transports i comunicacions* d'aquest mateix programa

3.2.2.1.6. Infraestructures energètiques i telecomunicacions

1. Garantir una xarxa de subministrament energètic menys contaminant, com el gas natural, a tot el territori.
2. Reduir la dependència de les centrals nuclears a partir de sistemes de cogeneració i energies alternatives.
3. Inversió en investigació de tecnologia no contaminant com a garantia de competitivitat dins la UE.
4. Millorar la xarxa de telecomunicacions, com la telemàtica, i la seva efectivitat. Moltes vegades la innovació queda frenada per la ineficiència dels serveis públics.
5. Traspàs, per tant, de les grans empreses de telecomunicacions: Correus i Telègrafs, Telefònica, etc. Pla nacional de cablejament de la fibra òptica a tot Catalunya.

3.2.2.1.7. Jornada laboral i contractació competitiva

1. Reducció progressiva de la jornada laboral
2. Any d'excedència per a formació.
3. Contractes eventuals de 2 anys, ja que la precarització del mercat de treball a partir dels contractes temporals fa la mà d'obra menys qualificada i menys competitiva.
4. La formació professional i ocupacional ha de tenir una continuïtat. Si no és així els diners esmercats no són rendibilitzats.

* Per conèixer el model de política industrial que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.1.2.2 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

3.2.3. Sector terciari

3.2.3.1. Comerç

3.2.3.1.1. Transferència de totes les competències de comerç als governs de la nació catalana

L'estat central no hauria de tenir competència en matèria de comerç pel que fa a la nació catalana, la qual cosa implica que la llei de comerç recentment aprovada a les Corts no serà d'aplicació a casa nostra.

3.2.3.1.2. Reivindicació d'un model de comerç propi

El comerç està molt relacionat amb les formes culturals i els estils de vida. No és, ni sembla lògic que sigui el mateix, el tipus de comerç que es dóna en zones o països amb una climatologia rigorosa que el que es dóna en àmbits més càlids.

No és el mateix el tipus d'establiment que es necessita en països on la població viu dispersa que el que fa falta en països com els catalans, on la població viu en espais reduïts i concentrats.

En els àmbits mediterranis, el mateix entramat dels carrers proporciona el que en altres àmbits ha de ser artificial: les galeries de compra. A la nació catalana, els carrers mateixos fan possibles les galeries a l'aire lliure, barrejades amb espais que tenen altres usos: habitatge, oficines, museus, bars, restaurants. Això possibilita un comerç imbricat en la ciutat, en el poble, activitats relacionades entre si, i no espais, creats de nou, tancats en ells mateixos.

Aquest comerç arrelat al carrer ha de ser competitiu, oferir bona qualitat, bons preus, bons serveis.

No es pot caure en el proteccionisme del petit comerç. Cal exigir-li rendibilitat, eficiència i servei als consumidors. Però tampoc no es pot, des de l'acció pública, facilitar el camí (amb requalificacions, decisions arbitràries, etc.) a les grans empreses, que tenen l'estructura financer que els permet aguantar un període de pèrdues considerable, cosa que no poden fer empreses més

modestes econòmicament. Això pot portar al tancament d'activitats que, en principi, eren rendibles, però que no poden fer front a una competència que si que es pot permetre tenir pèrdues. Des del punt de vista social, això vol dir incrementar el nombre d'aturats i concentrat el poder econòmic en determinades empreses, i fer que desapareguin amb empreses, mitjanes o petites, que possibilitaven una estructura econòmica menys concentrada i socialment més justa.

El petit comerç només pot continuar si la seva rendibilitat és possible. Això vol dir que caldrà treballar conjuntament amb els representants del sector en la seva millora contínua, en la seva reconversió quan sigui necessari, facilitant la innovació i la qualitat de l'oferta.

3.2.3.1.3. Grans àrees comercials

No a l'obertura de grans àrees comercials dins aquesta legislatura. No a l'obertura de grans àrees comercials en un període de recessió del consum i després d'un creixement desmesurat de l'oferta comercial respecte a la capacitat de consum dels ciutadans.

No es defensa un proteccionisme de cap tipus de comerç. El que es defensa és que els poders públics no poden permetre que es sobredimensioni l'oferta.

En particular, cal assegurar l'equiparació de les àrees comercials (galeries comercials) amb la resta d'establiments (que són als carrers) pel que fa a l'Impost d'Activitats Econòmiques (IAE), i posar fi a una situació que, a igual superfície, afavoreix els establiments situats en galeries comercials.

3.2.3.1.4. Seguretat Social

Equiparament voluntari del règim de seguretat d'assalariats i autònoms. A igual cotització, iguals prestacions de la Seguretat Social i del dret al subsidi en situacions d'atur.

S'ha d'estudiar quines han de ser les condicions perquè això no doni lloc a greuges comparatius.

3.2.3.1.5. Desplegament de l'estatut dels consumidors

- Pel que fa als drets lingüístics, garantint el dret a rebre la informació dels productes en català, i per tant:
- Fer obligatori l'etiquetatge en català de tots els productes que es comercialitzen a Catalunya.
- Concedir crèdits nous, amb baixos interessos, a aquelles empreses que necessitin finançament especial per catalanitzar les seves etiquetes.
- Fomentar la total catalanització de les campanyes de publicitat a la televisió pública catalana.
- Pel que fa als drets a la protecció dels interessos econòmics, garantint la veritat i suficiència de la publicitat i la informació, i per tant:
- Regular les campanyes de publicitat, impedint que hi hagi publicitat enganyosa, publicitat dirigida a menors, publicitat sexist...
- Regulació de la publicitat a la TV pública.

3.2.3.1.6. Comerç i impostos. El concert econòmic

Impostos municipals. L'IAE

L'existència actual de l'Impost d'Activitats Econòmiques (IAE) és deguda al fet que l'estructura centralitzada d'altres impostos com són l'IRPE, l'Import de Societats i l'IVA no tenen en compte els ens locals i els superen a les transferències que reben des de l'Estat central, o a les subvencions que es reben des de la Generalitat.

Això, evidentment, resta autonomia financera als municipis. L'IAE, en canvi, els permet, segons els coeficients aplicats, disposar de més o menys fons propis.

El concert econòmic hauria de posar fi a aquesta situació de subordinació dels ens locals. El concert econòmic amb l'Estat suposaria que tots els impostos que s'apliquin a la nació catalana els recaptarien els mateixos governs de la nació, la Generalitat de Catalunya, la Generalitat de València i el Govern Balear, i es pagaria una part, en concepte de quota de solidaritat, a l'Estat central. Aquest fons, però, aniria dirigit a projectes concrets, que es regirien per criteris del tipus dels aplicats en els Fons Estructurals Europeus. Això és coherent, ja que la finalitat d'aquesta quota de solidaritat, com la dels fons estructurals europeus, és proporcionar els mitjans de desenvolupament a aquelles zones de l'Estat amb problemes estructurals.

Pel que fa a la relació amb els ens locals, que és la que ara interessa, el concert implicaria que, dins de la nació catalana, tots els impostos que es recaptien es distribuirien territorialment tenint en compte les necessitats d'autonomia financer dels municipis, la qual cosa evitaria la pressió que es fa actualment a les activitats econòmiques a través de l'IAE.

Consideració de les plusvalües dins l'IRPF

Les plusvalües generades en la venda de local o negoci han de tenir el mateix tractament fiscal que qualsevol altre patrimoni. Es tracta de no castigar comparativament, com passa ara, aquell patrimoni que és productiu.

Impostos que graven l'inici d'activitats

Com que volem fomentar l'activitat econòmica i, en particular, la creació de noves empreses i de noves activitats econòmiques, els impostos que graven l'inici d'aquestes activitats i, en general, tots els impostos que cal pagar durant el primer any haurien de quedar ajornats un any. El pagament dels impostos corresponents al primer any es faria, de manera gradual, durant el segon any.

Règim de l'IRPF per mòduls

Supressió del criteri que estableix el que forma la base imposable a partir del nombre de treballadors.

Aquest criteri té com a conseqüència que els petits empresaris intentin contractar el mínim de persones, per rebaijar així la base imposable. Cal, doncs, suprimir aquest criteri pels seus efectes perversos en l'ocupació.

3.2.3.1.7. Horari dels comerços

Màxim, 60 hores obert al públic, que es poden distribuir lliurement. Manteniment de l'obertura de 8 dies festius.

3.2.3.1.8. Llei d'arrendaments urbans

Modificació de l'art. 34 de la Lley d'arrendaments urbans, de 24 de novembre de 1994.

Es desitja modificar l'art. 34 perquè s'ha comprovat que durant els primers mesos de vida de la nova llei, a la majoria de contractes d'arrendament del local, s'està acordant la renúncia a la indemnització que recull l'art. 34.

Sembla convenient, en conseqüència, que el dret a la indemnització que recull l'article sigui irrenunciable, marcant així un mínim legal irrenunciable, de manera que es protegeixi els arrendataris, no els que pertanyen a grans cadenes, sinó pensant en el petit comerç, en el botiguer que queda desprotegit amb la renúncia d'aquest dret, i que es juga la clientela que ha guanyat durant l'arrendament o subarrendament i que tant costa de fer.

3.2.3.1.9. Sistema d'informació-Cens del comerç

Editar periòdicament un estudi complet realitzat per un equip de professionals especialistes basat en les dades periòdicament actualitzades sobre el cens comercial de la nació catalana, en el qual haurien de col·laborar totes les entitats que disposen de fonts que permeten obtenir aquesta informació: ajuntaments, governs de la nació (Dep. de Comerç, Consum i Turisme), Hisenda (dades globals i anònimes), cambres de comerç, gremis comarcals i l'Institut d'Estadística de Catalunya, de València i de les Balears.

L'estudi –i per tant la base de dades– hauria de desenvolupar els punts següents:

a. Dades sobre els establiments comercials:

- Localització i equipament comercial.
- Nombre i característiques dels establiments comercials: superfície, antiguitat, nombre de llicències comercials, equipament.
- Tipologia d'establiments: comerç tradicional, mercats municipals, encants, supermercats, hipermarcats, grans àrees comercials...
- Nombre de treballadors, nivell salarial i qualificació (diferenciant per tipus d'establiment).
- Dades econòmiques: estimacions de vendes, rendibilitat, impostos pagats.

b. Dades sobre el consum:

- Hàbits dels consumidors.
- Pressupostos familiars.
- Llocs de compra (particularment, desplaçaments en el territori per motius de compra).

3.2.3.2. Turisme

El turisme, als Països Catalans, representa una de les principals fonts de riquesa i conforma un sector en continu creixement. Alhora, però, el turisme és un element de dinàmica

oberta, és a dir que l'activitat turística no depèn exclusivament de la zona receptora, sinó també d'aquells països que són fundamentalment emissors.

El desenvolupament d'una política turística en l'àmbit europeu és cabdal a l'hora de tenir en compte tots els factors, necessaris i criteris, tant dels països emissores com dels receptors.

Als Països Catalans, aquesta política turística ha de comportar una unificació dels criteris i marques turístiques. Cal la coordinació entre la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana i el Govern Balear per a la vertebració d'un sistema turístic propi i comú.

Tot i tenir la major part de competències relatives a l'activitat turística, les institucions de la nació catalana no tenen competències per desenvolupar aquesta coordinació, la qual cosa ens impedeix realitzar una política turística més adequada al nostre marc d'interessos, que incideix en els problemes de fons.

ERC demana totes les competències col·laterals que incideixin sobre el turisme als Països Catalans.

Política turística

Amb la crisi passada els darrers anys, en algunes de les àrees que engloba el sector turístic, ha quedat clara la necessitat d'una nova política turística que apunten cap a la reconversió i aposti per la qualitat. Aquesta reconversió caldria plantejar-la en diferents aspectes:

1. Implantació turística

El turisme, com a sector econòmic important, pot arribar a substituir la base econòmica tradicional de comarques i grans zones geogràfiques, en temps de reconversió. Aquesta substitució és possible per l'adaptabletat que té el sector turístic i la relativa rendibilitat a curt termini.

Cal però evitar l'excessiva dependència econòmica del sector turístic i, al mateix temps, promocionar la diversificació de l'oferta, del servei i la temporalització. D'aquesta manera, la dependència serà menor, ja que no es dependrà tant de les condicions econòmiques, conjunturals i/o climàtiques.

Cal una política turística dirigida des dels municipis, que s'integri en uns plans de turisme que cada comarca hauria de dissenyar, tot amb l'objectiu de planificar l'activitat turística al nostre país d'una manera global i a llarg termini.

2. Turisme de qualitat

ERC aposta per un turisme de qualitat, tant des del punt de vista d'inversió econòmica com des del factor humà i mediambiental.

ERC advoca per una qualitat dels serveis turístics, ara bé, parlar de qualitat és parlar d'un seguit de mesures i maneres de fer que no sempre suposen un augment del cost. La qualitat que preconitzem ultrapassa el valor econòmic, és aquell valor afegit que hom dóna a un servei, com ara:

- Professionalització.
- Un entorn agradable a la vista, net i ecològicament respectuós.
- Ambient desmassificat.
- Varietat en el producte.

- Tracte humà i directe.
- Formació dels treballadors.
- Varietat en els serveis complementaris.
- Informació verac i a l'abast.
- Xarxa pública de transport.
- Oferta cultural atractiva.

ERC fugi de la visió especuladora i elitista que es vol donar al turisme de qualitat amb la construcció i depredació del medi amb camps de golf i ports esportius.

Cal, també, recuperar la imatge de qualitat per al turisme de sol i platja, sempre segons els paràmetres esmentats abans.

3. Professionalització del sector

Pel que fa a la necessitat d'una millor preparació professional dels treballadors i empresaris del sector, ERC proposa la creació d'una Escola de Turisme de Catalunya, que imparteixi ensenyaments sobre gestió d'empreses turístiques, i la fundació d'escoles de formació professional hotelera que cobrixi la preparació d'experts i faciliti el seu reciclatge.

El reciclatge i la formació permanent en el camp turístic s'hauran de planificar d'acord amb l'estructura empresarial i professional existent. Això voldrà dir una atenció especial per a aquelles empreses familiars i/o col·lectius de professionals de turisme d'interior.

Caldrà fer una especial atenció a la política de personal seguida pel sector, exigint la formació dels professionals contractats, evitant l'intrusisme professional i incentivant la rellització de contractes de llarg termini.

Cal ser més seriosos en les inspeccions laborals, ja que la legislació, convenis, etc. s'incompleixen sistemàticament. Els mateixos treballadors, a causa de la por de perdre la feina ja que majoritàriament són contractats amb precarietat laboral, es veuen obligats a enganyar i a no denunciar la seva situació de treball als inspectors que visiten els establiments.

4. Modernització de les instal·lacions

Cal més rigor i eficàcia en la política de requalificació de categories dels establiments, per evitar la sobrevaloració de categories d'hotels i càmpings.

Les subvencions per a millores haurien de ser molt selectives, perquè no se les mereix qui ha estat especulant amb una situació favorable, augmentant l'oferta amb els diners que s'haurien d'haver destinat al manteniment del que ja hi havia. Altrament, el tancament d'algunes instal·lacions que no es puguin reconvertir no representa cap daltabaix.

5. Promoció del medi ambient

Cal aturar immediatament la construcció de tot el que pugui degradar el medi natural, encara més la cinta del litoral, i també els paisatges adjacents a la costa. ERC proposa un pacte institucional català que inclogui una profunda redefinició del programa de construcció a la costa i, temporalment, una moratorià en la concessió de noves llicències en àrees que caldrà preservar amb diferents mesures de protecció.

El tractament de les deixalles i les aigües residuals, etc., així com també un esforç important quant a la neteja de carreteres i platges, és especialment necessari perquè la sensibilitat del turista mitjà es veu molt afectada per la situació francament

degradada, tant arquitectònicament com ecologicament, de la costa. A més, les noves instal·lacions turístiques en cap moment no han d'affectar la massa forestal costanera, les cales encara verges i els paisatges intactes, i la seva protecció hauria de quedar absolutament confirmada per una futura llei del Parlament.

En aquest sentit, ERC advoca per un debat parlamentari urgent sobre el futur de la costa, sobretot aprofitant el moment en què la crisi d'ocupació de places ara es veurà acompanyada d'una crisi important en la construcció. En tot aquest debat, la qüestió d'analitzar i penalitzar les activitats de blanqueig de diners negres i altres activitats irregulars s'ha de tenir molt en compte. La manca d'una resposta clara de la classe política en aquest camp podria contribuir encara més al seu des prestigi entre certes sectors de la població, que veuen que l'acció política de diferents grups en aquest camp és superficial i poruga.

6. Contra la despersonalització

La presència de turisme al nostre país ha de suposar una més gran coneixença, per part dels visitants, de la realitat social, cultural i política. Així doncs, les institucions públiques i privades han de realitzar accions socioculturals que potencien aquesta dinàmica de difusió de la nostra realitat, per sobre de tipismes, tòpics i estereotips.

No cal dir que és merce al turisme que, sovint, una nació pot estendre el seu missatge d'arsia d'alliberament cap a l'exterior. És per això que cal unificar esforços per potenciar tots els Països Catalans com a parts integrants d'una nació. Cal concretar productes que unifiquin criteris de destinació turística al nostre país.

Igualment, el turisme interior ha de promocionar l'intercanvi entre les diverses zones de la nació catalana, això suposarà un trencament de bareres entre els ciutadans del nostre país.

En definitiva, caldrà establir una marca, o denominació d'origen/qualitat, per contribuir a la recuperació del prestigi. Aquesta marca hauria d'integrar les diferents zones turístiques de costa, per una banda, i interior/muntanya, per l'altra, de tots els Països Catalans.

ERC demana que la nació catalana tingui una presència pròpia i unificada als organismes i esdeveniments internacionals de promoció del turisme.

7. Per una bona infraestructura

ERC entén que l'activitat turística és un bé social que cal promocionar i difondre. L'activitat turística ha de permetre, en principi, un eixamplament del coneixement de la realitat immediata, coneixer nous paisatges, altres cultures i costums, diferents idiomes, diferents maneres d'entendre el món i la societat. En definitiva, totes les coses noves que anem captant quan fem turisme ens ajuden a ampliar el nostre marc cultural, alhora que ens autoabastem d'unes per entendre altres realitats i assumir la diversitat.

El turisme és, doncs, allò que els pobles comparteixen per a tús i regust dels altres pobles. És per això que creiem que la política de creació d'infraestructures ha de ser per a benefici directe dels ciutadans. En aquest sentit, no creiem que sigui

bona la política de generació d'estructures alienes a les necessitats dels ciutadans, o que hi impedeixen el seu accés.

Pel que fa a comunicacions, telèfons, correus, etc., caldrà millorar la seva implantació i qualitat de servei, ampliar la xarxa de serveis dels transports públics: comunicant les capitals de comarca del Pitiueu, millorant la interconnexió entre ciutats contianeres, ampliant els serveis dels FFCC.

Tenint en compte la importància del turisme en particular que rebem, cal fer campanyes de conscienciació d'ús dels transports públics en els desplaçaments interns i, també, incentivar la recepció de turisme, des de l'estrange, en transport públic (per la qual cosa caldrà fer una millora en aquest camp).

Cal que els diferents governs de la nostra nació tinguin competències per incidir en aquesta política d'infraestructures.

Competències en turisme

Tota l'activitat turística de la nostra nació ha de ser regulada i controlada per les nostres institucions. Per això cal traspassar als respectius governs totes les activitats que des del Govern espanyol es fan en aquest camp.

En aquest sentit demanem els traspasos de parades nacionals, activitats de turisme per a la tercera edat de l'INSERSO, les ajudes a projectes de desenvolupament turístic atorgades pel FUTURES, capacitat legislativa per a la política turística en tots els àmbits.

* Per conèixer el model de turisme que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.1.2.3 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

3.3. Política laboral

La nació catalana forma part dels països industrialitzats occidentals i constitueix la primera àrea industrial de l'Estat espanyol. Posseeix una estructura econòmica sectorial i un PIB per habitant similar al d'altres zones desenvolupades de la UE. Això no obstant, els indicadors de qualitat de vida són inferiors als d'altres països europeus.

El problema és que, ara, els catalans no tenim capacitat de decisió en temes econòmics. Estem assistint a un procés de desindustrialització molt greu: avui, totes les comarques de forta tradició industrial estan en una crisi profunda que, a curt termini i si no es prenen mesures urgents, pot arribar a ser irreversible.

En un marc de recessió econòmica i crisi industrial, moltes regions de la nació catalana pateixen un deteriorament notable i una desocupació preocupant. Per fer front a aquests elements recessius, caldrà revisar els models de negociació col·lectiva vigents, que sovint ocasionen una desmobilització en l'affiliació sindical. I caldrà, també, implementar la presència sindical a les petites i mitjanes empreses, eixos vertebradors del nostre teixit industrial.

Per aconseguir una óptima representació dels treballadors, ERC proposa un sindicalisme més professionalitzat i europeu. Una proposta que es vertebraria en els eixos programàtics següents:

3.3.1. Llei de vaga

Cal regular el dret de vaga per tal de garantir el legítim dret dels treballadors a utilitzar l'ús de la vaga com a recurs de negociació i, alhora, garantir els drets dels ciutadans a no veure's privats dels serveis essencials comunitaris. En aquest sentit, la regulació d'aquests drets mai no pot tenir com a marc uniformitzador l'Estat espanyol, sinó que ha de tenir en compte la diversa i complexa realitat social de la nació catalana. En tot cas, abans de discussió parlamentàriament, cal un ampli debat dels agents socials per evitar un confrontament entre les parts que intervenen en la productivitat del país, fet que seria especialment contraproduent en un temps de crisi econòmica.

3.3.2. Moderació salarial

En èpoques de crisi, irremissiblement es parla de moderació salarial. Si bé en moments determinats pot arribar a ser necessària, el que no és just és que només i sempre paguin els mateixos.

Si es demana moderació salarial, caldrà exigir també moderació en els beneficis o, potser, fórmules per garantir que els beneficis revertin en gran part en tecnologia, formació del personal, etc. Per això cal potenciar el diàleg social.

3.3.3. Acomiadament lliure

Val a dir que l'acomiadament lliure ja existeix. Parlarem, doncs, d'acomiadament gratuït o en tot cas d'absurtir els costos. És evident que un treballador, després de molts anys en una empresa, no pot ser acomiadat sense una justificació digna. Només es podria parlar de l'abaratiment dels acomiadaments si, a canvi, s'aconseguís un subsidi d'atur indefinit. Això és imprescindible sobretot en el sector d'edat proper a la cinquantena.

3.3.4. Precarització del mercat laboral

Acollint-se als 21 models de contractació vigents, administracions i empresaris han fet un abús de contractació temporal. En aquests moments, el treball en estat precari afecta quasi el 40% de la població activa del nostre país. Aquests indexs són quatre vegades la mitjana europea (al voltant del 10%) i comporten greus problemes en els treballadors perquè els impedeixen fer previsions de futur i tenen un efecte negatiu en l'entorn econòmic. Cal, doncs, fer un esforç per assolir un mercat laboral més equilibrat, potenciant la contractació de llocs de treball fixos.

3.3.5. Traspàs de l'Inem

Els índexs d'anir del nostre país són realment alarmants. Per això ERC ha elaborat un document exhaustiu on fa una ànalisi acurada dels elements que intervenen en aquest tema. D'aquest document s'estreu que per sortir de la crisi cal aconseguir el traspàs de l'Inem als governs catalans i adequar-ne l'estructura i el funcionament a la realitat de la problemàtica laboral a la nació catalana. Així mateix, augmentar el grau de transparència del mercat de treball, millorant la informació existent i afavorint-ne la mobilitat.

3.3.6. Fòrum sindical

Establir una taula de sindicalistes i experts en el tema, per encetar el debat sobre la necessitat de crear un sindicalisme nacional, capaç de ser present a les diverses meses de negociació. Un sindicalisme capaç de fer noves propostes i de plantejar alternatives engrescadores per

anar canviant un model sindical que està caduc i que, sobretot, ha demostrat la seva incapacitat per negociar. Cal impulsar el diàleg social per afrontar la problemàtica de la situació industrial i posar fi al contenció del calendari laboral, respectant la celebració de les nostres festes tradicionals.

3.3.7. Jornada laboral

Reducció progressiva de la jornada laboral per evolucionar cap a l'estat de l'oci, mantenint el poder adquisitiu dels treballadors.

Una solució positiva d'aquestes qüestions i la materialització del concert econòmic ens han de permetre consolidar un autèntic marc de relacions laborals a la nació catalana com a primer pas per assolir la independència.

* Per conèixer el model de política laboral que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el programa FORÇA! Cap a la Independència.

B. El desenvolupament personal, una opció d'esquerres

4. Cultura

Un dels pilars bàsics de la identitat nacional és la cultura i, d'una manera especial, la llengua. Una nació catalana independent que hagués perdut aquest element definidor seria, doncs, una nació desnaturalitzada.

Sense menystenir altres components de la personalitat col·lectiva de la nació catalana –l'economia, el territori, la història mil·lenària en comú, i fins i tot la voluntat de ser un poble lliure i reconegut internacionalment–, cal destacar el paper decisiu que per a aquest futur de sobiranía nacional té el manteniment i l'enriquiment de la globalitat del nostre patrimoni cultural. Un patrimoni que, avui, es troba greument amenaçat per la prepotència de les cultures estatals espanyola i francesa i per la influència creixent al nostre país, com a la resta de països i cultures europees, de la cultura anglosaxona en camps tan diversos com la llengua, la música, les tradicions, els mitjans de comunicació, els hàbits alimentaris, etc.

Abans d'entrar en les propostes concretes d'ERC en aquest tema, cal fer uns precisions prèvies:

- Aquest és un programa concebut d'acord amb el procés electoral que ha de dur els representants d'ERC a les Corts espanyoles. Els objectius que s'exposen tot seguit es limiten, per tant, a l'àmbit de les relacions legislatives i polítiques d'aquest Estat en tant que afectin directament els territoris de la nació catalana. En quedarán exclòs, expressament, totes aquelles reivindicacions polítiques susceptibles d'inscriure's en l'àmbit de les competències que estatutàriament corresponen a la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana i el Govern Balear.
- Aquest és un programa d'objectius conjunturals. L'objectiu final de l'acció política d'ERC és la consecució de la independència per a la nació catalana. Però mentre aquest objectiu no es faci realitat, no es pot negligir

el dret que les institucions estatals -al funcionament de les quals contribuïm amb els nostres impostos- deixin de ser hostils a la cultura catalana i la serveixin amb la justícia i eficàcia que li correspon. D'altra banda, ERC, com a partit progressista, té el deure de posar la cultura cada dia més a l'abast de tots els ciutadans i ciutadanes.

4.1. Propostes de caràcter general

- ERC exigeix la supressió del Ministeri de Cultura, ja que les seves competències han estat plenament transferides i només serveix per amagar davant el món la identitat de la cultura catalana confrontant-la sota una artificial cultura espanyola, a banda de les incòmodes situacions de doble comperiència que provoca. ERC sol·licitarà la transferència de la quantitat proporcional dels recursos d'aquest ministeri a les nostres institucions de Govern.
 - ERC exigeix també la supressió d'aquelles barrières normatives que, ara per ara, impedeixen tot pacte cultural o d'altra mena entre les anomenades autonomies de l'Estat espanyol, ja que aquest fet té greus conseqüències per a la unitat cultural dels territoris de la nació catalana.
 - ERC reivindica el canvi de totes aquelles denominacions que es refereixen al conjunt de l'Estat amb l'adjectiu nacional, i que se substitueixi aquest element per la denominació estatal.
- Fetes aquestes propostes de caràcter general, es detallen a continuació les propostes concretes d'ERC en cadascuna de les àrees culturals:

4.2. Patrimoni

- Retorn a la nació catalana de tot el seu patrimoni històrico-artístic espoliat per l'Estat i avui conservat en diversos punts geogràfics fora del territori català. Aquest punt respon al dret elemental de tota cultura de recuperar el seu patrimoni propi, i de les recomanacions de la UNESCO i altres institucions internacionals sobre la necessitat de mantenir qualsevol bé cultural tan a prop com sigui possible del seu punt d'origen en benefici de la seva conservació.

Cal, doncs, que sigui retornat tot el patrimoni artístic, arqueològic, monumental o documental de la nació catalana que, per vies de conquesta, espoliació, d'oblígit pagament de drets fiscals o de qualsevol altre mètode violent o coactiu, avui és retingut legalment per l'Estat espanyol, tant si es conserva als territoris de la nació catalana com fora del nostre país.

- Establiment d'una comissió integrada per representants dels diferents governs de l'Estat que garanteixi el

repartiment just d'aquells béns culturals que l'Estat espanyol adquireix -o bé per donació o per compra equitativa entre els diferents territoris estatals-, amb l'objectiu que aquests béns culturals no acabin instal·lats sempre a Madrid sota el pretext de la seva condició de capitalitat de l'Estat.

- Traspàs als governs de la nació catalana de les competències sobre mobilitat de béns patrimonials, per tal que els seus governs tinguin la facultat de controlar-ne el trànsit més enllà del seu territori, fins i tot en els casos que es tracti de desplaçaments dins de l'àmbit de l'Estat.
- Retorn immediat de l'Arxiu de la Generalitat republicana, així com també tots els arxius i documents dels partits, sindicats, cooperatives, associacions, ateneus, etc., confiscats per l'exèrcit franquista després d'ocupar militarment la nació catalana i que posteriorment van ser traslladats a Salamanca, on encara romanen.
- Reclamació de la titularitat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó per tal que sigui gestionat i dirigit des de Catalunya -d'on prové el 90% del seu tresor històric i documental-, amb la participació activa i proporcional de les institucions hereves d'aquelles entitats històriques que formaren la Confederació Catalano-aragonesa. D'altra banda, ERC exigirà el retorn de la totalitat del patrimoni de què va ser espoliat durant la guerra civil i que en l'actualitat encara no s'ha tornat.

4.3. Història

- Constitució d'un tribunal integrat per representants de la nació catalana i de l'Estat que garanteixi l'objectivitat científica i la veritat en l'exposició dels fets històrics, literaris i culturals en els llibres de text i en els materials audiovisuals d'arreu de l'Estat.

4.4. Espectacle

4.4.1. Teatre i dansa

- Eliminació de tot intervencionisme de l'Estat a l'hora d'establir i fixar subvencions i ajudes a les diferents àrees del món de l'espectacle i canalitzar aquestes subvencions a través dels governs autònoms.
- Reducció del paper de l'Estat a simple dinamitzador de l'intercanvi de manifestacions de l'espectacle entre les diferents nacions.
- Reconeixement de la identitat i les característiques pròpies del món de l'espectacle de cada nació de l'Estat, i trasllat de la part proporcional del pressupost fins al moment destinat als anomenats Teatro Nacional de España, Compañía Nacional de Danza, Orquesta Nacional, etc.
- Transformar l'anomenat Teatro Nacional de España, la Compañía Nacional de Danza, la Orquesta Nacio-

- nal de Espanya i altres institucions estatals similars en simples estructures multiplurals de cooperació entre els diferents teatres nacionals o entitats artístiques pròpies de cada nació de l'Estat.
5. Generar una imatge plural del món de l'espectacle que difongui el compromís dels professionals de l'espectacle com a generadors de comunicació, a través de campanyes institucionals de sensibilització ciutadana.
 6. Presència continuada i equitativa de les diferents àrees del món de l'espectacle als mitjans de comunicació estatals.
 7. Inserció del món de l'espectacle en els diferents programes d'ensenyament escolar.
 8. Impulsar que la gestió pública del món de l'espectacle vagi a càrrec de persones amb experiència dins d'aquest món.

4.4.2. Cinema

1. Traspàs de la part proporcional –estimada en un 25% pel que fa a Catalunya– del Fondo Nacional de Protección del Cine a la Generalitat de Catalunya i altres governs de la nació catalana. Provisionalment, mentre aquest traspàs no es produexi, immediata reorganització de l'anomenada Subcomissió Assessora del Cinema a Catalunya, paritària entre l'Administració i els organismes representatius del cinema català, que va ser vigent i actuà amb eficàcia entre els anys 1986 i 1989.
2. Immediat compliment per part de l'Estat de l'anomenada transposició de la directiva europea sobre televisions sense fronteres, vital per a la indústria audiovisual catalana i que significaria una quota de cinema europeu a la televisió sensiblement més alta –amb un 10% destinat obligatoriament a la producció pròpia de l'Estat– i una considerable reducció, per tant, de la filmografia i el vídeo no europeus, que avui omplen majoritàriament totes les programacions de televisió que es reben al nostre país.
3. Compliment de la normativa europea pel que fa al teatre i la televisió que preveu que almenys un 25% dels dramàtics emesos per televisió han de ser de producció pròpia i amb professionals propis de cada país.
4. Duplicació, mentre no es facin els corresponents trasllats de gestió i recursos, de les subvencions atorgades per l'Estat al doblatge de les pel·lícules en aquells territoris que tinguin estatutàriament més d'una llengua oficial.

4.4.3. Música i cançó

1. Immediat compliment dels plans d'ensenyament musical en les seves diverses manifestacions: coral, simfònica, òpera, etc.

2. Accés de la cançó cantada en català, en igualtat de condicions amb les altres llengües de l'Estat, a tots els mitjans de comunicació audiovisuals de titularitat estatal, fixació d'una quota de presència obligatòria en les privades i constitució de les necessàries comissions de control que garanteixin aquesta presència.
3. Posada en funcionament d'una política, tutelada per l'Estat, tendent a afavorir els lligams i intercanvis entre els territoris i països o zones de parla catalana, compresos els situats fora de les fronteres administratives de l'Estat. La desaparició de fronteres no ha de comportar l'estandardització ni el predomini d'unes llengües ni d'uns models estètics sobre els altres, sinó l'entiquiment mutu basat en el respecte per totes les formes artístiques d'expressió.
4. Penalització legal de tota publicitat encoberta, la qual, dissoltadament, constitueix, d'uns anys ençà, la forma majoritària de difusió de productes musicals per ràdio i televisió.

4.5. Cultura popular

1. Defensa de les festes populars i tradicionals de la nació catalana, contra els reials decrets que ja han substituït i pretenen continuar substituint les nostres festes per altres de foranes com són l'anomenada Fiesta Nacional del 12 d'octubre, el Día de la Constitución, el Día de las Fuerzas Armadas, etc.

* Per conèixer el model cultural que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.3.8 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

4.6. Mitjans de comunicació

4.6.1. Audiovisuals

La dimensió que, en els darrers anys, ha pres el món audiovisual i la seva incidència en el conjunt dels ciutadans fa que s'hagi d'observar amb especial preocupació aquesta qüestió, si tenim en compte, sobretot, que des del nostre país no es poden coordinar les diferents propostes que reben els ciutadans.

L'actual marc legal deixa el conjunt dels ciutadans catalans davant d'unes ofertes de ràdio i televisió –especialment de televisió– amb una majoria aclaparadora de productes espanyols, raó per la qual la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra manera de veure i entendre el món queden reduïdes a la mínima expressió, cosa que dificulta encara més el ja complicat procés de renacionalització i d'autoidentificació dels ciutadans i ciutadanes amb el seu país.

Per tant, cal defensar una política que no només aturi el procés desnacionalitzador, sinó que l'inverteixi i procu-

ri, a través dels mitjans audiovisuals, conscienciar el nostre poble de la seva situació nacional.

D'altra banda, els continguts de la programació –especialment la televisiva— haurien de complir un mínim d'exigència per tal que no es caigui en productes fàcilment predisposats a fer concessions a la morbositat, a l'exaltació de la violència, a continguts amb discriminacions de tota mena (raça, sexe, religió, etc.). Cal, doncs, un mínim d'exigència per evitar, en definitiva, que els estrictes criteris d'audiència prevalguin sobre motivacions ètiques.

Davant d'aquesta situació, l'actuació d'ERC ha d'anar dirigida cap a dos vessants:

4.6.1.1. Per una oferta de caràcter nacional

Eliminar els obstacles legals que impedeixen que els ciutadans del nostre país puguin rebre una oferta, tant de ràdio com de televisió, amb caràcter nacional català de la mateixa manera que la reben els ciutadans de qualsevol país normal. No deixa de ser paradoxal que mentre qualsevol família catalana pot rebre al seu domicili, via satèl·lit, qualsevol televisió estrangera, a Televisió de Catalunya se li impedeixi legalment estendre's per tot l'àmbit lingüístic i cultural català.

Des d'aquest vessant, ERC proposa una sèrie de mesures concretes:

1. Modificació de l'actual Llei 10/88, de regulació de la televisió privada, bàsicament pel que fa referència a la titularitat del servei i a l'àmbit d'emissió (art. 1r i 4t).

D'altra banda, cal exigir als canals privats que, en la seva programació destinada als països amb una llengua pròpia diferent de la castellana, emetin, si més no en horari *prime time*, en la llengua pròpia del territori en el qual penetren, i emissió de programes en dual a la resta de programació.

2. Denegar la legislació que impedeix que Televisió de Catalunya, com a tal o com a membre de la FORTA, pugui tenir accés a un dels canals de televisió per satèl·lit (per exemple, mitjançant l'Hispasat).
3. Normalitzar la situació internacional de Televisió de Catalunya i, en aquest sentit, treballar per tal que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) pugui assolir l'estatus de membre de ple dret en tots els organismes televisius europeus: Unió Europea de Radiodifusió (UER) i Unió Internacional de Telecomunicacions (UIT), principalment.
4. Reconeixement dels diferents àmbits lingüístics de l'Estat, que no necessàriament han de coincidir amb els límits territorials autonòmics amb la finalitat que els mitjans de comunicació en català cobreixin tota la seva àrea lingüística.
5. Modificar la Llei perquè es puguin crear canals de televisió públics amb participació de tots els governs de la nació catalana. Garantir la pluralitat en la informació política en els mitjans de comunicació públics.
6. Sol·licitar un conveni amb l'Estat francès i Andorra perquè les programacions de televisió en català es puguin veure i coproduir amb la Catalunya Nord i Andorra.

7. Veillar per tal que el canal informatiu d'àmbit europeu Euronews emeti en català en l'àmbit territorial de la nació catalana.

8. Aconseguir una major obertura i pluralitat al Consell de l'Audiovisual creat pel Govern espanyol, ampliant la seva actual composició (vicepresident del Govern, ministre d'Obres Públiques i Transports, ministre de Relacions amb les Corts, ministre Portaveu, ministre de Cultura i la secretaria general de Comunicacions) i donant entrada a veus d'altres sectors polítics i a professionals i tècnics aliens a l'estructura del Govern. Dotar els professionals del periodisme de la legislació pertinent on s'estableixin els drets i deures dels periodistes regulant així la clàusula de consciència i el secret professional.
9. Instar el Govern espanyol perquè converteixi TVE-Sant Cugat en un veritable quart canal de televisió, íntegrament en català, amb programació i producció pròpia, amb l'assumpció de la seva actual plantilla de professionals i amb un pressupost independent. El control d'aquest quart canal haurà de recaure en el Parlament de Catalunya.
10. Aconseguir l'assumpció per part de la Generalitat de Catalunya de la Delegació Territorial de RTVE a Catalunya mitjançant la reforma de la Llei 4/80 de l'Estatut de la Ràdio i Televisió perquè es converteixi, en un futur immediat, en l'estructura de coordinació, impuls i servei de l'actual xarxa de ràdios i televisions locals. Impulsar la regulació de les televisions locals, afavorint la creació de noves xarxes locals d'acord amb el traspàs de la Delegació Territorial de RTVE a Catalunya, amb la col·laboració i el suport dels ajuntaments i els consells comarcals.
11. Veillar perquè el Tribunal de la Competència no vulni els drets adquirits per TV3 o pels canals de la FORTA, en benefici dels canals privats, i, per tant, en perjudici de l'audiència en llengua catalana.
12. Donar suport a un acord comunitari –i, si és possible, amb els EUA i el Japó– per tal de desenvolupar un únic sistema de televisió d'alta definició, en benefici dels consumidors.
13. Potenciació dels anomenats aparells televisius verds, que poden reciclar fins a un 80% dels seus components, davant del 50% que poden reciclar els aparells tradicionals, i en el procés de producció dels quals s'utilitzen tècniques no agresives amb el medi ambient.
14. Creació d'una Ràdio Exterior de Catalunya que sigui un servei mundial de ràdio per ona curta que permeti que una emissora catalana pugui ser rebuda amb la qualitat dels actuals CD en el mateix punt del dial en qualsevol indret del planeta.
15. Aconseguir una concessió de les noves freqüències de ràdio digital sonora per satèl·lit que permeti que una emissora catalana pugui ser rebuda amb la qualitat dels actuals CD en el mateix punt del dial en qualsevol indret del planeta.
16. Traspàs de competències a la Generalitat pel que fa a l'assignació de freqüències en OM i AM.

17. Manteniment de Ràdio 4 i dels seus actuals llocs de treball arreu de la nació catalana.
18. Trasllat a l'àmbit autonòmic de les competències plenes sobre legislació (producció, control, reproducció) en matèria de video i àudio-visuales.

4.6.1.2. Per una oferta digna

Les ràdios i televisions públiques que nodreixen el seu pressupost, en bona part, gràcies als pressupostos de l'Estat i de les comunitats autònombes han de garantir, d'una banda, un mínim d'audiència que justifiqui l'esforç del conjunt dels ciutadans en el seu manteniment, però, d'altra banda, els continguts de la programació pública no s'han de basar, només, en criteris d'audiència, sinó que han de garantir, en primer lloc, el respecte dels principis de pluralitat, objectivitat, veracitat i imparcialitat en les informacions i en el contingut d'una part considerable de programes de caràcter informatiu, formatiu, cultural, etc., i, a més, han de preservar els continguts dels espais d'entreteniment sense deixar-se arrossegar per les concessions fàcils a la morbositat i als continguts sexistes o violents.

D'altra banda, les privades no poden pretendre, en aquest àmbit, una carta blanca que els permeti l'emissió de qualsevol programa que, amb l'excusa de buscar els mèrits índexs d'audiència, contradiguï les més elementals normes ètiques, especialment en aquells espais dedicats als menors.

En aquest sentit, ERC fa seves les consideracions que manifestava recentment una nota feta pública pel Col·legi de Periodistes de Catalunya que, criticant la guerra d'audiències que no respecta els principis ètics, indicava que la defensa dels principis ètics constitueix un element indispensable per a la salvaguardia i l'enfortiment de la llibertat d'expressió i el dret a la informació, així com també per a la consolidació i l'increment de la credibilitat respecte als mitjans de comunicació davant la societat.

Cal, per tant, fixar mesures que desenvolupin allò que preveu l'art. 22 de la Directriu Comunitària sobre televisió, que estableix que els estats membres han d'adopar mesures per evitar l'emissió d'espais televisius que atemptin contra el desenvolupament físic, mental i moral dels menors.

En aquest vessant, ERC proposa:

1. Regulació, tal com preveu la normativa comunitària sobre televisió, dels espais dedicats als infants, per tal d'evitar continguts amorals, violents, discriminadors o sexistes.
2. Promoure un acord entre totes les televisions públiques i privades amb incidència a la nació catalana per tal de fixar uns límits en els continguts de la programació, que, en cap cas, hauria de fer concessions a la morbositat, incitar a la violència o promoure actituds discriminatòries per raó de raça, sexe, religió o nacionalitat.
3. Regular més estrictament els continguts dels anuncis

televisius, garantint que la publicitat no sigui enganyosa i no fomenti cap mena de discriminació ni invertixi els valors de l'amistat o la solidaritat pels de la competitivitat o l'individualisme.

4. Regular més estrictament els anuncis televisius destinats als infants, especialment pel que fa als continguts de discriminació sexista.
5. Regular, restringint-la, la propaganda institucional –no necessària– emesa per les ràdios i televisions públiques.
6. Les televisions públiques cal que produixin programes adreçats a les minories ètniques per facilitar-ne la integració.
7. Creació d'una comissió d'avaluació dels continguts informatius, especialment els adreçats als infants (podria estar integrada per psicòlegs, pedagogs, mestres, etc.).
8. Promoure una legislació periodística que obligui els mitjans de comunicació i les institucions on els periodistes exerceixen la seva professió al compliment del Contracte Básic del Periodista, contracte de mínims ineludibles, tant laboralment com professionalment.
9. Promoure una legislació antimonopolística dels mitjans de comunicació per evitar la concentració d'aquests mitjans en unes poques mans.
10. Establiment de comissions cíviques representatives dels diversos estaments socials, que actuarien com a defensors del consumidor àudio-visual davant els possibles atemptats a les cultures, al bon gust, al sexisme, etc., que en trista progresió omplen els canals de ràdio i televisió públiques i privades.

4.6.1.3. Pel desenvolupament d'infraestructures, mitjans i serveis de la comunicació

Per tendir a la creació d'un espai nacional de comunicació, cal un esforç jurídic, polític i econòmic que comprometi de forma coordinada tant el conjunt de les institucions del país com els sectors econòmics, professionals i socials implicats en el moviment comunicatiu durant tota aquesta època.

ERC proposa el nom de Pla Nacional d'Infraestructures, Mitjans i Serveis de la Comunicació a aquest gran projecte d'actuació i coordinació multisectorial i multinstítucional, i que té com a objectiu l'assoliment d'una realitat comunicativa clarament pròpia i plenament articulada en el conjunt d'Europa, per tal de preparar les bases del sistema comunicacional del futur Estat català. No enés des d'aquesta posició es podrà garantir, juntament amb altres mecanismes, la plena normalització lingüística i cultural de la nostra nació. Per fer-ho possible, ens cal que els diferents governs de la nació catalana assumixin totes les competències de regulació i control de les infraestructures i serveis de telecomunicació, així com també dels organismes públics implicats en programes R+D existents al nostre país (especialment el CSIC). Cal fer possible l'activa participació de la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana i el Govern Balear, previ assoliment de les competències de regulació de les telecomunicacions, en els programes i polítiques

comunicatives de la UE, que definiran els marcs generals -transnacionals- i aquells específics d'actuació pròpia de cada país.

Cal la modificació de l'actual ordenació en matèria de telecomunicacions per tal que els governs de la nació catalana puguin legislar i controlar les noves tecnologies: Internet, llei del cable, telefonia mòbil, així com també la concessió de llicències a les TV locals.

4.6.2. Premsa escrita en català

La premsa és el mitjà de comunicació més antic, i amb el qual l'usuari pot sentir-se més identificat. Cal un suport institucional per pal·liar el fet que la gran majoria de premsa escrita en català queda fora, per qüestions de tirada, dels principals circuits de publicitat, principal font d'ingressos, a la qual cosa se suma una important penalització de despeses de distribució i un baix consum de la premsa en general, al marge de l'idioma. Cal promoure l'edició de noves publicacions, la consolidació i el creixement de les actuals

i multiplicar el consum de premsa en català per part dels ciutadans. En aquest sentit proposem:

1. Modificació de les actuals ajudes estatals a la premsa escrita, amb unes dotacions econòmiques superiors per als productes en català, tenint en compte que la seva ràtio exemplars/edició és sensiblement inferior als seus homònims en espanyol.
2. Trasllat a l'àmbit autonòmic de la capacitat d'assignar recursos i subvencions a la premsa escrita en funció de criteris com ara la reconversió tecnològica o el cost del paper-premsa que avui es troba exclusivament en mans de l'Administració de l'Estat.
3. Trasllat a l'àmbit autonòmic de les competències plenes sobre legislació en matèria de relacions professionals i jurídiques en els camps dels mitjans de comunicació (secret professional, clàusula de consciència, etc.).

* Per conèixer el model de Cultura que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.3.8. del programa FORÇA! Cap a la Independència.

5. Política lingüística

ERC presenta un programa de política lingüística que planteja un nou model de relació entre les llengües oficials de l'Estat, basat en el necessari equilibri entre els drets lingüístics d'origen territorial que donen la primacia a la llengua pròpia de cada territori històric i els drets dels ciutadans, que impossibiliten qualsevol situació d'indifensió.

Aquest programa es concreta en una sèrie de propostes específiques per a cada àmbit d'actuació, que tenen l'objectiu general i comú d'aconseguir l'estreta igualtat en l'ordenament jurídic del plurilingüisme estatal, evitar qualsevol interpretació restrictiva referent a les llengües minoritàries i assegurar un absolut respecte a la unitat de la llengua catalana en tota la seva àrea d'influència, en un nou marc legal que impulsí i faciliti la realització de projectes coordinats que cohesionin la identitat de la comunitat lingüística i en fomentin el sentiment de pertinença.

5.1. Àmbit dels drets lingüístics

Si cal que es reconegui *de facto* la realitat plurinacional i pluricultural de l'Estat, cal que es reconegui la igualtat de drets per als parlants de les llengües de les nacions que

la integren. Amb aquesta finalitat proposem les mesures següents:

1. Adequar tota la legislació sectorial de l'Estat de manera que el marc legal garanteixi el respecte als drets lingüístics dels ciutadans i dels pobles que l'integren, començant per garantir, a efectes legals, que els textos redactats en qualsevol llengua nacional diferent del castellà tinguin plena validesa fora dels territoris en què són oficials.
2. Promoure l'edició única i comuna, en les llengües oficials diferents del castellà i per a tota l'àrea lingüística, dels textos legals i publicacions oficials de l'Estat espanyol. Especialment, vetllar per la publicació prompta d'una única edició del BOE en català.
3. Possibilitar la creació d'un càrrec adjunt al Defensor del Poble de defensa dels drets lingüístics dels ciutadans de l'Estat.
4. Assegurar l'oficialitat, oral i escrita, de les quatre llengües al Congrés dels Diputats i al Senat, amb les mesures tècniques i legals que garanteixin plenament el dret democràtic al seu ús.
 - Crear un servei de traducció a les Corts espanyoles per poder-hi atendre adequadament la documentació que els ciutadans i ciutadanes i les diverses institucions presentin en qualsevol de les llengües oficials diferents del castellà en els territoris de l'Estat.

- Fer possible que els parlamentaris estatals que n'ignorin el coneixement puguin aprendre-les, així com també els funcionaris de l'Administració de l'Estat.

Amb l'objectiu de garantir els drets lingüístics dels parlants de les llengües nacionals de l'Estat, a més d'aquestes mesures de caràcter general, cal articular tot un seguit de mesures concentrades per àmbits.

5.2. Àmbit de l'Administració

1. Activar l'ús del català en l'Administració central, perifèrica de l'Estat i Administració de justícia, per tal que en tots els procediments i tràmits els ciutadans de la nació catalana estiguin en condicions de ser atesos i de rebre i formular totes les comunicacions en la seva llengua, sense que aquest fet els comporti cap perjudici ni càrrega.
 - Acceptar, amb traducció a càrrec de l'Estat, tota la documentació en català, gallec i basc adreçada directament a l'Administració pública per particulars i institucions. D'altra banda, establir sistemes de traducció jurada econòmics i de facilitat d'accés als ciutadans.
2. Exigir la plena disponibilitat en totes les llengües oficials diferents del castellà dels impresos, rètols i comunicacions en general d'aquestes administracions.
3. Negociar tots els traspasos de personal (inspectors de treball, personal dels jutjats, personal de l'Inem, Hisenda, Trànsit, etc.) i aplicar els mateixos criteris d'exigència de coneixement de la llengua que el personal de les administracions autònomicas respectives.
4. Instar i reclamar dels poders públics que s'exigeixi el coneixement de les llengües oficials diferents del castellà en l'accés a totes les places de la funció pública en cada territori.
 - En aquest sentit, desplegar reglamentàriament l'article 19 de la Llei 30/84, de mesures per a la reforma de la funció pública, que preveu l'accés a les administracions públiques de funcionaris degudament capacitats per cobrir els llocs de treball a les comunitats autònombes amb dues llengües oficials. També, i sempre segons aquesta llei, veillar per l'acompliment de les funcions de la coordinació, control i realització de cursos de formació per a reciclatge dels funcionaris de l'Administració de l'Estat que té assignats l'Institut Nacional d'Administració Pública (INAP).
 - Exigir, especialment, l'aplicació de l'Ordre de 20 de juliol de 1990 del Ministeri per a les Administracions Públiques, que estableix les normes per a la provisió de determinats llocs de treball en l'Administració perifèrica de l'Estat i que, en relació amb el coneixement de les llengües oficials prò-

pies de les comunitats autònombes, parla de l'exigència del coneixement d'aquestes llengües com a requisit indispensable per accedir a aquestes places.

5. Pel que fa a l'Administració de justícia, exigir la modificació de la Llei orgànica del poder judicial perquè reguli els usos lingüístics en els procediments i actuacions judicials a fi que les llengües oficials diferents del castellà hi siguin presents en condicions de no subordinació (validesa de qualsevol actuació en aquestes llengües sense necessitat de traducció, agilitat en la tramitació dels expedients, atenció dels ciutadans, assentaments en els llibres de registre en aquestes llengües, etc.).
- Instar l'aprovació dels diversos reglaments dins la carrera judicial en què es demani el coneixement d'aquestes llengües com un requisit més en els processos de selecció, promoció i trasllat de magistrats, jutges, secretaris judicials i fiscals.
- Reclamar la creació d'un servei de traduccions al Tribunal Suprem per tal que es pugui tramitar la totalitat de procediments en les llengües oficials diferents del castellà.
6. Pel que fa a l'ús de la llengua en els registres públics que depenen de l'Estat, exigir la modificació de la legislació (Reglament del Registre civil, Reglament hipotecari i qualsevol altra norma) a fi de fer possible que els assentaments es facin en basc, gallec i català.
7. Negociar la descentralització i el traspàs de serveis en matèria de registres i notariat, i impulsar que les oposicions a notaries i registres siguin competència de les administracions autònomicas i es pugui preveure el coneixement del català, gallec i basc en l'accés a aquests cossos.
8. Preveure, amb càrrec als pressupostos de l'Estat, partides específiques per a la normalització de les llengües oficials diferents del castellà.
9. Elevar un informe parlamentari anual sobre l'estat del català, del basc i del gallec que permeti avaluar la situació i recomanar línies d'actuació futures.

5.3. Àmbit de l'ensenyament

1. Exigir que les escoles estrangeres -que segueixin els plans d'estudis dels seus respectius estats- s'adequin a la legislació lingüística vigent.
2. Traspasar a les administracions autònomicas tots els centres docents que depenen del Ministeri de Defensa.
3. Pel que fa a l'ensenyament universitari, endegar el procés d'introducció de les llengües diferents del castellà a la totalitat d'estudis com a vehicle de comunicació i en tota la comunitat universitària (personal docent, estudiants, personal d'Administració i serveis).
4. Exigir el coneixement del català, el basc i el gallec en les convocatòries d'accés a les places de professors d'universitat, en els territoris respectius.

5. Formar i reciclar en aquestes llengües nacionals els professors universitaris de totes les facultats, especialment aquelles on l'ús de la llengua és més deficitari.
6. Exigir que es puguin fer els estudis d'UNED (universitat a distància) en català, basc i gallego.
7. Exigir el reconeixement explícit i efectiu, per part de l'Administració de l'Estat, de la unitat científica de la llengua catalana componible amb les seves denominacions populars o regionals i, en conseqüència, fomentar l'ús de criteris exclusivament científics en els llibres de text de l'Estat espanyol.

5.4. Àmbit dels mitjans de comunicació

1. Incrementar la presència de les llengües oficials diferents del castellà en totes les manifestacions dels mitjans de comunicació (premsa diària i periòdica, ràdio, televisió, xarxa informàtica, etc.) a partir de les mesures següents:
 - Exigir a l'Estat que adeqüi la legislació a la realitat plurilingüe i prevegi emissions en règim de desconnexió.
 - Arribar a acords amb els responsables dels mitjans de comunicació públics dels territoris de parla catalana per promoure la coordinació de criteris lingüístics, que més endavant caldrà estendre als privats que emetien part de la programació en català.
 - Exigir de l'Estat el foment i l'ajuda a l'edició en les diverses llengües oficials diferents del castellà de la premsa de gran consum (premsa del cor, premsa esportiva, etc.).
 - Dissenyar espais propis de comunicació en les diverses llengües oficials diferents del castellà en el context estatal i europeu a fi que es rebi la televisió en aquestes llengües, com a mínim, a tot el seu domini lingüístic.
 - Atorgar plenes competències a les administracions autònomicas en la regulació de la TV per satèl·lit, TV per cable, TV interactiva, xarxes informàtiques (Internet, etc.) per tal de poder regular-hi els usos lingüístics i establir quotes d'emissió en les diverses llengües oficials diferents del castellà.
 - Disposar de canals culturals que emetien exclusivament en les diverses llengües oficials de l'Estat per mitjà dels satèl·lit Hispasat i de l'Organització Europea de Telecommunications per Satèl·lit (Eutelsat).
 - Fer que TV3, Catalunya Ràdio, Canal 9 i la resta d'emissores que depenen dels governs autònomicos que emeten en altres llengües diferents del castellà tinguin cobertura estatal, per tal que els parlants d'aquestes llengües puguin rebre aquestes emissions des de qualsevol part de l'Estat.

5.5. Àmbit de la cultura

1. Incrementar i assegurar la presència del català, el basc i el gallego en totes les manifestacions culturals (cinema, teatre, món editorial, música, video, publicitat, etc.).
 - Preveure i fomentar, amb càrrec als pressupostos de l'Estat, la producció de pel·lícules, documentals en aquestes llengües o doblades a aquestes llengües.
2. Suprimir el Ministeri de Cultura i traspassar progresivament tots els recursos econòmics, fons culturals, obres d'art, documentació i arxius als governs autònomicos i a les institucions corresponents de cadauna de les comunitats.

Aquest traspàs s'efectuarà de la manera més immediata possible i, com a màxim, ha de quedar definitivament tancat abans de la finalització del període corresponent a la propera legislatura.
3. Elaborar una Carta de les Llengües de l'Estat, basada en la realitat plurilingüe dels territoris de l'Estat espanyol i en la igualtat de drets democràtics dels quatre idiomes.
4. Incloure, en els pressupostos de l'Estat –i respectant les competències exclusives que en el seu territori tenen els governs autònomicos–, partides específiques per a organitzacions dedicades a veillar per les llengües i les cultures de les nacions de l'Estat: Institut d'Estudis Catalans, Universitat Catalana d'Estiu, Llull-Federació d'Entitats Culturals dels Països Catalans, Òmnium Cultural, Obra Cultural Balear, Acció Cultural del País Valencià, etc., entre les d'àmbit català.
5. Estendre el coneixement de les llengües i les cultures nacionals a la resta de l'Estat, facilitant-hi l'accés de la població, mitjançant cursos específics per als ciutadans que vulguin acollir-sehi per ampliar la seva cultura idiomàtica.

5.6. Àmbit socioeconòmic

1. Reformar l'Estatut dels Treballadors i la resta de la legislació i del desplegament reglamentari estatal per tal que es prevegin capítols que regulin els usos lingüístics en aquest àmbit.
 - Exigir, per mitjà d'aquesta legislació, que es prevegin articles i clàusules de normalització en tots els convenis col·lectius i, en el mateix sentit, que es prevegi la protecció dels drets lingüístics dels treballadors.
 - Preveure l'adaptació a la llengua catalana i a les altres llengües diferents del castellà de les comunicacions de les multinacionals i grans empreses privades, com a mesura per al compliment del dret dels clients que així ho desitgin de rebre la documentació en llen-

- guia catalana, basca i gallega en els seus territoris respectius i de ser atesos independentment de les llingües oficials amb què els clients s'hi adrecin.
- Exigir el coneixement i l'ús de les diverses llingües oficials diferents del castellà a les empreses públiques estatals –Renfe, Telefónica, Ibèria, Correus, ports, aeròports, etc.
 - Promenour, com a primer pas, auditòries lingüístiques que donin dades i plans d'actuació, en totes les empreses públiques.
 - Redactar i aplicar reglaments d'ús lingüístic que hi regulin la utilització del català, basc i galleg especialment en els usos externs de relació amb l'usuari.
 - Crear serveis lingüístics dirits d'aquestes empreses per tal que sensibilitzin i vetlin per la progressiva normalització d'aquest sector.
 - Proporcionar cursos de llengua per al personal, vetllant especialment pels que ofereixen atenció directa al públic.
 - Exigir el coneixement de les diverses llingües oficials diferents del castellà com a requisit en la selecció i promoció interna del personal.
 - Aconseguir que la formació que proporcionen les empreses privades i públiques als seus treballadors inclogui el català com a matèria d'estudi i també pugui ser la llengua vehicular de la formació.
 - Destinar uns fons específics per a formació lingüística del personal de les empreses per tal que es facin cursos i es realitzi una tasca continuada de traducció de manuals per a l'estudi.
 - Fomentar la implicació activa dels sindicats de treballadors i, en general, de les organitzacions gremials, col·legis professionals i associacions de consumidors en els processos de normalització lingüística:
 - Plantejar acords de col·laboració global per tal que aquestes organitzacions assumeixin tasques de sensibilització entre els seus associats.
 - Exigir la modificació dels reials decrets en matèria d'etiquetage per tal que els productes etiquetats només en les llingües pròpies dels territoris de l'Estat siguin plenament vàlids per ser comercialitzats.
 - Fomentar, amb informació directa i ajut lingüístic, que els industrials de productes de gran consum (aliments, farmacs, manuals d'instruccions, etc.) els etiquetin almenys en la llengua pròpia.
 - Informar els importadors i les multinacionals de la realitat lingüística de les comunitats amb llengua pròpia per tal que incloguin aquestes llingües als seus productes.

5.7. Àmbit de la nació catalana

- Establir una coordinació adequada entre els organismes públics i d'iniciativa privada competents en matèria de normalització lingüística d'arreu dels terri-

toris de parla catalana, amb l'objectiu final d'elaborar un pla general de normalització lingüística comú i instaurar un organisme de coordinació que vetlli per l'aplicació, el seguiment i l'avaluació del pla.

- Establir un calendari de reunions periòdiques de coordinació entre els diversos òrgans de normalització lingüística del Principat de Catalunya. Establir una trobada de periodicitat anual de tots els organismes implicats d'arreu de la nació catalana.
- 2. Fer realitat la signatura d'un Tractat d'Unió entre la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana i el Govern Balear, per tal de promoure el desenvolupament del patrimoni lingüístic i cultural comú, d'acord amb la proposta d'ERC, ja aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya (1988).
- 3. Assegurar l'homologació definitiva de les titulacions de filologia catalana de les universitats valencianes.
- 4. Promoure la creació de places de professor de català a les facultats de filologia romànica i hispànica de les universitats dels estats espanyol i francès. Impulsar la creació de lectorats de català a les universitats d'arreu del món.

5.8. Àmbit de la projecció exterior

L'Estat espanyol ha d'assumir la seva diversitat cultural i lingüística, no només de portes endins sinó que també ha de vetllar perquè aquesta situació es projecti fora del seu territori.

ERC proposa:

1. Europa és un mosaic divers i complex de cultures i nacions. Des dels estats que la integren i en el marc de la Unió Europea, s'ha de garantir la persistència d'aquesta diversitat i el suport a una política lingüística no discriminatòria per a les llingües nacionals, no només sobre el paper (l'Estat espanyol va signar l'any 1992 la Carta Europea de les Llengües Regionals Minoritàries, per la qual es compromet a prendre les mesures necessàries per tal de promoure i garantir l'ús de les llingües minoritàries en tots els àmbits socials), sinó amb fets.
 - Cal aconseguir que el català tingui l'estatus de llengua oficial de la Unió Europea i incorporar-lo en actuacions de difusió de l'Assemblea de les Nacions d'Europa. Aconseguir la inclusió del català en el programa Lingua.
 - L'Estat ha de fer difusió àmplia dels ajuts que la Unió Europea destina anualment a organitzacions que duguin a terme projectes de foment de les llingües minoritàries i oferir assessorament en la tramitació d'aquests ajuts.
 - Cal establir relacions preferencials amb estats europeus d'officialitzar plurilingüe i amb estats europeus d'àmbit idiomàtic restringit.

- S'ha d'iniciar plenament el català en els plans d'estudi i d'intercanvi de la Unió Europea.
- 2. Cal crear un Institut per a la Projecció Exterior de la Llengua i la Cultura Catalanes, constituit i sostingut pels governs del Principat, el País Valencià i les Illes Balears, per tal de presentar una projecció comuna i unitària del patrimoni lingüístic i cultural català i arribar a acords de col·laboració amb el Govern andorrà.
- Reclamar suport institucional i econòmic a les associacions catalanòfiques estrangeres o d'àmbit internacional (AILLC, NACS, etc.).
- L'Estat ha de garantir la presència de representants d'institucions de tots els àmbits nacionals que l'integren en les diverses delegacions estatals que es creïn en els organismes internacionals, com ara la UNESCO.
- Donar facilitats, amb beques i bones de viatges, als estudiosos estrangers interessats a conèixer el català en el seu àmbit.
- Ampliar la presència de la llengua catalana en els certificats de llengües i en les fites internacionals. Augmentar els recursos didàctics per a l'ensenyament del català per a estrangers i la infraestructura internacional per a l'aprenentatge del català.

6. Ensenyament

6.1. Ensenyament infantil, primari i secundari

Catalunya, segons el seu Estatut d'Autonomia, gaudeix de competències plenes en ensenyament, però no exclusives. La diferència es troba en el fet que avui encara es decideixen, des de Madrid i a través de lleis orgàniques i harmonitzadores, alguns temes cabdals: l'organització del sistema educatiu de Catalunya i el seu finançament, els ensenyaments mínims (55%), el model de direcció dels centres docents, l'avaluació del sistema educatiu, l'ordenació de la funció pública docent, l'alta inspecció, etc.

ERC, d'acord amb la tradició pedagògica catalana encara avui manifesta, demana per a la nació catalana la possibilitat d'elaborar i finançar un sistema educatiu propi adaptat a les necessitats de la nostra societat, i l'organització dels ensenyaments dels infants i joves catalans.

El programa d'ERC a les eleccions al Parlament de Catalunya de 1995 exposa una llarga llista d'iniciatives concretes d'organització i concreció de la proposta d'ERC pel que fa al sistema educatiu per a Catalunya i a l'aplicació de la Reforma Educativa al nostre país. Iniciatives i propostes que el Grup Parlamentari d'ERC ja ha començat a vehicular per tal d'aconseguir que el nou sistema educatiu s'apliqui amb suficients garanties de qualitat.

ERC considera que és del nostre propi territori des d'on hem de decidir, planificar i dur a terme la proposta concreta d'organització de l'educació, no pas des de Madrid. Els catalans, d'acord amb la nostra tradició educativa, podem elaborar un sistema que reculli la nostra cultura, el

món de les arts, la ciència i la tècnica, la interculturalitat i el respecte, la solidaritat i el no sexism, etc.

El model català de sistema educatiu i de currículum s'estructuraria d'acord amb la resposta que ha de donar la societat catalana per a la formació dels futurs ciutadans i ciutadanes.

Sota aquesta argumentació ERC proposa:

6.2. Per un ensenyament propi: competències exclusives

L'especificitat educativa de la nació catalana i el reconegut prestigi en el món pedagògic que sempre ha tingut es troben actualment en perill pel constant atac harmonitzador del Govern central amb les seves lleis orgàniques (LODE, LOGSE, LOPAGO, etc.), que impedeixen l'establiment d'un sistema educatiu i un currículum propis per a la nació catalana que s'adaptin a les seves necessitats.

Davant d'aquesta realitat ERC reclama per a la nació catalana les competències exclusives en matèria d'ensenyament.

Perquè això sigui possible, cal la modificació exhaustiva del marc legal vigent, incloent-hi els articles 149/30 i 150/3 de la Constitució. Només d'aquesta manera podrem garantir un ensenyament de qualitat que parteixi de les necessitats del país, una normalització lingüística clara i eficaç, i uns ensenyaments que permetin integrar tots els catalans a través de l'estudi i reconeixement dels treballs culturals propis que ens permetran endinsar-nos en la cultura europea i mundial.

6.3. Supressió de les lleis orgàniques en matèria d'ensenyament

El Govern central, mitjançant lleis orgàniques, ha marcat de forma clara el desenvolupament del sistema educatiu català. En aquest sentit, ERC demana la supressió de l'articular orgànic de la LODE, de la LOGSE i de la LOPAGC, així com també de la Llei de funció pública, per tal de permetre a la nació catalana l'elaboració del seu propi sistema educatiu.

Aquestes lleis orgàniques i de bases impedeixen desenvolupar propostes pròpies en matèria d'ensenyament a la Generalitat de Catalunya, a la Generalitat Valenciana i al Govern Balear, ja que regulen temes com:

a. LODE

- Estableix una doble xarxa de centres docents públics i privats incloent els concertats dins dels privats (art. 10).
- Competeix a l'Estat fixar els requisits mínims dels centres docents per poder impartir l'ensenyament (art. 14).
- Competeix a l'Estat la programació general de l'ensenyament (art. 30).
- Crear i dotar de competències el Consejo Escolar del Estado (art. 31-33).
- Fixa el model únic d'organització, direcció i gestió dels centres docents públics (art. 36-46). Cal fer també esment a la LOPAGC.
- Competeix a l'Estat, la fixació de les normes bàsiques dels concerts educatius, així com també dels mòduls econòmics (art. 47-49).
- Fixa el model únic d'organització, direcció i gestió dels centres docents concertats i privats (art. 52 i següents).
- Competeix a l'Estat, segons l'addicional 1.2, l'ordenació general del sistema educatiu, la programació general de l'ensenyament, fixar els ensenyaments mínims, l'homologació i expedició dels títols acadèmics, l'alta inspecció educativa.

b. LOGSE

- Competeix a l'Estat establir ensenyaments especials (art. 3.4).
- Competeix a l'Estat fixar els continguts bàsics dels ensenyaments bàsics (art. 4.2 i 35).
- Competeix a l'Estat expedir i homologar títols acadèmics (art. 4.4).
- Competeix a l'Estat l'educació compensatòria (67).
- Competeix a l'Estat l'alta inspecció (art. 61.4).
- Competeix a l'Estat avaluar el sistema educatiu (art. 62).

- Competeix a l'Estat el calendari d'aplicació de la reforma educativa (addicional 1a).
- Competeix a l'Estat convalidar titulacions (addicional 4a).
- Competeix a l'Estat ordenar la funció pública docent (addicional 9a).
- Competeixen a l'Estat les capacitacions i els plans d'estudi del professorat (addicional de 10 a 15).
- Competeixen a l'Estat la mobilitat i l'ingrés del professorat (addicional 16).
- Competeix a l'Estat elaborar el Pla Nacional de Prospectiva (addicional 18).
- Competeixen a l'Estat les autoritzacions i decisions dels centres concertats (transitoria d'1 a 3).
- Competeixen a l'Estat l'accés del professorat interior i la promoció interna del professorat (trans. 4, 5 i 6).
- Competeixen a l'Estat les jubilacions voluntàries (transaccional 9).

c. LOPAGC

- Fixa la participació de la comunitat educativa i del professorat en el govern dels centres docents (articles 2 i 14).
- Estableix els òrgans de govern dels centres docents (article 9).
- Concreta la composició del Consell Escolar (article 10).
- Estableix les competències del Consell Escolar del centre (article 11).
- Fixa el procediment d'elecció del director i les seves competències (articles del 17 al 25).
- Competeix a l'Estat l'avaluació del sistema educatiu (article 28).
- Regula la funció inspectora (articles 35 al 43).

ERC proposa, doncs, la supressió d'aquestes lleis orgàniques amb l'objectiu de:

1. Aplicar la Reforma del Sistema Educatiu amb garanties de qualitat.
2. Augmentar l'autonomia de gestió administrativa, econòmica i curricular dels centres docents, rebutjant els models uniformitzadors i jerarquitzadors.
3. Augmentar les competències dels consells escolars de tal manera que esdevinguin òrgans reals de Govern dels centres, i també modificar la seva composició en favor d'una major representativitat de tots els sectors de la comunitat educativa.
4. Millojar la forma d'accés a la direcció dels centres públics, i també les competències i responsabilitats de la funció directiva, entenent aquesta figura com a representant del claustre i del consell escolar i no com a inspector de l'Administració al centre.
5. Possibilitar l'establiment d'un currículum propi per a la nació catalana que inclogui, entre altres aspectes:
 - Valors de solidaritat, pau i respecte a les diferents ideologies.
 - Coneixement i respecte a les diferents cultures que conviuen a la nació catalana.

- Coneixement de les diferents realitats nacionals de la Península Ibèrica i d'Europa.
- 6. L'organització dels ensenyaments d'acord amb les necessitats de la nació catalana.
- 7. Adequació dels ensenyaments artístics a la realitat de la nació catalana.
- 8. Creació de cosos docents propis de la nació catalana.
- 9. Concursos de tradells nacionals no vinculats a normatives estatals.

6.4. Llei de finançament de la Reforma per a la nació catalana

ERC demana per a la nació catalana el sistema del concert econòmic. Amb aquest sistema de recaptació fiscal la nació catalana disposaria de gairebé el doble dels recur-

sos actuals. El finançament actual fa que se'n traci, pel que fa a partides pressupostàries en matèria d'ensenyament, per exemple, de la mateixa manera que d'altres indrets de l'Estat que no tenen la problemàtica o diversitat cultural que tenim a la nostra nació. D'aquesta manera, des de la nació catalana no podem bastir un sistema educatiu propi que s'adapti a les nostres necessitats, ja que els recursos econòmics vénen específics segons el model harmonitzador espanyol i amb partides finalistes. La necessitat de disposar d'un finançament propi és cabdal per tal de fer front a les necessitats que es deriven de l'aplicació de la Reforma Educativa.

ERC proposa, doncs, l'aprovació d'una Llei de finançament per a la implantació del sistema educatiu de la nació catalana que permeti el desenvolupament i desplegament de la Reforma Educativa d'acord amb les nostres necessitats.

* Per conèixer el model de ensenyament que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.3.6 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

7. Polítiques universitàries

7.1. Per una universitat catalana d'alt nivell

7.1.1. Consideracions generals

La situació actual de les universitats catalanes és fruit de la nula planificació d'aquests últims anys. Només durantament, el Govern de la Generalitat ha fet tímides temptatives d'acordar conjuntament amb el Ministeri d'Educació i Ciència un intent de redifinició del funcionament i els objectius de les universitats catalanes. Aquí hi ha la primera apreciació que ERC fa en matèria d'ensenyament universitari: els governs de la nació catalana no tenen la darrera paraula a l'hora de fer els plans d'estudi i estableix títols acadèmics i la seva homologació (art. 149, apartat 30, de la Constitució espanyola). Sense una autonomia real, de principi a fi, no pot haver-hi un model d'universitat catalana; potser si en llengua catalana, però mai prou vinculada a la realitat social, cultural, econòmica i política del nostre país. A més, imposicions com districte únic, més tard blanquejat com districte compartit per part del Govern espanyol, no tindrien sentit. No pot haver-hi universitat catalana sense districte universitari català, que englobi els centres i equips humans existents a Catalunya, en un projecte d'universitat que, mitjançant la seva adequada

planificació i l'ordenat desenvolupament, permeti l'optimitació de recursos i respongui a les necessitats de la totalitat de la societat catalana.

7.1.2. La proposta d'ERC

La primera premissa d'ERC és que l'ensenyament, i evidentment l'universitari, és un bé social públic, i per tant tots els ciutadans hi tenen dret, en igualtat de condicions.

Això implica que, independentment de la situació social, econòmica i laboral, tot estudiant té dret a accedir a la cultura, i, en aquest cas, a la universitat. Per a ERC l'única barriera d'entrada possible és l'acadèmica, mai la socioeconòmica. Actualment, el que podríem anomenar model universitari al Principat es distingeix per la discriminació socioeconòmica dels estudiants, ja que afavoreix aquells que poden estudiar sense treballar. Cada cop hi ha menys carreres i especialitats als horaris de nocturn. Podem parlar, doncs, d'una compressió de l'oferta i la complicació que comporten els horaris intensius de matí i tarda per a tots aquells que estan en situació laboral activa.

Davant aquesta situació, ERC proposa:

7.1.2.1. Universitat pública

El model d'ERC és la universitat pública, gratuita, científica i catalana. La creença en una societat amb igualtat d'opor-

tunitats ens porta a intervenir sobre el primer factor de socialització de valor, que és l'ensenyament, i en aquest cas apostem per un ensenyament públic i de qualitat, sense perjudici d'experiències mixtes. No és descartable la creació d'universitats mixtes, on s'estableix un règim de cooperació entre l'Administració i entitats privades com patronats, empreses multinacionals, etc. És una experiència positiva que pot ajudar a millorar la interdependència fins ara inexistent entre el món acadèmic, la investigació i la societat. Sempre, però, respectant la premisa bàsica de la no discriminació socioeconòmica.

7.1.2.2. Investigació

Davant el déficit que pateix la societat catalana i la quasi inexistència d'una societat científica catalana, només una reforma a fons i una reorientació de la funció de la universitat poden permetre superar aquest buit. Avui, la poca recerca existent es troba dins l'empresa privada i una part de la pública. La universitat té l'avantage que permet un tipus d'investigació que cap altre grup o sector de la societat està disposat a portar a terme pels seus resultats incerts. Com més es doti d'equipaments i més es faciliti la investigació, la capacitat de produir, mantenir o atraure bons investigadors augmentarà. També cal el traspàs de la gestió del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i organismes annexos.

7.1.2.3. Per un sistema universitari nacional

Una universitat catalana vol dir una universitat nacional. Això implica que no només cal fer un esforç en la normalització lingüística, sinó que cal catalanitzar-ne l'àmbit i els continguts. Per tal d'assolir un sistema universitari propi de la nostra nació i adequat a la nostra societat, cal omplir de competències en matèria d'universitats i recerca els actuals governs autònoms i les seves estructures, cal buidar de competències unificadoras l'Estat. Per això, cal:

1. Creació d'un Consell Interuniversitari dels Països Catalans, que inclouïs les universitats del Principat, la Universitat de València, la Universitat d'Alacant, la Politècnica de València, la Universitat de les Illes Balears i la Universitat de Perpinyà. La funció del Consell serà crear i coordinar un espai universitari català, amb l'homologació de títols, intercanvi d'experiències, elaboració de projectes conjunts, etc. També seria interessant l'elaboració d'un programa fix d'intercanvis, com l'Erasmus, entre les diferents universitats dels Països Catalans.

2. Modificació de la Llei de reforma universitària (LRU) per evitar la retallada en les competències de planificació universitària que significa. Cal que els organismes rectors de la universitat gaudeixin de major autonomia a l'hora de contractar personal, establir plans d'estudi, establir col·laboracions entre diferents institucions i afavorir la relació entre universitats i entitats i empreses.
3. Traspasar la gestió acadèmica i administrativa de la UNED (Universidad Nacional de Estudios a Distancia) als governs autònoms, amb una reconversió curricular immediata de l'única universitat de tot l'Estat que es manté encara amb les estructures i els tics ideològics i lingüístics del franquisme.
4. Traspasar les partides presupostàries i la gestió de beques i ajuts als estudiants, per tal de desenvolupar una política de democratització de l'accés a la Universitat des de la perspectiva d'adequació a la realitat social, econòmica i geogràfica de la nostra nació.
5. Aconseguir els acords que permetin dotar de continguts el Consell Interuniversitari dels Països Catalans a l'hora d'establir la planificació d'estudis, cicles, ensenyaments i les titulacions, i posar fi a l'exclusivitat del Consell de Universidades, amb la voluntat que les seves competències es limitin a les comunitats sense competències universitàries.
6. Normalització de l'ús de la nostra llengua i dels continguts curriculars en els programes de cooperació i intercanvi europeus (Erasmus, etc.).
7. Potenciar la recerca i la relació entre estudiant i empresari des dels darrers cursos d'estudi.
8. Cal que el material utilitzat pels estudiants es pugui trobar sempre en català.

7.1.2.4. El procés d'unitat europea

El procés d'unitat europea comportarà el lliure trànsit acadèmic i sobretot professional, i per tant caldrà homologar i adequar els temaris, les especialitats i els itineraris. També caldrà establir convenis concrets amb diferents universitats europees, d'acord amb la complementaritat dels plens d'estudis. Promoure intercanvis temporals de professorat amb d'altres universitats europees.

Donar rol de cooficialitat en determinats àmbits i especialitats a la llengua anglesa. D'aquesta manera, es tendirà a la normalitat lingüística desitjable, amb una llengua nacional, el català, i una d'àmbit internacional, l'anglès. Aquesta proposta solucionaria el problema de molts alumnes estrangers que arriben a les nostres universitats.

8. Política científica i tecnològica

8.1. El paper de la recerca i el desenvolupament (R+D) en la nostra societat

Vivim en una època en què la recerca científica i el desenvolupament tecnològic tenen un paper fonamental a l' hora de garantir el progrés de les societats modernes. D'una banda, pel que impliquen de millora de les nostres aptituds per entendre el món que ens envolta (ciència bàsica font de progrés cultural) i d'actuar sobre ell; i, d'una altra, per l'impacte directe que tenen sobre el desenvolupament econòmic i social dels pobles i, per tant, sobre l'avenç en les condicions i la qualitat de vida dels éssers humans (ciència aplicada generadora de progrés material).

En un món on la liberalització dels intercanvis comercials, l'obligació d'assegurar la plena ocupació i la protecció al medi ambient són aspectes que qualsevol obra de Govern no pot oblidar, ni més aquelles societats que decideixin invertir massivament en recerca i desenvolupament ocuparan un lloc capdavant. Dedicar recursos (humans, econòmics, materials, etc.) en recerca i desenvolupament ha esdevingut, doncs, avui en dia, una prioritat estratègica de les societats que aspiren a garantir uns mínims de progrés econòmic als seus ciutadans.

La innovació tecnològica és vital per a l'economia. Sense una bona recerca fonamental o aplicada a les universitats i als centres d'investigació, no es formen professionals competents, no hi pot haver innovació perdurable en les empreses, no es pot millorar la competitivitat del teixit productiu nacional, i la nostra convergència amb Europa està més que hipotecada.

8.2. La situació actual

La proporció del PIB dedicada a recerca al conjunt de l'Estat no arriba a l'1%, i als territoris de la nació catalana és encara inferior a aquest percentatge. En aquest terreny ens trobem a la cua dels països de la UE, ja que aquests dediquen una mitjana del 2% del PIB a investigació (repartit a parts pràcticament iguals entre els sectors públic i privat). Si bé des del 1989 aquest índex havia anat augmentant (0,9%

del PIB el 1992), aquests darrers anys s'ha iniciar una davallada (0,88% el 1993, 0,84% el 1994, segons dades publicades per l'OCDE el 1995) i les perspectives no apunten cap a una correcció d'aquesta tendència negativa. La nostra situació actual pel que fa als recursos econòmics públics i privats destinats a recerca i desenvolupament és la que tenien els països desenvolupats del nostre entorn fa 15 anys.

Pel que fa al nombre de científics per cada mil habitants, la ràtio catalana també és molt inferior als valors desitjables: 2,1, davant dels 5 a 6 investigadors per 1.000 habitants de la mitjana europea.

Les causes d'aquesta situació les trobem tant en el sector públic (subfinançament crònic de les nostres universitats i centres de recerca que amenaça clarament la seva capacitat de recerca bàsica i aplicada) com en el sector privat; i en la manca d'articulació entre aquests dos. Com a conseqüències directes tenim un important déficit d'equipaments científics moderns, una gran dependència de tecnologia forana i un país, en definitiva, incapçó d'afrontar amb garanties d'èxit les noves orientacions de la política tecnològico-industrial europea.

8.3. Un model de política científica

Abans de centrar-nos en aspectes més concrets, és necessari remarcar que per poder configurar la política científica que desitgem per a la nació catalana és imprescindible tenir el dret a decidir (competències plenes, doncs) sobre aquesta política i disposar dels recursos necessaris per poder-la dur a terme. Requisits que actualment la nació catalana, per la seva situació de dependència política i econòmica d'Espanya, no està en condicions de complir, i que hipotequen qualsevol intent de desenvolupar una veritable acció de Govern programàtica en recerca i desenvolupament.

Des d'aquesta perspectiva, ERC emmarca la seva política de recerca en tres grans eixos:

- L'augment dels recursos econòmics globals (públics i privats) en recerca i desenvolupament.

Tots els esforços immediats d'una política científica i tecnològica efectiva que pretengui obtenir uns resultats positius visibles a mitjà termini han d'anar indefectiblement encaminats a aconseguir l'augment considerable del baix nombre de científics i tecnòlegs del nostre país (recursos humans). I aquesta reflexió ERC la fa des del criteri que la resta de països desenvolupats no tenen necessàriament més científics, sinó que en tenen més i amb majors dotacions

econòmiques i d'equipaments. Cal, doncs, que de manera prioritària es finançi la creació de noves places d'investigació a les universitats i als centres de recerca i que es posi en marxa immediatament un projecte de coresponsabilitat entre el Govern i les empreses en matèria de recerca. L'augment dels recursos públics i privats esmercats en recerca i desenvolupament esdevé, doncs, la pedra angular que evità que la nació catalana perdi el tren del desenvolupament. Per avançar en aquesta direcció, ERC proposa les mesures següents:

1. Sector públic: creixement anual de les partides presupostàries de la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana i el Govern Balear dedicades a recerca i desenvolupament (sobretot en el camp de la formació de personal investigador competent a les universitats i en l'augment dels pressupostos dels centres de recerca i desenvolupament), que impliquin la dedicació d'una despesa pública equivalent a l'1,5% del PIB, tot corregint els desequilibris existents entre universitats i territoris en un termini de 4 anys. I en aquest punt cal recordar que un augment important dels recursos públics destinats a recerca i desenvolupament és només possible a partir de la reforma del sistema actual de finançament dels diferents governs de la nació catalana. Amb el concert econòmic o conveni tributari propi, seria possible no solament destinar els recursos necessaris per dur a terme una política científica dirigida a pal·liar les nostres mancances actuals i igualar-nos amb els països europeus més avançats en tots els sectors però, d'una manera molt especial, en aquells d'un clar interès industrial (biotecnologia, telecomunicacions, tecnologies de la informació, ciència dels materials, salut, tecnologies dels aliments, medi ambient...), sinó que es podria aventuren en empreses de més alt risc i menys resultats immediats, però d'un molt alt valor afegit, com la construcció de grans instal·lacions de tecnologia punta (*big science*), com pot ser-ho el laboratori de radiació sincrotró (exemple de ciència aplicada pluridisciplinari).
2. Sector privat: la recerca cada cop està més lligada als sectors productius i, per tant, a l'economia del país. Habitualment, el desenvolupament científic i tecnològic empresarial es fa al lloc d'origen de les empreses. Les empreses catalanes no fan prou recerca i desenvolupament. ERC considera prioritari que l'empresa s'obre a la universitat i als centres de recerca. Cal que el Govern arbitri tots els mecanismes possibles perquè això tingui lloc. La innovació tecnològica exigeix l'increment considerable del capital-risc i l'ajuda en el llançament d'empreses innovadores. Cal, doncs, elaborar normes d'incentivació fiscal (de nou, en el marc d'un sistema de finançament de concert econòmic) i un pla de coresponsabilitat efectiva del govern en matèria de recerca que afavoreixin les inversions de les nostres empreses en recerca (augment del seu capital tecnològic per a la recerca o adquisició de tecnologies), de manera que en un termini de 4 anys la suma d'aquestes inversions

més les públiques (amb igual percentatge de cadascuna d'elles sobre el total) arribin al 3% del PIB català. Aquestes ajudes fiscals han d'anar acompanyades d'un control extern per evitar el seu desviament cap a partides no directament vinculades a recerca i desenvolupament.

- Competències plenes en política científica i representació internacional pròpia

Per a ERC, l'actuació en aquest àmbit ha d'encaminar-se en dues direccions bàsiques:

1. Control de tota la política de recerca des d'un sol organisme públic adscrit a Presidència que concentri totes les competències i centres que puguin trobar-se dispersos o adscrits en diferents conselleries, que marqui les prioritats nacionals en recerca i desenvolupament, asseguri la nostra participació en intercanvis i projectes internacionals, sigui interlocutor amb els diferents sectors socioeconòmics del país, reforci l'educació científica i tecnològica a tots els nivells de l'ensenyament i promoció la cultura i la divulgació científiques entre el conjunt de la població.

Es fa imprescindible, doncs, que aquest organisme assumiu immediatament el traspàs als governs de la nació catalana de tots els centres i recursos (presupostos, infraestructures, personal...) del Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i d'altres OPI dependents de l'Estat, per tal de poder organitzar un programa global de recerca adaptat a les nostres necessitats i realitat nacional.

La nació catalana no podrà dur a terme una política científica adaptada als nostres interessos nacionals i plenament inserida en l'espai científic i tecnològic europeu fins que no asseguri la seva presència directa amb veu pròpia als organismes científics internacionals. Cal intentar que, fins a la consecució de la nostra condició d'Estar sobirà, el nostre país tingui una certa veu pròpia a les institucions internacionals de recerca com per exemple l'Agència Espacial Europea (ESA), a partir de projectes propis. No es pot plantejar mai deixar la nació catalana sense representació en algun d'aquests organismes internacionals per una política de contenició de la despesa pública mal interpretada.

Mentrestant, igualment cal treballar per a la realització de projectes comuns amb altres territoris tecnològicament avançats d'Europa amb els quals la nació catalana comparteix bé un determinat emplaçament geogràfic, bé unes similituds de xarxa socioeconòmica: Tolosa del Llenguadoc-Montpeller, Llombardia, etc.

- Un nou model de relació universitats-centres de recerca-empreses i línies de recerca prioritàries.

La innovació, font de prosperitat, passa pel progrés científic, el domini tecnològic, el desenvolupament accelerat de la recerca i l'adaptació a les condicions de producció. Cal, doncs, definir d'una manera clara un model eficaç de relació i d'intercanvi universitats-centres de recerca-empreses. ERC proposa un model de tres nivells en la relació entre les universitats, els centres de recerca i les empreses:

1. Universitats: enfocarien la seva activitat bàsica en la ciència fonamental i en la docència i formació de personal científic qualificat amb plena capacitat de participació

en projectes de qualsevol línia de recerca prioritària nacional o internacional. En casos concrets podrien decidir, segons els seus interessos i necessitats, la creació de centres o instituts de recerca adscrits a elles especialitzats en un camp concret del coneixement científic.

2. Centres de recerca: dependents de l'Administració i que realitzaran ciència amb tendència a ser aplicada i seguint, fonamentalment, els interessos que marqui la política científico-tecnològica del Govern; sense excloure la possibilitat que puguin participar en projectes de recerca bàsica.
3. Centres de desenvolupament: dependents directament de l'organisme públic responsable de la direcció de la política de recerca, estaran dirigits molt especialment a les necessitats de les petites i mitjanes empreses del país i afavoriran la seva competitivitat en el mercat europeu. Tindran l'objectiu de servir molt més directament en les seves necessitats tecnològiques industrials i/o socials, tot facilitant la transferència tecnològica amb elles i/o amb les indústries subsidiàries.

Atès que és essencial que la recerca científica i tecnològica esti ben comunicada amb els grans centres econòmics i industrials, cal afavorir la implantació i el desenvolupament dels centres de recerca i, sobretot, de desenvolupament dins els dominis directament lligats a les nostres xarxes productives territorials. Aquest punt requeriria igualment la creació d'una extensa xarxa de fibra òptica entre universitats, laboratoris i centres d'investigació, centres de desenvolupament, empreses, hospitals, etc., que permeti l'intercanvi ràpid d'informació científica i tecnològica i l'accés a bancs de dades catalans i internacionals.

Línies prioritàries en recerca

1. La potenciació prioritària de sectors concrets de la recerca més innovadors i capdavanters en els quals la nació catalana pot destacar per tenir ja una certa experiència, comptar amb infraestructures adequades,

no exigir una inversió addicional massa elevada o per ser-ne un usuari net: biotecnologia, química fina, nous materials, microelectrònica, purificació de l'aigua, etc.

2. Reforçament d'aquelles tecnologies que facin més competitius els productes d'aquells sectors propis de l'economia del nostre país més arrelats a la xarxa productiva nacional: agricultura (tecnologia agrària i agroalimentària), indústria del suro, indústria paperera, tèxtil, farmàcia i altres. En aquest sentit, caldrà igualment considerar seriosament la reconversió de certs sectors com a element clau de progrés científic, tecnològic i econòmic. Per exemple, al nostre país estan tancant indústries papereres i en canvi no es pot trobar paper ecològic o reciclat de qualitat i s'ha de comprar a fora. Cal trobar la solució a molts sectors, com els esmentats, en la recerca de forats en el mercat internacional i en les necessitats de la indústria del país.
3. La promoció a les universitats de la nació catalana de projectes conjunts de desenvolupament: logicals educatius, programari, bases de dades; així com també la realització de programes d'ajudes i subvencions als manuals d'educació i publicacions de divulgació científica en llengua catalana.
4. Finalment, es fa necessari, també, el desenvolupament i potenciació de tecnologies alternatives i energies netes (la solar podria tenir un bon futur al nostre país) amb impactes ecològics mínims, així com també de tecnologies de minimització d'aquells impactes ecològics produïts per l'activitat industrial. Pel que fa a les noves tecnologies, cap innovació industrial d'importància es farà sense un estudi del seu eventual impacte sobre el medi ambient, ni sense serioses garanties quant a la solució dels problemes que eventualment puguin aparèixer pel seu ús.

* Per conèixer el model de política científica i tecnològica que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.3.7 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

9. Esport

Volem conscienciar la societat que l'esport no és tan sols una eina per l'educació del cos, és també un mitjà per aconseguir una qualitat de vida millor. És millorar la salut mental i fomentar la relació entre les persones. És un signe de la nostra vitalitat com a poble, que sap compartir, estimular, il·lusoriar i fer front a qualsevol repte que ens opriumeixi. Per això, hem de situar a l'esfera de l'esport molts ciutadans que no poden prendre part en una activitat física reglada. No es tracta només de crear uns mitjans per a la pràctica esport-

tiva, que també són necessaris, sinó de culturitzar, integrar i fer valer certs col·lectius mitjançant l'esport.

D'altra banda, som conscients de l'atenció que mereixen alguns col·lectius, marginats de moltes activitats esportives: la gent gran i els discapacitats.

El protagonisme esportiu que la nació catalana ha repres als darrers anys és un fet indiscutible, que ens omple d'orgull a tots els ciutadans. Ara bé, no hem de viure de la il·lusió que ja no hi ha res més a fer. Hem d'aprofitar

aquests moments d'eufòria i de reconeixement de la comunitat internacional per impulsar noves mesures de suport a l'activitat esportiva catalana, ja que si no es posen en marxa convertirien el prestigi que hem guanyat merescudament en un bonic record.

A les portes del segle XXI, les barrières artificials entre els països es dissolen molt ràpidament. En l'àmbit esportiu, la nova configuració internacional té com a conseqüència la creació de noves lligues europees que aporten uns beneficis altíssims als participants, dels quals tan sols gaudex un reduït nombre d'equips espanyols. És aquesta una situació discriminatòria, a la qual ERC vol posar fi amb la col·laboració de tots els professionals i aficionats a l'esport. Els nostres clubs no es poden quedar aturats. En l'actualitat, no poden participar en un gran nombre de competicions, quan els pot corresponder per dret propi, ja que el nombre de places que es concedeixen per país o Estat és molt reduït.

Des d'ERC proposem:

- Donar suport al Comitè Olímpic Català perquè sigui reconegut com un membre més dels 180 que hi ha al COI, desenvolupant un estudi on siguin presents des de la Secretaria General de l'Esport fins a persones que tenen un pes específic arreu del món de l'esport.
- Impulsar seleccions nacionals. Països amb menys auto-

nònia, com Escòcia i Gal·les, tenen les seves respectives seleccions representades en els diferents campionats d'Europa o del món. En canvi, la nació catalana esportàdicament juga un partit de futbol o de rugbi. Cal que totes les administracions donin suport a la UFEC, organisme creat per la Generalitat Republicana de 1934, i triar un camí ben diferent de l'actual.

- Reconeixement internacional de les diferents federacions esportives que actuen a la nació catalana.
 - Cal que en les manifestacions esportives tant internacionals com nacionals que es realitzin a la nació catalana es promocioni el caràcter nacional.
 - Fixar un límit salarial per a cada competició d'equip. Així s'aconseguiria una igualtat on tothom podria optar als títols dels campionats i trencar amb l'hegemonia dels clubs poderosos.
 - Adeuar equipaments per a la gent gran o amb disfuncions o discapacitats de manera que se sentin còmodes mentre practiquen les seves activitats.
 - Potenciar més els esports de casa nostra. Si no es cuiden, poden desaparèixer, com és el cas de la pilota.
- * Per coneixer el model d'esport que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.3.10 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

C. Per un estat català del benestar

10. Benestar social i dret de les persones

10.1. Sanitat

Els drets universals de l'home són el dret a la salut, al benestar social, a l'ensenyament i al treball. Per tant, l'assoliment de millors en cadascun d'aquests camps és un objectiu prioritari per a un partit progressista com és ERC.

ERC defensa un model de sanitat pública, universal i gratuita, seguint el model dels països nòrdics.

ERC defensa el dret efectiu a la salut de tots els ciutadans i ciutadanes, per als quals proposa que els poders públics facin efectiu aquest dret homologant les dotacions a les dels països europeus.

10.1.1. Medicina preventiva

ERC defensa un sistema sanitari que busqui no només al guariment de la malaltia sinó que incideixi en la prevenció de la salut, en la lluita contra les drogodependències (incloent-hi l'alcoholisme i el tabaquisme) i en la prevenció dels accidents de treball i les malalties professionals.

La promoció de la salut i la prevenció de la malaltia són tasques compartides entre sanitat i benestar social. Si volem per a tota la població un estat físic saludable, social i mental, hauríem d'instaurar models de conductes saludables a tots els nivells educatius, des de l'educació primària fins als estudis universitaris.

10.1.2. Assistència primària

Pel que fa a l'assistència primària, ERC vol implantar la reforma a tots els centres, convertint-los en Àrees Bàsiques de Salut (ABS), instaurant a tots els CAP (Centres d'Assistència Primària) un sistema de visites concertades, evitant la massificació de les consultes, i, en conseqüència, les llargues cues que han de fer els malalts.

Així mateix, en tots els centres de salut cal que treballin conjuntament metges, diplomats en infermeria, odontòlegs, psicòlegs i assistents socials.

També és molt important potenciar la interrelació entre els hospitals de referència i els CAP amb l'intercanvi d'informació, sessions clíniques conjuntes, reciclatge del personal...

10.1.3. Medicina hospitalària

ERC millorarà la qualitat tècnica dels nostres hospitals per equiparar-los a la mitjana europea. Respecte a medicina hospitalària, que a Catalunya, en l'aspecte tècnic, assolix un nivell homologable als altres països de la CEE, resulta deficitària en les condicions en què es desenvolupa. Hi ha pocs estímuls per als professionals sanitaris, les condicions de treball no són gratificant, hi ha llargs torms d'espera per a la gent que han d'accidir a intervencions quirúrgiques, col·lapse del servei d'urgències dels hospitals, etc. En gran part, tot aquest desgavell es produceix pels ajustaments que hi ha en l'assistència primària.

ERC creu que s'ha de millorar la gestió dels hospitals, aplicant uns criteris professionals descentralitzadors i que en molts casos s'incompleixen.

També és important la integració de les especialitats que actualment es fan als ambulatoris dins dels serveis hospitalaris, per evitar la duplicitat de visites i de proves complementàries que actualment es produeixen i que només augmenten les despeses sanitàries i el desplaçament dels malalts.

ERC defensa una observança estricta i un compliment meticulós dels controls de qualitat que actualment ja estan legislatos i que en molts casos s'incompleixen.

10.1.4. Professionals que treballen en el sistema públic

Per ERC és bàsic millorar les condicions de feina dels professionals que treballen en el món de la sanitat pública, incitant en l'aspecte econòmic i estimulant-los en la seva tasca professional.

ERC vol implantar com a tema prioritari la carrera professional; el Govern ha de facilitar tots els mitjans necessaris per a la formació continuada dels professionals sanitaris.

10.1.5. Salut mental

ERC dóna suport al model de salut mental que permet l'atenció coordinada i integrada dels diferents moments evolutius i situacions psicopatològiques, dins d'un sector geodispersiu de la població, cosa que permet una disminució dels internaments gràcies a una millor assistència dels estats psíquics, prèviament i/o després de l'alta, i tractar altres diagnòstics menys greus d'una manera personalitzada a l'ambulatori.

Cal també augmentar els recursos que es destinen a la salut mental per poder incrementar la dotació del personal, ja que això permetria disminuir les llistes d'espera, i alhora evitar l'abús de medicació com a substitut de la manca de temps dels professionals.

ERC vol potenciar en el tractament dels malalts mentals els recursos ambulatoris, habitatges assistits, hospitals de dia, etc. i crear una xarxa de psicogeriatric, de psicologia infantil, i centres ocupacionals per a la reinserció dels malalts mentals.

10.1.6. Finançament

La despesa global que l'Estat espanyol destina a la sanitat és una de les més baixes d'Europa en relació amb el seu PIB (Producte Interior Brut). Si a aquest fet hi afegim l'espoliació econòmica a què l'Estat espanyol sotmet el nostre país, podem entendre fàcilment les dificultats existents per al desenvolupament i bon finançament del sistema sanitari català.

Sense el concert econòmic o conveni tributari que ERC redanya per al nostre país, no es podrà assolir el nivell socio-sanitari adequat, tan pel que fa al desenvolupament com pel que fa a la qualitat, per a tots els ciutadans i ciutadanes de la nació catalana.

10.1.7. Farmàcia

Tot i que la Generalitat disposa ja de competències en matèria sanitària, encara ni hi ha que estan en mans del Govern espanyol, així, pel que fa a la llei del medicament, per exemple, el Govern de la Generalitat només té competències en tres articles (87, 91 i 92) dels més de 100 que inclou la llei. Això ERC ho modificaria totalment.

10.1.8. Formació de postgrau

Un altre exemple de la manca d'autonomia en matèria sanitària del Govern de la Generalitat és la formació postgrau dels llicenciat en medicina, ja que l'actual sistema té l'accés centralitzat a través de les oposicions pel sistema MIR. En aquest sentit, ERC considera que els professionals que es formen a Catalunya han d'accidir a un sistema de formació postgrau organitzat pels governs de Catalunya.

- Els governs de la nació catalana haurien de determinar:
 - Necessitats d'especialistes.
 - Nombre de places convocades.
 - Acreditació dels centres per a la formació.
 - Dotar el Consell Català d'Especialistes en Ciències de la Salut de poder real per poder complir les seves funcions en relació amb els punts esmentats d'una manera permanent i no eventual.

Aquest sistema permetria ajustar el nombre de places a les necessitats reals de la societat catalana i faria possible millorar el sistema de selecció per accedir a les places.

10.1.9. Clíiques del dolor i cures pal·liatives

La seva funció és fer un bon diagnòstic, tractament, seguiment i rehabilitació del malalt crònic tant a en l'àmbit hospitalari com en el domiciliari.

Hi ha totes els mitjans mèdics i farmacològics per fer front al dolor, a fi de millorar la qualitat de vida del malalt crònic o terminal i disminuir el patiment que comporta la malaltia, tant personalment com en la família.

ERC proposa l'existència de clíiques de tractament del dolor per a tota la xarxa sanitària catalana, que funcionin en l'àmbit hospitalari i en el domiciliari, i que arribin a tots els indrets de Catalunya, cosa que no es dóna en aquests moments.

ERC també proposa la interrelació entre les clíiques del dolor, les unitats de rehabilitació, cures pal·liatives i unitats de fisioteràpia que evitin els desplaçaments dels malalts.

La milloera de la qualitat de vida d'una població comporta una millora del sofriment de les persones que la integren, i això s'aconsegueix amb una millor coordinació dels diferents especialistes, de la informació, dels diagnòstics i de les modalitats terapèutiques entre les zones comarcals i hospitals de referència, i fent que els recursos econòmics arribin a aquelles persones realment necessitades, com són les que tenen una malaltia crònica.

10.1.10. Mutualisme

A la nació catalana existeix una tradició de mutualisme en el camp de la sanitat. ERC defensa aquest model com un altres sistema que pot coexistir amb la sanitat pública.

Les mutualitats han de tenir un seguiment per part dels governs de la nació catalana, que han de vetllar per la seva qualitat assistencial.

10.1.11. Annex

La nació catalana té dret a l'autogovern de les competències de què disposa, i cal que pugui exercir aquest dret, sempre mantenint l'intercanvi d'informació i la coordinació necessàries amb la CEE i l'Estat espanyol.

D'altra banda, les necessitats sanitàries de la població catalana són diferents de les necessitats de la població espanyola. La independència legislativa del nostre país en matèria sanitària és l'única via per poder legislar adequadament sobre tots aquells temes relacionats amb la sanitat i no estar supeditats a la legislació/normativa de l'Estat.

Però, per això, cal que les competències siguin plenes i el finançament correcte. Perquè així i només així es podran resoldre les necessitats reals de la població catalana en matèria de salut.

10.2. Política social

10.2.1. General

Tot i que la Constitució i l'Estatut atorguen a la Generalitat competències exclusives (potestat de legislar, reglamentar i executar, art. 9 de l'Estatut) en funcions i associacions benèficio-assistencials, d'assistència social, protecció i tutela de menors (art. 17 de l'Estatut), a la pràctica són nombroses les ingerències que l'Estat espanyol causa a la nació catalana en matèria de protecció social.

A més d'alguns serveis socials que encara són de titularitat estatal, cal obtenir sobretot, per poder realitzar una veritable política social que actuï sobre les causes de les desigualtats socials i avançar en la justícia social, les competències exclusives de tots els serveis i els òrgans de política socioeconòmica. Per no limitar que la política social de la Generalitat sigui una actuació per pal·liar les conseqüències de les desigualtats socials creades pel mateix sistema, ja que des d'ERC només podem entendre els serveis socials com aquells serveis que actuen preventivament i integralment sobre el conjunt de factors socioeconòmics causants de les desigualtats socials.

Des d'aquest plantejament, ERC proposa:

- Traspàs immediat dels serveis socials de titularitat estatal (Inserso), programes d'oci i de temps lliure de la gent gran, com també dels serveis socials que resten dins la Seguretat Social i l'Institut Social de la Marina.
- Eliminar els organismes estatals amb competències en protecció social a la nació catalana. Desaparició dels següents organismes com a tals i que les seves funcions i els seus recursos siguin traspassats exclusivament als governs de la nació catalana:
 - Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS).
 - Instituto Social de la Marina (ISM).
 - Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS).
 - Gerencia Informática de la Seguridad Social (GISS).
 - Intervención General de la Seguridad Social (IGSS).
 - Instituto Nacional de Empleo (Inem).
- Posar fi a les actuacions del Ministeri d'Assumptes Socials que afecten el territori català, eliminant aquest ministeri de l'àmbit competencial dintre de la nació catalana, i sense que les transferències de recursos econòmics del ministeri impliquin seguir les seves directrius.

Eliminar la gestió centralitzada dels recursos provinents del 0,52% de l'IRPF que realitza el Ministeri d'Assumptes Socials i que sigui el Govern català el que gestioni entre les entitats de finalitats socials catalanes els recursos de l'IRPF recapitats a Catalunya.

4. Traspàs de les competències sobre immigració del Ministeri d'Interior i del Ministeri de Treball i Seguretat Social per poder realitzar un pla propi i efectiu d'integració social per als immigrants.
5. Tenir accés directe als Programes d'Acció Socials Europeus (HORIZON, NOW, YOUTSHART, ADAPT i PYME) i dels Fons Socials de la Unió Europea, sense que s'hagi de passar pels filtres de l'Estat espanyol.
6. Traspàs de les competències sobre habitatge, tant de la Llei d'arrendaments urbans, per tal que siguin adaptades a la realitat pròpia, com de les mesures per a la promoció pública de l'habitatge del RD 2626/82.

10.2.2. Propostes d'ERC per als principals grups de població als quals cal prestar una atenció especial

10.2.2.1. Infància i família

ERC, tal com ja s'explica en el nostre programa de Govern per a Catalunya, parteix de la base que, si bé l'infant té diversos educadors, entre els quals destaquem la família, l'escola i la comunitat, el que té una influència més gran és la família, ja que des del naixement, amb el primer vincle maternal, s'estableix en l'infant un mode bàsic i preferencial d'aprenentatge que s'estén a totes les situacions d'aprenentatge fora de la família, que és el component principal d'educabilitat. "Entre els diferents participants en l'educació de l'infant, la família té un avantatge inicial, perquè la socialització comença al naixement i es desenvolupa sobre una base emocional, cosa que la fa ésser el motor principal d'educabilitat de l'infant. Cap altra instància no és equipada com la família per exercir aquesta funció fonamental" (B.Hayward, 19).

Tenint això en compte, tota política de millorament de la societat, d'afavoriment de l'aprenentatge i de prevenció de fracàs escolar i de situacions de marginació ha de comportar forçosament potenciar el paper de la família i donar-li tot el suport necessari perquè pugui realitzar de forma adient i eficaç la seva tasca.

Tal com ja s'ha dit, el Govern de la Generalitat té competències exclusives en matèria de política social, però no les té en altres àrees que són necessàries per dur a terme una bona política social (treball, habitatge, Seguretat Social, etc.) ni tampoc no té competències en política

fiscal. Per això ERC reclama el traspàs d'aquestes competències, però, mentrestant això no sigui possible, ERC treballarà a les Corts espanyoles per tal d'aconseguir reformar lleis espanyoles perquè el programa de Govern per a Catalunya que té el nostre partit per a la infància i la família pugui dur-se a terme.

En aquest sentit presentem les propostes següents:

1. Ampliació del temps mínim de permís parental i per maternitat al primer any de vida del nadó, compartit entre el pare i la mare, percebent subsidi equivalent al 100% de la base reguladora corresponent.
2. En el cas d'acollir-se al període d'excedència de 3 anys, poder conservar el mateix lloc de treball, ja que coincideix amb el període màxim de contractació laboral temporal i això permet la substitució de la persona en excedència, sense dificultats.
3. En el cas d'acollir-se a reducció de jornada per guarda legal de menors de 6 anys o de persones discapacitades, no estar obligat a cap mínim obligatori amb la corresponent deducció de sou, sinó poder-se acollir a la reducció amb les necessitats, que poden ésser menors, i deixar de percebre la part de sou corresponent a la reducció de jornada escollida.
4. En el cas de determinades malalties d'algun fill o membre de la família (cònjuge, ascendents) crear una situació laboral de baixa transitòria que permeti tenir cura de la persona que ho necessiti, amb dret a percebre un subsidi equivalent al 60% del sou.
5. Millorar la situació sociolaboral de les persones que es dediquen a tenir cura de les criatures, procurant-ne la preparació necessària, així com també la formació permanent.
6. Millorar la situació sociolaboral de les persones que es dediquen a tenir cura de malts, discapacitats i ancians i garantint-ne la formació permanent.

Política fiscal

1. Aplicació d'un *quotient familiar* que permeti deduccions de l'IRPF tenint en compte el nombre de membres de la família, edat i necessitats dels fills (educació infantil, escolar, estudis mitjans, superiors...); fills amb alguna malaltia o discapacitació; menors acollits i ascendents del contribuent.
2. Reducció dels impostos indirectes que graven l'adquisició d'habitacles per a la constitució de noves famílies o per haver-se de traslladar per causa de necessitats familiars com ara: habitatges que no reuneixen les condicions mínimes d'habitabilitat o de dimensions reduïdes pel nombre de persones.
3. Reformular l'impost de successions i donacions efectuades pels pares als fills d'un habitatge, quan es tracti del primer habitatge, d'acord amb la renda.

10.2.2.2. Gent gran

Els recursos destinats a la gent gran s'han orientat fins ara en dues direccions:

- a. Recursos destinats a ocupar i millorar el temps lliure de

- la gent gran: programes de vacances, termalisme, casals d'avis, potenciació de les associacions d'avis, etc.
- b. Recursos assistencials per pal·liar els problemes socio-sanitaris dels avis: creació de residències, ajuda a domicili, programes d'ajut econòmic als familiars...

Perquè aquests recursos puguin posar remei a la situació de la gent gran, però, cal fer front al veritable problema de fons: la poca capacitat econòmica que reflecteix una desigualtat social injusta, que converteix els avis en una càrrega per a la família, la qual cosa comporta abandonaments i soledat. Això també repeteix en el deteriorament dels habitatges, la impossibilitat d'inversions, problemes de salut, etc. I tot plegat fa que augmenti la dependència de la gent gran dels recursos i centres assistencials.

Per tant, tots aquests recursos s'han d'inscriure en una política social per a la gent gran que incideix sobre les causes, sobretot l'econòmica. És així com variaran tots els altres factors que fan de la persona gran una persona forçosament dependent.

Cal que la gent gran tingui prou autonomia per poder decidir la seva vida en plena llibertat. No n'hi ha prou, doncs, a millorar les residències. I això no serà possible fins que puguem disposar i administrar totalment els sistemes de protecció social, com ara les pensions de l'Instituto Nacional de Seguridad Social (INSS) i les pensions no contributives.

ERC no comparteix, d'altra banda, el fet que la Generalitat de Catalunya, tenint competència exclusiva en matèria de serveis socials, estigui gestionant serveis per a les persones grans dirigits per l'Instituto Nacional de Servicios Sociales (Inserso).

Atenent a aquesta situació, la proposta d'ERC considera prioritari defensar al Congrés i al Senat espanyols els projectes següents:

1. El traspàs de totes les competències de l'Instituto Nacional de Seguridad Social (INSS) i de la Tesoreria General de la Seguridad Social, que són els responsables del sistema de pensions generals i de les pensions no contributives, per tal d'incidir així sobre la causa principal dels problemes de la gent gran.
2. Buidar de continguts i traspassar totalment tots els programes dirigits per l'Inserso i que siguin d'exclusivitat de l'Institut Català de Serveis Socials.

10.2.2.3. Pobresa i exclusió social

Tan sols serà eliminada la pobresa i l'exclusió social amb un canvi en les polítiques de treball-ocupació, on la integració social, la protecció social i l'ocupació siguin un dret general.

Actualment tots els mecanismes d'intervenció social que podrien canviar la tendència en l'augment d'exclusos socials resten en mans del Govern espanyol, competències socioeconòmiques que haurien de ser traspassades immediatament.

A més de garantir els drets socials, cal una col·laboració estreta entre l'àmbit públic, la iniciativa social i el món laboral, tot i que el principi de subsidiarietat és insuficient per

lluitar contra la pobresa, però és en l'àmbit personal i quotidiana on es podrà guanyar la partida.

Mentre aquests canvis no siguin possibles, ERC proposa la creació d'una llei de renda mínima dins la legislació bàsica de l'Estat, garantint una protecció social general, modificant les limitacions de les pensions no contributives i configurant les rendes socials com a verdaders mecanismes d'integració social i finançades en el mateix nivell que les prestacions no contributives, desenvolupades per la Generalitat i gestionades pels ens locals.

10.2.2.4. Persones amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials

ERC parteix de la base que per abordar el tema dels discapacitats cal conèixer ben bé aquest col·lectiu. Per tant, considera necessària una bona informació i una bona formació i educació en matèria sanitària per a tota la població com a primer pas per acceptar aquesta realitat. Perquè només acceptant aquesta realitat es pot saltar la barrera social que impedeix encara la integració social dels discapacitats.

Des d'aquesta perspectiva, cal una política adequada en la promoció de la integració social dels discapacitats que s'enmarqui dins d'una política més general que tingui com a objectiu de fons lluitar les desigualtats socials i fer de la nostra societat un lloc on tothom, independentment de la condició social, sexe, raça, discapacitat, etc., pugui tenir les mateixes oportunitats.

Actualment, s'inclouen dins del col·lectiu de discapacitats els discapacitats físics (motòrics i no motòrics), discapacitats sensorials i discapacitats psíquics. En aquest sentit, ERC reconeix també el malalt psicòtic com a discapacitat psíquic perquè pugui acollir-se al mateix règim de prestacions i serveis a què tenen dret els altres discapacitats.

10.2.2.4.1. Discapacitats físics

Mesures concretes que ERC proposa:

1. Llei de supressió de barrières arquitectòniques i accessibilitat. Instar i assessorar els ajuntaments, fer el seguiment en les obres públiques i en la construcció en general, de manera especial als habitatges de protecció oficial, escoles, edificis públics, museus, etc.
2. Augment de les prestacions i ajudes a tots els nivells, i d'acord amb valoracions realis segons el grau de deficiència, no sobre ingressos familiars. Perquè si aquestes ajudes depenen dels ingressos de la família, la dependència a la família limita encara més la capacitat de decidir del discapacitat i la seva llibertat. I no es podrà augmentar la seva autonomia personal i social mentre depengui de la família.
3. Ajudes específiques per a pròtesis, cadires i altres materials específics, sense que l'interessat o la seva família hagin d'avancar els diners.
4. Creació de més centres d'assistència adequats per a cada tipus de disminució que requereixin un tractament específic i diferent. Revisar les adequacions de plaça i requilibri territorial de les places.

5. Pel que fa a l'escolarització, cal revisar els ràtios d'assistència.
6. Centres d'educació especial per a tots els discapacitats, amb personal especialitzat de suport als pares i alumnies.
7. Centres d'estimulació precoç per a tots els discapacitats. Obligatorietat d'assistir els discapacitats de la zona per part dels centres existents en l'àmbit territorial.
8. Promoure la integració laboral de tots els discapacitats, a través de centres de treball protegit, contractes laborals ordinaris, fent complir el 2% dels contractes de baix rendiment i contractes de formació i anar a la seva ampliació.
9. Promoure l'accés a activitats lúdico-culturals dels discapacitats.
10. Assistència mèdica adequada i assistència psiquiàtrica. ERC reclama, doncs, totes les competències necessàries per poder dur a terme aquestes actuacions.

10.2.2.4.2. Discapacitats psíquics

Dins la política social d'ERC, considerem que la millor manera d'ajudar un col·lectiu és conèixer objectivament les necessitats d'aquest sector de la població per tal que conjuntament l'Administració i el col·lectiu afectat estudiïn les mesures que cal dur a terme, les mancances i els recursos de què es disposa. És per això que demanem que l'Administració treballi conjuntament amb els tècnics i els representants afectats.

Objectius

Prevenció:

L'única manera de fer una política realment efectiva serà posant en marxa un programa d'actuacions preventives encaminades a prevenir les situacions de risc i consegüentment disminuir la població afectada.

- Campanyes d'informació i prevenció per disminuir factors de risc objectiu (especialment en accidents laborals, de trànsit i lúdics com l'esquí i la natació i en la transmissió de malalties, rubèola...).
- Incloure les proves mèdiques necessàries per a totes les dones gestants dins el programa de salut pública per tal de saber si el seu fill serà o no disminuit i així poder exercir el seu dret a abortar (segons el supòsit núm. 3 de la Llei de l'avortament).
- Suport a la investigació.

Actuacions:

El programa d'actuacions que es demana des d'ERC a les Corts fa referència tant a la sensibilització, a l'aprovação de nous decrets, als aspectes jurídics, a les prestacions, així com també a plans d'actuacions específics, tant en els aspectes assistencials, mèdics, educacionals, laborals o lúdics.

- Promoure campanyes informatives i una bona formació i educació en matèria sanitària per a tota la població per tal que es coneixi el col·lectiu de discapacitats. Perquè és només coneixent aquesta realitat que la podem acceptar sense por i així podem ajudar a dur a terme una

bona política d'integració, no solament escolar i laboral, sinó també la més important, la integració social.

- Elaborar un cens de tots els discapacitats psíquics per tal d'assegurar l'assistència a centres especialitzats.
- Agilitzar el procés burocràtic de les incapacitacions.
- Instar el Govern a dur a terme els decrets que regulin l'assistència en llars-residència per a disminuïts psíquics profunds, els centres ocupacionals i els serveis de suport a la integració laboral.
- Ajudes específiques per a pròtesis, cadires i altres materials específics per tal que no suposin a la família una despesa important.
- Assistència mèdica especialitzada que pugui resoldre amb normalitat problemes odontològics i oftalmològics.
- Assistència psiquiàtrica que inclogui la possibilitat d'ingrés en centres hospitalaris en fases agudes.
- Creació de més centres d'estimulació precoç, per tal de poder assistir tots els discapacitats, ja que d'una bona tasca en els primers mesos pot dependre la qualitat de vida i la seva futura autonomia personal i social.
- Centre d'educació especial per a tots els discapacitats, amb ràtios d'assistència segons les característiques del grup específic, amb personal de suport tant per als alumnes com per als pares.
- Promoure i augmentar els pisos assistits per als disminuïts que pel seu nivell puguin fer una vida autònoma o semiautònoma i defugir de les macroresidències.
- Integració laboral dels disminuïts, o bé a través del Centre Especial de Treball, amb contractes de baix rendiment de formació, o a través de contractes laborals ordinaris fent acomplir el 2% legal.
- Promoure l'accés a activitats lúdico-recreatives i facilitar als disminuïts l'assistència a ludoteques i centres d'esbarjo ja existents.

10.2.2.4.3. Psicòtics

Tenint en compte les característiques diferencials entre un malalt psicòtic i les persones que presenten discapacitat psíquica, ERC mullarà per aconseguir un estatus diferenciat que prevegi les característiques d'aquests malats i llurs necessitats específiques.

10.2.2.4.4. Discapacitats sensorials

Propostes:

1. Augment de les prestacions, a partir de vacunacions reals, del grau de disminució, pel que fa a totes aquelles prestacions que actualment depenen de l'Administració central.
2. Ajudes específiques pel material que ajudi a superar discapacitats.
3. Increment de les mesures d'inscripció laboral real, tenint present aquesta inscripció en el disseny dels cursos.
4. Garantir la igualtat de drets en el gaudiment de les activitats lúdico-culturals (Inserso).
5. Impuls definitiu als estudis de FP d'intèrprets.

6. Adaptació de les grans "àrees de transport (tren, ports i aeròports) a les necessitats dels disminuïts sensorials.
7. Potenciació de la llengua de signes als mitjans de comunicació de l'Estat.
8. Formar en llengua de signes les persones destinades a l'atenció al ciutadà, dels serveis d'urgència i seguretat que encara són competència estatal.

10.3. Programes sociosanitaris

10.3.1. Sida

La sida podem considerar que és un problema que afecta dos nivells: personal i collectiu.

És personal perquè desestructura l'individu enfrontant-lo directament a la mort mitjançant un procés lent però inexorablement destructiu de tots els àmbits de la seva vida.

I és collectiu perquè afecta molts valors, principis i conceptes establerts en la societat actual.

Ha creat una crisi perquè ha provocat l'amenaça en aquesta valors, crisi de la qual sortirà quan es reestructuri l'actitud davant del problema, ja que és molt important que deixi de ser un terreny de polèmica i demagogia, i també de tabú i discriminació que pateixen els afectats per aquesta malaltia.

Entenem que totes les competències del que afecta directament o indirectament la lluita contra la sida han de ser competències de la Generalitat de Catalunya. Mentre no siguin transferides, entenem que des de l'Administració central s'ha de treballar amb els objectius següents:

1. Intensificar les campanyes d'utilització de preservatius com a profilàctic.
2. Ampliar els coneixements de la societat en general amb programes pels mitjans de comunicació on persones afectades i no afectades pel virus de la sida exposin els seus arguments i previnguin la societat perquè s'adoni que no només és un problema d'uns quants, sinó que ens pot afectar a tots.
3. La gratuïtat en el subministrament de preservatius, ja que està demostrat que són la millor arma per a combatre la infecció.
4. Gratuïtat de les xeringues hipodèrmiques per als drogaddictes.
5. Garantir les mesures legals, per la confidencialitat dels resultats de les proves diagnòstiques.
6. Ampliació de la llei de cronicitat als seropositius que no han desenvolupat el virus.

Hem de tenir en compte els termes associats amb el coneixement de la malaltia:

En l'àmbit social:

- Ser identificat com a homosexual o drogaddicte.
- Rebuig del grup.

En l'àmbit laboral:

- Possibilitat de perdre la feina.

En l'àmbit familiar:

- Por d'encomanar la malaltia a la família.
- Rebuig.
- Ruptura amb la parella.
- Fi de la vida sexual.
- Por que se l'hi conegui una vida desconeguda.

En l'àmbit personal:

- Indefensos.
- Mort.

I és per això que ERC proposa:

1. Realitzar una campanya de conscienciació a la societat que un malalt afectat de VIH és una persona totalment vàlida per a qualsevol exercici mitjançant una prevenció però no un rebuig.
2. Com a mínim cada hospital comarcal haurà de disposar d'un centre específic per atendre els afectats de VIH amb personal sanitari qualificat.
3. Qualsevol persona afectada o no pel virus té el dret que se li realitzi (si ho vol) la prova de detecció de VIH, d'una manera confidencial i anònima.
4. Augmentar els pressupostos generals destinats als pacients seropositius i a les seves famílies.
5. Formalitzar un control sanitari de les professionals del sexe, i assegurar a les persones que hi treballen l'alta a la Seguretat Social.
6. La gratuïtat dels fàrmacs que científicament i tecnològicament signifiquin millores per a la seva salut.

10.3.2. Toxicomanies

És ben sabut que el narcotràfic esdevé un problema transnacional quan l'agricultura i l'economia de determinats països en vies de desenvolupament es fonamenta en el cultiu d'opiàcis i espècies estimulants sense cap altra alternativa. El problema es concreta en el marc nacional quan el narcòtic és un element d'agressió per als ambientals marginals i no marginals dels nostres nuclis urbans o rurals.

La drogaddicció afecta en aquests moments o un sector prou important de la població. Segons estudis socioepidemiològics elaborats per la Generalitat de Catalunya, es calcula que més de 300.000 persones són consumidores i/o addictes a les drogues anomenades il·legals. D'altra banda, l'abús en el consum de drogues legals (tabac i alcohol) és una de les principals causes de mort.

Al llarg de la història i en quasi totes les cultures conegudes l'home ha buscat la manera d'augmentar el seu plaer o de disminuir el seu patiment mitjançant la utilització de diversos productes o substàncies directament obtinguts de la naturalesa o preparat artificialment.

I és per això que des d'ERC proposem la creació de centres d'orientació on professionals preparats informin, ajudin i orientin; centres mèdics on puguin anar lliurament, centres socials d'accòlida on replantejar-se les seves opcions

(residències temporals) i tot això amb el suport del conjunt de la societat.

El consum de tabac és probablement el més estès en tot el món avui en dia. Amb el pas del temps els països han acabat substituint la persecució del tabac pel seu control comercial, han organitzat monopolis i l'han gravat amb impostos i taxes, per aconseguir així de participar en els guanys. ERC proposa distribuir les abundoses despeses que ara es destinen a preevençió (campanyes, díptics, etc.) i desviars-les cap a la curació, formant professionals com ara metges i/o psicòlegs preparats per dur a terme els tractaments, ja que actualment hi ha llistes d'espera en els pocs hospitals públics que realitzen aquest tipus de tractament.

D'altra banda, ERC considera que l'Estat no pot dur a terme activitats comercials relacionades amb una droga com el tabac com fa ara a través del seu monopolio –la Tabacalera, igualment succeeix amb l'alcohol, ja que des que l'home va aprendre a aprofitar-se de la fermentació produeix begudes alcohòliques, de manera que actualment l'alcohol va unir intimament amb la civilització. Històricament l'alcohol no s'ha considerat una droga i menys en els països cultivadors de vinya. Però no ens deixem enganyar: l'alcohol és probablement la pitjor droga que existeix, ja que provoca greus conseqüències fisiques, familiars (separació de la parella, maltractaments, problemes psicològics dels fills) i socials (baixes laborals, invalidades provisionals i/o definitives, pèrdua de feina, etc.). I tot això comporta a més un greu cost econòmic a la societat.

ERC proposa suprimir totalment qualsevol publicitat de begudes alcohòliques en qualsevol mitjà de comunicació.

ERC proposa la creació d'una campanya de conscienciació a la societat per explicar que l'alcoholisme és una greu malaltia i per això haurem de donar molta importància al paper del metge de capçalera, perquè el diagnòstic precoç és un element clau per a la curació, ja que actualment la majoria d'alcohòlics no estan diagnosticats.

En definitiva ERC considera que el tractament d'aquests malalts ha de completar la prevenció, la recuperació i la reinserció. Per això, ERC proposa:

- Estudi de caràcter europeu de les mesures que permetin l'accés dels drogodependents a les substàncies de forma controlada i admesa legalment i socialment, disminuint les problemàtiques penals i judicials.
- Crear un programa de coneixement de la problemàtica de les drogues a les escoles i les universitats.
- Creació de centres d'assistència per als drogodependents amb un programa de manteniment amb metadona.
- Implantació d'unitats de desintoxicació.
- Disposar de centres de reinserció com granges.

D'altra banda, la drogadicció és un factor molt alt de risc de la pandèmia del VIH. Es calcula que un 65% de la població drogodependent es troba infectada pel virus d'immunodeficiència humana (VIH) causant de la malaltia de la sida.

10.3.3. Ludopaties

L'addicció als jocs d'atzar de manera patològica està considerada com a malaltia per l'Organització Mundial de la Salut.

Aquesta addicció produceix diverses psicopatologies que poden portar el jugador a un conflicte amb ell mateix, amb aïllament, soledat, desesperació i intents de suïcidi, i a la desestructuració de l'àmbit familiar, amb maltractaments i divorcis, i de l'àmbit social, amb trasbalsaments financers, ruïna econòmica i presó.

Cada dia hi ha més ludòpates, aproximadament 160.000 a Catalunya, i cada vegada té una major incidència en la població més jove. Per això proposem les mesures següents:

- Eliminar la incitació al joc que les mateixes administracions fan des dels mitjans públics.
- Fer campanyes de prevenció i d'informació en els àmbits públic i hospitalari sobre les causes i els efectes d'aquesta addicció, especialment dirigides a la juventut.
- Destinar un 1% dels beneficis obtinguts pels jocs d'atzar per a la creació i el manteniment d'una xarxa de centres de tractament i assistència dels afectats.

10.4. Igualtat social

10.4.1. General

El codi universal de conducta recollida en la Declaració Universal dels Drets Humans, en el pacte sobre drets civils i polítics, i en el pacte sobre els drets econòmics, socials i culturals, estableix la igualtat dels ciutadans i ciutadanes davant la llei, sense cap discriminació per raons de naixement, ètnia, sexe, religió, opinió o qualsevol altre circumstància.

Dins d'una política més àmplia que tingui per objectiu establir les bases per a una societat no discriminatòria, cal dur a terme les actuacions següents:

Creació de l'Institut Català per la Igualtat Social. Amb l'objectiu que les institucions públiques, les ONG, els moviments d'opinió, etc. conjuntament analitzin i valorin la realitat social i es proposin les reformes legislatives i reglamentàries necessàries per avançar cap al ple reconeixement de tots els drets de les persones i el ple respecte al dret a la diferència.

Acció institucional global contra la discriminació per la diferència. Que inclogui des de les campanyes que abastin tota la societat per tal de conscienciar-la contra les discriminacions fins a l'actuació directa de les institucions en la denúncia pública o judicial de qui no respecti els drets dels altres (agressions, discriminacions, etc.).

10.4.2. Parelles i famílies de fet

Actualment la majoria de la societat no té la convicció que la unió matrimonial i la família parental sigui l'únic model socialment acceptable o l'única que ha d'ésser reconegut i protegit jurídicament i administrativament.

La formulació jurídica per via del matrimoni civil o religiós, amb un contracte o compromís documentat previ a la convivència, no garanteix que aquesta es desenvolupa i s'acompleix satisfactoriament.

Hi ha un procés d'evolució cultural i social en el qual el nucli de convivència familiar deixa pas a altres formes de relació afectives, parentals o d'interessos i necessitats comunes, com ara: parelles homosexuals, parelles no casades, parelles separades i no divorciades de l'anterior matrimoni, germanes o familiars grans, solters o vídues, etc. que estableixen un compromís lliure, constantment renovat, sense formulació jurídica, de convivència i assistència mútua, amb acceptació de drets i obligacions d'ordre personal que es deriven d'aquesta convivència.

La llei ha d'ésser neutral i no pot fer cap discriminació a causa de les raons de la unió, formulació del compromís o composició d'aquests núclis de convivència, i els ha de reconèixer els mateixos drets i permetre'ls acollir-se a les mateixes regulacions administratives que hi ha establertes per les unions o famílies matrimonials, quan reuneixin condicions socials semblants com ara: tenir per marc una llar comuna, estabilitat en el temps i en la composició dels seus membres.

ERC proposa igualtat de drets per a aquests núclis en:

- Subrogació i ús de l'habitatge familiar.
- Patrimonials i successions testamentàries.
- Pensions i beneficis socials i laborals, ajudes públiques.
- Partició de béns i custòdia i protecció de fills en separacions conjugal·s.
- Equiparació fiscal: possibilitat de declaració conjunta a Hisenda de l'IIRPF.
- Nacionalització del membre de la parella que sigui estranger.
- Dret d'adopció i/o pàtria potestat compartida en cas d'edificar els fills d'un membre de la parella.
- Indemnitació en cas de mort per accident d'un dels membres de la parella.
- Dret de visita d'una persona hospitalitzada, inclusivament després que hagi perdut el coneixement.

10.4.3. Lliure opció sexual

El dret a la diferència és la plasmació d'un dels drets més precisiats, el de la llibertat i dignitat de la persona. Tots els ciutadans i ciutadanes han de rebre un tracte idèntic davant la llei, independentment de la seva orientació sexual. La lliure opció sexual ha de formar part dels drets fonamentals de tota societat democràtica. La creixent pluralització dels estils de vida i canvis socials exigeix una adaptació de les disposicions civils, penals i administratives en vigor, per

posar fi a les discriminacions, intimidacions i fins i tot agressions que reben els col·lectius de gais i lesbianes. Per això calen les mesures següents:

- Que l'Estat espanyol s'adherixi a la recomanació A3-0028/94 del Parlament Europeu sobre la igualtat de drets dels homosexuals i lesbianes a la Comunitat Europea i vetlli pel seu compliment.
- Que el Govern tramiti un projecte de llei que reconegui els drets i reguli els efectes jurídics de les unions de fet, sense discriminacions per la seva orientació sexual, en compliment de l'accord del ple del Congrés de Diputats del 29 de novembre de 1994.
- Supressió de qualsevol antiga qualificació de patologia o malaltia respecte de l'homosexualitat en tot text escolar i universitari.
- Incorporació de programes d'informació sexual a tots els nivells de l'ensenyament.
- Informació adequada sobre homosexualitat en els cursos de formació de les forces de seguretat de l'estat, policia judicial, policies locals i autonòmiques i funcionariat dels cosos de presons i exèrcits.
- Realització de campanyes institucionals antidiscriminatòries, amb expressa defensa del dret a la diferència i a l'orientació sexual de les persones.
- Compromís institucional de tracte objectiu de la qüestió homosexual als mitjans de comunicació, i denuncia de vexacions, acudits o burles.

10.4.4. El dret a una mort digna

La ciència disposa, avui dia, de tècniques i mitjans cada cop més avançats per allargar l'existència biològica d'un ésser humà, fins i tot més enllà de l'instant en què, a causa del patiment o de la degeneració física o mental, la vida perd tota la seva qualitat i dignitat. En aquestes circumstàncies, una persona malalta pot veure la mort com l'única opció que posa fi a la seva agonia i al seu patiment.

Tota persona que per accident o malaltia quedí irreversiblement en condicions físiques o mentals que la deixin en un estat vegetatiu o humanament indigno ha de tenir dret que no se la mantingui artificialment i en contra de la seva voluntat en aquesta situació, especialment si té la seva mort lliurement assumida, responsablement decidida i la seva voluntat inequívocament expressada amb document notarial (testament vital).

Tenint en compte que aquesta és una situació que cada vegada afecta un major nombre de persones, ERC s'adhereix al punt 8è de la proposta de resolució sobre l'assistència als moribunds feta pel professor Schwarzenberg el 29 d'abril de 1991, en nom de la comissió nominada pel Parlament Europeu:

En absència de terapèutica curativa, d'ineficacia dels tractaments palliatius correctament administrats tant en el pla mèdic com psicològic, i quan un malalt plenament conscient demani, de manera insistent i reiterada, que es posa fi a una existència que ha perdut per a ell tota la seva dignitat, i

quan un comitè de meges nomenat per a aquest fi constata la impossibilitat d'aportar nous tractaments específics, aquesta petició haurà d'ésser satisfeta, sense que per això s'atempti contra el respecte a la vida humana.

10.4.5. Immigració

Les migracions internacionals contemporànies es troben directament vinculades als processos de descolonització que s'han produït arreu del planeta durant els darrers cent anys i, sobretot, a partir de la Segona Guerra Mundial. I aquests processos, al seu torn, s'han vist condicionats per les diverses fases de desenvolupament i d'industrialització, tant als països més rics de l'anomenat Primer Món com als països més pobres que formen part de l'anomenat Tercer Món. Les antigues metròpolis han mantingut sobre les colònies políticament independentzades fòrmules econòmiques d'esploisió i control dels seus recursos que han suposat, fora d'escasses excepcions, la continuïtat de pobresa i misèria generalitzades, a les quals només escapen les minories dirigents.

Els factors de subdesenvolupament i l'elevada taxa de natalitat, entre d'altres, es troben a la base de les migracions de milers de persones, especialment joves, sotmeses al desig de fugir de la misèria i ciliuernades pel benestar i l'opulència dels països més industrialitzats.

Catalunya ha estat sempre un país de pas, receptor de tota mena d'onades migratòries, i en els últims cent anys ha triplicat la seva població gràcies a aquest fenomen. Encara més: Catalunya ha passat d'experimentar en la pròpia carn un considerable exili econòmic a l'Europa de la postguerra a ser ara el lloc d'arribada de migracions procedents de la riba sud de la Mediterrània. Aquests milers d'immigrants o exiliats econòmics es veuen abocats a la precarietat més absoluta, des de la documentació fins a la necessitat d'acceptar qualsevol mena de treball i condicions laborals.

La desestructuració social els aboca, a més, a ser presa fácil d'activitats que sovint estan amb conflicte amb la legalitat vigent i, per tant, víctimes fàcils d'extorsions i amenaces, sense possibilitat d'empara.

Permis de treball, habitatge, seguretat social, escolarització dels fills, integració lingüística i cultural són alguns dels principals problemes amb què topen.

Tota política relacionada amb la immigració ha de comportar, necessàriament, un procés d'integració. L'èxit o fracàs en els processos d'integració marcarà la diferència entre una societat estable, solidària, respectuosa dels drets humans i capaç d'enriquir-se amb altres cultures i una societat basada en el conflicte permanent, amb cotes de marginació cada vegada més elevades.

El fet que la nació catalana estigui mancada de sobiranía política ens priva de tenir una legislació pròpia sobre immigració que asseguri el respecte als drets humans, econòmics i socials dels immigrants, tot possibilitant alhora la seva natural integració en el si de la nostra col·lectivitat

nacional. L'Administració de l'Estat s'ha assignat la majoria de competències sobre la regulació legal que afecta als immigrants, deixant-ne ben poques sota la responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana, el Govern Balear o les administracions municipals.

ERC demana, doncs, totes les competències en aquest camp. Però mentre el marc competència actual prevalgué i en tan no es modifiqui l'actual Llei d'Estrangeria i els seus reglaments, proposa les actuacions següents:

10.4.5.1. Visats d'entrada

- Establi criteris clars per a la concessió del visat, eliminant la discrecionalitat dels diferents consolats.
- Concessió automàtica del visat per als familiars ascendents, descendents i conjuge que es proposin el reagrupament amb un membre degudament instal·lat al país.

10.4.5.2. Permis de treball

- Supressió de l'àmbit geogràfic i del sector laboral determinat atesa la gran mobilitat de la majoria del col·lectiu immigrant i les fluctuacions del mercat laboral.
- Eliminar la dependència dels informes de l'Inem a la concessió dels permisos.
- Suprimir el requisit de disposar de contracte de treball en el moment de la renovació.

10.4.5.3. Permis de residència

- Permis de residència per a un mínim de dos anys, amb renovació automàtica quan s'acrediti un mínim d'estabilitat laboral i integració social.
- Concessió de residència permanent amb la tercera renovació, amb possibilitat de sol·licitar la nacionalitat. L'Estatut de resident permanent és un instrument indispensable de la política d'integració.
- Lliure circulació dels estrangers regularitzats per tota la Unió Europea.

10.4.5.4. Condicions sociolaborals

- Dret a rebre les prestacions socials i laborals que corresponguen als immigrants com a treballadors, independentment de la durada del seu permís de residència.
- l'execució legal o sancions contra l'explotació i contractació irregular a què estan sotmesos la majoria de treballadors immigrants.
- Accés dels immigrants als plans d'habitatge socials que creïn les diferents administracions, per evitar la creació de guetos.
- Proclamar el dret a la protecció de la salut de tota la població immigrada i prendre mesures que permetin un accés normal a la sanitat pública, incloent-hi les persones que es trobin en situació irregular.
- Asegurar l'accés dels immigrants a la formació ocupacional i l'escolarització dels fills i les filles.

10.4.5.5. Drets polítics i civils

- Fer extensiva a tots els estrangers l'aplicació de les garanties processals que la constitució reconeix a totes les persones.
- Drets dels immigrants a obtenir la tutela efectiva del tribunal per a la defensa davant d'un expedient d'expulsió o d'una prohibició d'entrada.
- Dret de vot a les eleccions municipals a tots els residents estrangers a partir d'un període de residència regular de cinc anys.
- Atorgar la nacionalitat a tota persona resident a l'Estat, nascuda en el territori estatal, si així ho sol·licita, tal com ho recomana l'Informe de la Comissió d'Investigació del Racisme i la Xenofòbia del Parlament Europeu ("Informe Ford, juliol-1990"). En aquest sentit, modificar el Codi Civil espanyol.

10.4.5.6. Política d'immigració

- La Comissió Interministerial d'Estrangeria, conjuntament amb organismes corresponents de la nació catalana, són els que han de dissenyar la política d'immigració i no exclusivament d'estrangeeria, la normativa reguladora de fluxos i la distribució d'assentaments. S'ha de possibilitar la participació a nivell consultiu de representants de les forces socials i entitats representatives d'immigrants.

10.4.6. Racisme, etnocentrisme i xenofòbia

Els prejudicis racistes es basen, en general, en imatges socials estereotipades força esteses -però no fonamentades en la realitat-, acompanyades d'una forta càrrega afectiva de caràcter pejoratiu. Aquests prejudicis sorgeixen a partir d'una pretesa superioritat natural dels uns sobre els altres, i es projecten quasi sempre a persones procedents d'entorns socials de condicions inferiors.

Aquests prejudicis apareixen, generalment, en grups que estan conscientment o inconscientment marginats dins del seu propi grup de referència, gairebé sempre per raons econòmiques.

La xenofòbia, doncs, és la justificació aparent d'aquesta situació i es presenta per aquests grups com una sortida endavant.

Així, l'explotació, la marginalització i l'agressió a un grup encara més inferior que el de referència en l'escala social pot semblar un cert alliberament -si més no, emocional- a la pròpia explotació i marginació.

Les actituds racistes i xenòfobes que periòdicament, i per sort encara de manera força localitzada, apareixen en la nostra societat són un perill potencial, però real, que cal pre-

venir i combatre decididament ja que hi ha sectors socials i fins i tot polítics previsiblement interessats a atiar-les.

És per això que ERC s'adherix a la resolució 9935/95 del Consell de la Unió Europea i dels representants dels governs dels estats membres, relatiu a la lluita contra el racisme i la xenofòbia en els àmbits del treball i els assumptes socials.

- Realització de campanyes de sensibilització ciutadana que permetin un millor coneixement, tolerància i acceptació de les diverses cultures i causes dels moviments migratoris.
- Formació adequada en matèria d'immigració dels cosos de la policia.
- Revisar els continguts etnocèntrics i xenòfobs dels llibres de text. Impulsar l'ensenyament dels drets humans a l'escola, condemnar les visions etnocèntriques i de menyspreu cap a altres cultures i fomentar un llenguage de no discriminació en tot el sistema educatiu. En el mateix sentit, incidir sobre el llenguage dels mitjans de comunicació, per tal que no es converteixin -com passa sovint- en difusors massius dels estereotips que afavoreixen les actituds racistes o xenòfobes.

10.4.7. Dret d'asil i condició de refugiat

El dret d'asil i la condició de refugiat als estrangers es defineix com la protecció que l'Estat dispensa als estrangers que pateixen persecució, estiguin sotmesos a enjudicaments o hagin estat condemnats al seu país per raons de:

- a. Ètnia, raça o religió, pertinença a un grup social determinat o per opinions o activitats polítiques -tot i que semblin motivades per un delict de naturalesa comuna.
- b. Quan el delict ha estat cometut per aconseguir el restabliment dels drets i les llibertats fonamentals al seu país.
- c. Per lluitar contra sistemes no democràtics de convivència.

En aquest sentit, les propostes d'ERC són les següents:

1. Donar a conèixer quins són els països els súbdits dels quals poden obtenir l'estatut d'asil i refugiat.
2. Les resolucions denegatòries haurien de quedar automàticament suspenes per la presentació del recurs, i l'estrangeiro no hauria de ser expulsat del país fins a la seva resolució en cas de ser negativa.
3. Sensibilització i reconeixement jurídic de les institucions sobre la persecució que pateixen les dones que sol·liciten el dret d'asil a causa d'una persecució pel fet de ser dona al seu país d'origen.

* Per conèixer el model de Benestar Social i drets de les persones que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.2.2 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

11. Dones

ERC seguirà aprofundint en la igualtat home-dona. Cal tenir en compte que la Declaració Universal dels Drets Humans ho és per ambdós sexes. ERC seguirà lluitant per aquests drets humans i serà belligerant amb qualsevol discriminació per raó de sexe, raça, origen o creença.

Sota aquesta defensa dels drets humans, el programa de la dona d'ERC proposa els punts següents:

1. Equiparament immediat de les parelles de fet, tant si són de diferent sexe o no.
2. Creació d'un fons de garantia de pensions en cas que un dels cònjuges separats abandonés les seves responsabilitats econòmiques vers els fills. En aquesta situació caldrà endurir les sancions econòmiques per incompliment dels acords de separació. Aquestes sancions econòmiques haurien d'anar a parar a aquest fons de garantia de pensions.
3. Igualtat en les categories laborals. No és just que una dona cobri menys que un home fent la mateixa feina.
4. En aquells treballs domèstics on la dona s'hagi de fer càrrec d'infants, gent gran, discapacitats físics o sensorials,

caldrà una política d'ajuts econòmics i socials o d'exemptions fiscals.

5. Atenció a la pagesia, concretament en l'elaboració d'un estatut de la dona pagesa, que l'equipari a la dona adscrita a la Seguretat Social.
6. Planificació familiar que informi la dona i posi al seu abast tots els mitjans per al coneixement del seu cos, dret a l'abortament, lliure i gratuït, en qualsevol dels supòsits, durant els tres primers mesos de gestació. Accés als mètodes anticonceptius i a una informació sexual que eviti el drama que l'abортament representa per a qualsevol dona.

7. Actuacions sobre la publicitat sexista i infantil i controlar la publicitat que no respecti els drets de les persones.

ERC també es posiciona per la discriminació positiva com a principi d'assoliment de la igualtat home-dona.

ERC, com a partit d'esquerres, assumeix el repte de transformar la societat actual en aquesta parcel·la i obrir-la cap a una societat progressista i d'igualtat entre els éssers humans, començant ja des de l'escola.

12. Joventut

12.1. Presentació

Els joves catalans patim, avui en dia, un sistema social que ens nega els nostres drets més essencials, com ara el dret al treball i a l'habitatge, a l'ensenyament públic i de qualitat, en definitiva a un nivell de vida digne.

Els joves hem de saber respondre a totes aquestes qüestions organitzant-nos i exigint de la societat i les administracions una resposta adequada.

Els joves hem de saber fer front a un sistema que pretén convertir-nos en individus conformistes i poc crítics i que qualifica els que no actuen així de marginats, dins una societat que s'autoanomena progressista i moderna.

Els joves constatem, a més, que la nació catalana encara no ha recuperat les seves llibertats nacionals, i en conseqüència moltes decisions que ens afecten es prenen fora

de les nostres institucions, per la qual cosa palesem que la consecució d'un Estat propi és l'única manera que tenim els catalans per decidir sobre els nostres propis afers sense intromissions de cap tipus.

Però fins a l'assoliment de la plena sobirania nacional, els catalans hem de ser presents en tots aquells forums en els quals es decideixen qüestions que afecten la nostra nació.

És amb aquesta voluntat que l'esquerra independentista de Catalunya tornarem a anar al Congrés dels Diputats de l'Estat espanyol, per explicar el nostre projecte pacífic i democràtic per la independència, i per defensar els interessos socials i nacionals de Catalunya, de Sales a Guardamar i de Fraga a Maó.

Interessos que les JERC volem defensar també en l'àmbit juvenil, en les competències que afecten l'Administració espanyola, i que concretem en el programa següent.

12.2. Treball

La situació laboral actual està definida per l'alt índex d'atur i la precarietat en l'ocupació. Ambdós factors fan impossible garantir el dret fonamental al treball, i encara es fa més difícil en el cas dels joves en què els dos factors esmentats abans arriben als índexs més elevats.

Aquesta precarietat endaneraix el desenvolupament personal dels joves, que es veuen obligats a dependre dels pares fins a una edat molt avançada.

Per tal d'avancar en la solució dels problemes que afecten els joves catalans en el camp del treball, les JERC proposen:

1. Promocionar l'estabilitat en el lloc de treball, tot garantint el desenvolupament de la "corba d'aprenentatge".
2. Substituir l'actual contracte d'aprenentatge per un que garanteix una total cobertura social i retribució segons la categoria laboral i no el salari mínim interprofessional.
3. Realitzar una contrareforma laboral ja que les mesures actuals de promoció de l'ocupació estan basades en mecanismes contractuals que provoquen una continua rotació de treballadors. Afavorir les contractacions per llargades, per tal d'evitar la precarietat en el treball i la inseguretat laboral.
4. Diversificar els contractes en pràctiques i controlar-los per tal de garantir que s'adeqüin als seus objectius.
5. Incrementar les desgravacions fiscals dirigides a la creació de treball estable.
6. Donar suport a la contractació de joves a les petites i mitjanes empreses amb importants beneficis fiscals, per tal d'afavorir el sector productiu propi del país, i el potencial captador més important de treballadors joves.
7. Mantenir el lloc de treball als joves que s'inclorin al servei militar espanyol i a la prestació social substitutòria, mentre existeixin, o que hagin de fer front a condemnes per insubmissió.
8. Igualar el sou base. A igual treball, igual sou, encara que l'esmentat treball sigui desenvolupat per un jove.
9. Garantir, d'una manera eficaç, el dret a la sindicació dels joves.
10. Facilitar la incorporació de la dona jove al treball, rebutjant tota forma de discriminació en matèria laboral.
11. Fomentar les condicions per la creació i el desenvolupament d'iniciatives de joves empresaris.
12. Garantir el manteniment del treball a la terra dels joves pagesos, i facilitar els tràmits administratius per accedir-hi, així com també al cooperativisme.
13. Formació i reciclatge continuat, programat en coordinació amb els agents econòmics, per tal que aquests aprenentatges tinguin una sortida garantida al mercat de treball, continuament en variació.
14. Ajudar les empreses, amb un estricte seguiment, per tal de garantir la formació de bons professionals.
15. Fomentar els cursos de formació de joves aturats,

en la perspectiva de la inserció immediata en el món laboral.

16. Avançar cap a la gratuïtat dels serveis públics per als joves aturats.
17. Estudiar l'establiment d'una línia especial de salari d'inserció a canvi de treballs d'interès col·lectiu i/o formacionals.
18. Controlar i eradicar l'economia submergida que porta a situacions d'explotació laboral per a molts joves.
19. Facilitar la inserció social a la nació catalana dels joves immigrants, especialment d'aquells procedents del Tercer Món (cursos de formació professional, lingüística i cultural).

12.3. Ensenyament

L'ensenyament, a més de transmetre coneixements a la població, ha d'educar els infants i els joves en els valors bàsics de la societat que volem.

El model actual no respon als principis de catalanitat i dificulta que els joves catalans accedeixin a uns models de socialització propis d'un país normal. A més, encara reproduïx, en alguns casos, valors sexistes i basats en l'autoritarisme, en la capacitat de repressió i obediència, on els mitjans utilitzats per l'aprenentatge són el foment de la competència, l'elitisme i l'immobilitisme, amb un objectiu d'adaptació al medi i de manteniment dels actuals rols dins d'un sistema discriminatori.

Cal la transformació de les estructures de l'ensenyament, així com també de la seva funció social, per tal d'assolir el model que volem: un ensenyament científic, humanístic, català i popular, dins d'un projecte global d'educació per la pau.

Per tot això les JERC proposen:

1. Suprimir la LODE, LOGSE i LRU, que obstaculitzen la política educativa de les institucions catalanes.
2. Adoçnar els programes educatius a la realitat plurinacional de l'Estat, mentre estigui format per diverses nacions.
3. Permetre el lliure accés a la universitat. Suprimir l'actual selectivitat acadèmica (PAAU) i econòmica, ja que no és un marcador objectiu del grau de preparació de l'alumne.
4. Ampliar el nombre de carreres, de manera que totes es puguin cursar, almenys, en alguna universitat catalana.
5. Suprimir el Consejo de Universidades traspasant les competències als consells interuniversitaris catalans i, aprofitant l'experiència de l'Institut Lluís Vives, unificar aquestes entitats.
6. Ampliar el nombre de residències universitàries, amb places a preus assequibles.
7. Traspasar les competències en ajudes i beques d'estudi als governs catalans pel seu millor coneixement de la realitat social i territorial de la nació, i modificar l'actual, ineficaç, sistema de beques d'investigació.
8. Reconèixer i potenciar l'associacionisme i la representació estudiantil, amb participació en l'elaboració i l'aplicació

de la política educativa, especialment en el tema de reforma dels plans d'estudi a l'ensenyament mitjà i universitari. Atès que el Govern Balear no té competències plenes en matèria d'ensenyament:

9. Vetllar perquè tot l'ensenyament públic, des del preescolar fins a l'universitari, respongui als principis de catalanitat.
10. Adeuar els plans d'estudi al món laboral.
11. Introduir l'educació mediambiental a les escoles.
12. Corregir el sistema educatiu de manera que ajudi a superar el masculisme que impera en la nostra societat.

12.4. Política social

Entre els drets fonamentals de l'home cal destacar en l'àmbit social, a més del dret al treball i a l'ensenyament, els drets a l'habitatge, la protecció de la salut i la no discriminació per raons de discapacitat o raça.

L'habitatge propi és un element indispensable per al ple desenvolupament del jove com a persona independent i adulta, o bé sol o en parella. La intimitat personal, la dignitat i la llibertat de residència no s'entenen sense la garantia d'un habitatge propi. Cal posar fi al progrés actual de creixement del percentatge de joves que han de romandre a les llars familiars perquè no els és possible accedir al mercat d'habitacions de lloguer o de propietat, fet causat per tres factors principalment: els alts preus del mercat lliure d'habitació, la precarietat de les contractacions laborals dels joves i els sous baixos (la majoria dels joves només cobren el salari mínim interprofessional), factor, aquest darrer, que ha empitjorat els últims anys amb la precarització del mercat laboral.

El respecte als ciutadans en general i específicament al fer juvenil han de ser funcions dutes a terme per un cos de policia català i democràtic. Per tant, exigim competències plenes en matèria de seguretat.

La protecció de la salut s'ha de preveure en el sistema sanitari de qualsevol país, no solament pel que fa a l'atenció dels individus malalts, sinó també al manteniment i la millora dels nivells de salut i qualitat de vida de tota la població, desenvolupant l'expressió d'actituds solidàries i lluitant contra qualsevol tipus de discriminació. En conseqüència, cal incidir en la prevenció, en l'assistència sanitària i la rehabilitació.

Des d'una perspectiva d'esquerres tota política social s'ha de fonamentar en el dret que tota persona té a ser respectada en la seva individualitat, garantint el dret a la diversitat i a la diferència dins el context de tota la societat.

Sota aquest marc teòric les JERC proposen com a política social per desenvolupar envers els joves els punts següents:

1. Realitzar plans per a la construcció d'habitacions oficials per a joves, i també donar subvencions oficials per la compra, lloguer i rehabilitació de pisos.
2. Modificar els estatuts d'autonomia de la nació catalana, i també modificar la Llei 2/1986 de cossos i forces de seguretat, en tots aquells aspectes que limitin l'integral

desenvolupament i la presència de les policies autònòmiques.

3. Actuar conjuntament moviment juvenil i administracions per a la prevenció del consum de drogues i la reinserció dels toxicòmanes, amb tractament específic per a cada tipus.
4. Informar sobre la sexualitat, pel fa a la planificació familiar, les mesures anticonceptives i la prevenció de malalties de transmissió sexual.
5. Rebutjar tota política repressiva o paternalista respecte a la llibertat sexual o als afectats per la sida. Promocionar campanyes informatives i oferir serveis d'atenció gratuïts.
6. Elaborar una nova llei d'avortament que, sota el principi de lliure decisió de la dona i d'atenció gratuïta, sigui de terminis i no de supòsits.
7. Fer campanyes permanentes de sensibilització respecte als drets dels discapacitats que arribin a tots els sectors ciutadans. Suprimir progressivament dels impediments educatius, laborals, socials i arquitectònics.
8. Subvencionar totalment les famílies i centres d'educació especial que atenen nens i joves amb qualsevol tipus de discapacitat, per tal de garantir un grau màxim d'integració dels discapacitats a la societat.
9. Educar en la solidaritat, la diversitat i la pau, promovent els valors de la cooperació, el diàleg, la llibertat d'opinió i en general tots aquells que garanteixin viure en la pluralitat, per tal d'eradicar el racisme, la xenofòbia, la discriminació sexual i els brots de violència juvenil.

12.5. Servei militar i objecció de consciència

Actualment els joves catalans hem de sofrir entre nou i tretze mesos de segrest legal per fer un servei militar obligatori (SMO) o una prestació social substitutòria (PSS).

Entenem que l'existència del (SMO) és un企图 contra la llibertat i integritat del jove, a més de representar una relíquia antidemocràtica. Entenem, a més, que l'exèrcit espanyol és rebutjat per la majoria dels joves catalans per exèrcit i per espanyol.

Cal constatar les conseqüències negatives que comporta per als joves un trencament brusc i contra la seva voluntat de lligams familiars, acadèmics, socials, sentimentals o laborals. Al natural refús dels joves a servir dins d'un exèrcit a final del segle XX, cal afegir-hi la incoherència que suposa per a un català col·laborar amb una força d'ocupació. Tot això motiva els joves catalans a dir "no" al servei militar per obligatori, per militar i per espanyol.

L'allau d'objectors i insubmisos ha sorprès el govern de l'Estat espanyol, que vol arranjar el tema i no sap com. El nou codi penal ha endurit encara més les sancions cap al col·lectiu d'insubmisos amb mesures antisocials que

neguen els drets civils més elementals. Ha quedat demostrat que la PSS és avui un càstig i no una solució al problema del reclutament obligatori.

Per tot això les JERC proposen:

Abolir el mecanisme de conscripció, mitjançant el qual l'Estat espanyol s'apropia d'un any de la vida dels joves per fer-los fer obligatòriament un servei militar o un servei civil. L'objectiu final és suprimir el reclutament obligatori i concedir l'amnistia general per a tots els insubmisos, jutjats o a l'espera de judici.

La desaparició del servei militar obligatori i de la prestació social substitutòria ha de ser possible en un termini no superior a quatre anys. Fins aleshores, i en període de transició, caldrà aconseguir:

En relació amb el servei militar obligatori:

- Promulgar la Carta dels Drets del Soldat, drets civils reconeguts per la declaració dels Drets Humans, entre els quals hi ha el dret de sindicació i el de vaga.
- Abolir el règim penal militar en benefici de l'exercici del dret civil per als joves que estiguin fent el SMO.

En relació amb l'objecció de consciència, a la prestació social substitutòria i a la insubmissió:

Reconèixer l'objecció de consciència com a dret fonamental i no com a excepció del servei militar, mitjançant una nova llei orgànica amb els següents punts prioritaris:

- Abolir el *Consejo Nacional de la Objeción de Conciencia* i substituir-lo per un ens merament administratiu que rebi les declaracions d'objecció i les classifiqui.
- Eliminar el tribunal del CNOC, que jutja els motius de consciència dels objectors. Acceptar i reconèixer qualsevol objector amb només la seva pròpia declaració d'objecció de consciència.
- Acceptar l'objecció sobrevinguda. Possibilitat d'objectar durant la realització del servei militar.
- Equiparar la durada de la PSS a la del SMO.
- Reformar la PSS en relació amb el seu règim disciplinari.
- Controlar la PSS, garantint que en cap cas podrà prendre un lloc de treball existent o de creació necessària. Eradicar les places de PSS a l'Administració pú-

blica, ja que aquestes places avui prenen llocs de treball.

- Traspasar la gestió i el control de la PSS a les comunitats autònombes de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears.
- Promulgar una amnistia general per a tots els objectors reconeguts que faci més d'un any esperen destinació.
- Informar individualitzadament cada mosso sobre la insubmissió i l'objecció de consciència com a alternatives a la milà, des de la inscripció en l'allistament fins al moment de la incorporació al servei militar. Crear una xarxa d'oficines d'informació de la insubmissió i l'objecció de consciència que abasti totes les casernes i instal·lacions militars.
- Despenalitzar la insubmissió i promulgar una amnistia general per als insubmisos empresonats i a l'espera de judici. Donar suport públic als insubmisos, adoptant resolucions al Congrés dels Diputats i posant al servei dels insubmisos un grup d'advocats que els garanteixin la millor defensa possible sense que això els representi cap despesa.

12.6. Política juvenil

Els governs catalans (Generalitat de Catalunya, Govern Balear i Generalitat Valenciana) disposen de competències plenes en matèria de joventut, la qual cosa fa del tot necessària una reestructuració de tot l'organigrama administratiu que afecta la política juvenil a l'Estat espanyol, facilitant una millor coordinació entre els diferents governs catalans.

En aquest sentit, les JERC exigim la desaparició del Consejo de la Juventud de España i de l'Instituto de la Juventud de España.

* Per conèixer el model de política de joventut que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.3.1. del programa FORÇA! Cap a la Independència.

D. La democratització de les institucions

13. Cap a la democratització

13.1. De la democràcia representativa a la participativa

La democràcia és l'instrument que ens permet als ciutadans exercir el control, en darrera instància, dels Governants. En un sistema democràtic, decideixen les majories, però es respecten les minories. El respecte a les minories es fonamenta en l'establiment d'aquelles regles de joc i d'aquelles condicions que permetin que un dia les actuals minories esdevinguin majoria. Al seu torn, la nova majoria ha de continuar mantenint vigent la possibilitat del canvi polític. Totes aquelles polítiques emanades des del poder que vagin dirigides a tallar les legitimes possibilitats de fer un canvi seguint les vies democràtiques no poden ser considerades democràtiques.

La democràcia ha de servir també per fer ciutadans, és a dir, persones amb capacitat crítica per analitzar els fets i amb voluntat de participar en l'acció col·lectiva per al bé de la comunitat. El pluralisme polític, ideològic i social és la riquesa d'una societat i el seu exercici ha de ser garantit per les institucions i respectar per tothom. La democràcia representativa està assegurada per alguns perills, entre els quals el més important és el del govern de les élits, és a dir, el govern d'uns pocs privilegiats per raons econòmiques o socials al marge de la resta de la societat. La democràcia no s'ha d'egociar en l'elecció periòdica dels representants del poble a les diferents institucions polítiques del país, sinó que els ciutadans i ciutadanes tenen el dret i l'obligació de controlar-los permanentment. I participar en les grans decisions que afecten la seva vida quotidiana.

13.1.1. La iniciativa legislativa popular

La llei d'iniciativa popular aprovada fa poc permet vehicular la participació de tots els ciutadans, titulars tots ells de la sobirania, en la feixuga tasca de l'elaboració de les lleis que

regisen la vida pública, i permet alhora la remoció dels obstacles que impedeixen actualment proposar als parlaments l'aprovació de normes la necessitat de les quals és majoritàriament sentida pels ciutadans de la nació catalana. Però caldria que anés complementada per la capacitat de ratificar fàcilment lleis dels parlaments o propostes populars a partir d'un nombre determinat de signatures, següent models com el suís o l'italià.

13.1.2. Proposta de sistema electoral als parlaments de la nació catalana i a les Corts Generals de l'Estat espanyol

Cal adoptar un sistema electoral en el qual tots els vots valguin el mateix, perquè totes les persones són iguals. Quan s'aconsegueixi fer efectiu aquest principi, la democràcia s'haurà engrandit: el Parlament reflectirà més fidelment la societat que representa.

La Llei electoral actual distorsiona la imatge de la nostra societat perquè sobrerepresenta les majories i discrimina les minories. Tot i que la situació és molt més greu a les eleccions generals per elegir els diputats i senadors a les Corts espanyoles o els diputats a l'Assemblea Nacional francesa, no es pot menystenir aquesta distorsió de la realitat plural del nostre país. Quan cada diputat dels partits petits costa més vots que un diputat d'un grup majoritari, la democràcia s'en ressent. A continuació, els partits majoritaris escampen la idea del vot útil, perquè diuen que votar un partit petit al qual li costa treure diputats és llençar el vot. Així comencen a restringir la democràcia. El resultat és la bipolarització de l'electorat en dos sectors més o menys confrontats i el progressiu declivi de les altres forces polítiques. La divisió de la societat en dos grans blocs pot arribar a ser perjudicial. Per una banda, en casos de tensió important l'existència de dos blocs confrontats dificulta la solució pacífica dels conflictes. Es generen dinàmiques dels uns contra els altres. La democràcia, llavors, està en perill.

El sistema electoral que haurà de regir per transformar els vots en escons haurà d'estar format per una combinació entre la proporcionalitat i la majoria absoluta. Es considera que els parlaments han de reflectir, en la mesura que es pugui, les diferents sensibilitats de la societat i, per tant, les diverses opcions ideològiques han d'estar representades proporcionadament als parlaments.

Per evitar els problemes d'allunyament entre representants i representats que presenten les llistes tancades i bloquejades que sovint es donen en els sistemes proporcionals, s'adoptarà un sistema electoral basat en el doble vot. El nombre total de diputats dels parlaments serà igual a l'actual. A aquest nombre de diputats se sumaran els diputats suplementaris que, eventualment, hi pogessin haver en virtut de l'aplicació d'aquest sistema electoral. Aquest sistema electoral combina el vot individual a un candidat i el vot a una llista de partit. El conjunt del territori es dividirà en tants districtes com la meitat dels diputats que hi hagi al Parlament.

Per tant, en el cas del Principat, caldrà dividir-lo en 68 circumscripcions electorals uninominals, amb un nombre d'electors semblant. La població de cada districte elegirà per majoria absoluta un sol candidat. Per establir criteris igualitaris, cada districte contindrà un nombre semblant d'electors. L'elector exercirà un vot doble, és a dir, podrà votar, a la vegada i a la mateixa papereta, un candidat i una llista de partit. El candidat podrà ser d'un partit diferent de la llista a la qual vota. L'escrutini es farà a dos nivells: en l'àmbit nacional i a cadascun dels districtes.

- Àmbit nacional. S'escruten els vots a la llista d'àmbit nacional. Es distribueixen la totalitat dels 135 escons del Parlament proporcionalment als vots obtinguts per cada llista electoral (per fer-ho es pot emprar el mètode d'Hondt, Saint-Laguë, el de la resta més elevada o el de la mitjana més elevada). Un cop se sap quants escons corresponen a cada llista, es resten aquells escons ja aconseguitos pels partits als districtes uninominals. La resta d'escons que no s'han cobert s'assignen als candidats segons l'ordre d'aparició d'aquests a la llista de partit o coalició presentada.
- A cadascun dels 68 districtes electorals. Simultàniament, s'haurà de veure qui és el candidat més votat a cadascun dels districtes electorals. El candidat més votat ja és proclamat diputat.

Cal dir que aquest sistema podria originar que un partit o coalició tingui més diputats elegits per districtes uninominals que els que li correspondrien segons el repartiment proporcional en el conjunt del país. En aquest cas, el partit reté els diputats ja elegits uninominalment i el Parlament es constitueix amb aquests escons suplementaris. Així, pot donar-se el cas que el Parlament de Catalunya tingui 135 escons, més els escons suplementaris.

Les raons de l'aplicació d'aquest sistema electoral, molt semblant al vigent a Alemanya, són apropar els polítics al ciutadà sense perdre la proporcionalitat entre les diferents forces polítiques. Es tracta de mantenir la

proporcionalitat i, alhora, que els electors determinin els noms dels seus diputats. Així, cada districte del país té el seu diputat i aquest ha de ser sensible a les necessitats i peticions dels seus electors. A la vegada, cada diputat elegit uninominalment té un directe opositor que el pot controlar durant tota la legislatura.

Els únics límits que s'hauran d'incorporar a aquest sistema, per evitar l'excessiva fragmentació del sistema de partits, són:

- Hi haurà d'haver un percentatge mínim de vots per entrar en el repartiment d'escons. Aquest percentatge pot ser el 3% dels vots valids emesos.
- Si no s'arribés a aquest mínim, també es pot entrar en el repartiment dels escons en l'àmbit nacional si s'aconsegueix un mínim de tres diputats als districtes uninominals.

13.1.3. Proposta de sistema electoral per als municipis

El sistema d'elecció dels regidors del municipi serà per llistes obertes. El ciutadà podrà triar, lliurement, entre tots els candidats que es presentin (individualment o sota unes sigles) fins a un màxim de dos terços del total de regidors de l'Ajuntament. Els candidats més votats (fins al total de regidors amb què compta l'Ajuntament) són proclamats regidors. Els avantatges de renovació i aprofundiment de la democràcia que incorpora aquest sistema són molt grans.

L'alcalde serà elegit pels membres del Ple entre els regidors de l'Ajuntament. En cas que en un cert termini de temps després de la constitució del Ple no hi hagués un acord, el regidor més votat seria proclamat alcalde. Els poders de l'alcalde haurien de possibilitar que pogués Governar sense gaires problemes durant tot el mandat, tret que hi hagués una majoria de regidors en contra i que proposessin un altre alcalde en substitució (moció de censura constructiva).

13.1.4. El mandat dels presidents de Govern

Determinades ostentacions de poder, que reuneixen tots els requisits democràtics, predisposen d'una manera més intensa a certs comportaments de caràcter personalista.

La perdurabilitat en els càrrecs públics, al marge de tota consideració ètica, porta inexorablement a actituds que podem considerar despòties. Per això, ERC considera convenient limitar, a partir d'aquesta legislatura, la permanència d'una mateixa persona a la presidència del Govern més enllà de dos mandats consecutius, tal com ja succeix en el dret internacional comparat.

13.1.5. La lluita contra la corrupció i el tràfic d'influències

ERC presentarà al Parlament i a les Corts un paquet de propostes legislatives per regular mesures contra l'aprofitament d'un càrrec públic per a benefici privat, propaganda institucional, concessions d'obres i serveis, tràfic d'influències, sondejos i enquestes.

13.2. Finançament dels partits polítics

El finançament dels partits serà transparent i es basarà sobretot en l'aportació que voluntàriament faran en la declaració de renda els ciutadans, similar al finançament de les opcions religioses.

13.3. Campanyes electorals

Les campanyes electorals costoses són part del motiu dels finançaments irregulars. Llavors el que cal és disminuir-ne ostensiblement el cost i obtenir un equilibri d'oportunitats entre les diferents forces polítiques. Cal suprimir el *mailing* o en tot cas unificar-lo en un sol lliurament a càrrec de l'Administració,

Cal també la restricció de la propaganda a la via pública i assegurar un tractament equitatiu en els mitjans de comunicació que faci inútil la sobreinversió publicitària.

13.4. Relació Administració-empresa

Cada decisió administrativa ha d'estar assignada a un sol subjecte, que n'esdevé responsable en exclusiva, per tal d'evitar l'actual inconcreció de responsabilitats.

La valoració tècnica econòmica de les operacions entre empresa pública i privada ha de ser fixada per experts inde-

pendents nominats rotativament en llistes formades pels col·legis professionals. Les normes de concurs seran precises i transparents.

En els contractes amb ens públics no hi haurà clàusules de revisió de preus variants en el transcurs d'una obra.

Els funcionaris públics han de deixar de ser inamovibles i la carrera s'ha de basar en el mèrit.

Com que es parteix de l'autonomia financer, els ens públics han de ser més responsables de la gestió dels diners.

Hi haurà control sobre l'obra pública, cost-eficàcia, cost-resultats, per part de professionals independents.

13.5. La propaganda institucional

En períodes preelectorals cal eliminar l'anomenada propaganda institucional. Una propaganda amb què els directors de campanya ja competeixen i que es caracteritza per afalgar la gent o bé presentar tot un seguit de realitzacions del Govern de la institució.

Es tracta de propaganda partidista disfressada de campanya institucional, i per tant pagada per tots els contribuents, destinada a preparar l'elector de cara als imminents missatges electorals. Missatges electorals que rebran el missatge apuntat, gairebé sempre amb la mateixa grau i realitzat per les mateixes empreses publicitàries. *15 anys d'autonomia, Entre tots millor, Tots som motor de Catalunya, Catalunya, un país amb futur* són alguns dels lemes que CiU ha usat des de la Generalitat fins al mateix dia de convocatòria de les eleccions. ERC considera que aquestes campanyes són un evident acte de propaganda electoralista feta amb fons públics, que extralimita la discrecionalitat que té en els límits democràtics de la transparència, el bé comú i la racionalitat en la gestió.

Com a contribuents, ens sentim preocupats per la irresponsabilitat demostrada per la Generalitat i altres administracions en malbaratar una quantitat immensa de cabals públics en una activitat sense cap utilitat pública aparent. Constitueix, de fet, una burla als més pressupostos de moltes institucions amb clara vocació de servei públic, als quals convidem que denunciïn aquests excessos per tal de posar-hi fi.

Per això, ERC proposa regular per llei la temporalitat i els mecanismes de control per part de l'oposició i l'opinió pública de les campanyes institucionals, per avançar contra la utilització partidista i electoralista d'aquestes campanyes.

14. Un Senat de les nacions i regions que componen actualment l'Estat espanyol

Tal com ha funcionat el Senat fins als nostres dies, ens ha servit per a ben poc, i si ha de continuar així, no ens interessa pràcticament per a res. Si que ens ha d'interessar si canvia cap a una altra realitat. ERC reclama un canvi profund de les funcions i de les competències del Senat. Un canvi cap a esdevenir expressió pràctica d'un Estat plurilingüístic, pluricultural i plurinacional. No és suficient el pas tímid que va representar la creació de la *Comisión General de las Comunidades Autónomas*.

Les funcions i competències més importants que ERC reclama són:

- a. Un Senat que formulí el control de l'Estat pel que fa als temes que afecten les nacions i/o regions.
- b. Un Senat que canalitzi les iniciatives parlamentàries que procedeixen dels parlaments nacionals i/o regionals.
- c. Un Senat que participi en la formació de la voluntat de l'Estat, internament, però sobretot davant dels organismes europeus i internacionals amb dret de veto per part de les nacions en aquells aspectes que impliquen directament o indirectament llurs competències exclusives o plenes.
- d. Un Senat que disposi com a competències més importants:

1. Tractar sobre els estatuts d'autonomia de les nacions i/o regions i les seves reformes.
2. Vetllar perquè les lleis de bases de l'Estat respectin les competències exclusives o plenes dels estatuts d'autonomia de les nacions i/o regions.
3. Tractar dels acords de cooperació entre nacions i/o regions.
4. Adoptar els convenis i tractats internacionals (especialment en els àmbits de les indústries culturals).
5. Vetllar per la distribució i el seguiment del Fons de Compensació Interterritorial i dels diversos fons europeus.
6. Designar magistrats al Tribunal Constitucional. ERC proposa per fer possible aquestes funcions i competències una reforma en profunditat del reglament d'aquesta cambra i de la Constitució espanyola.

ERC proposa, com a reflex de la realitat plurilingüística a l'Estat espanyol, que sigui reglamentari al Senat l'ús de qualsevol de les llengües oficials a l'Estat o en alguna de les nacions que avui componen l'Estat espanyol, en tota l'activitat oral o escrita, en tots els usos i funcions, en comissió o en el pleíniari.

15. Ordenació territorial i administrativa

15.1. Ordenació territorial

15.1.1. La nació catalana com a territori dins l'Estat espanyol

El territori és un element d'identificació nacional, el marc per a l'exercici de les competències que conformen l'autonomia.

Govern d'un poble i la base de totes les actuacions públiques dirigides a l'equilibri i al desenvolupament de tots els sectors econòmics i de les infraestructures i les prestacions en favor del conjunt de persones que constitueixen la població del país. També és evident que en l'exercici de les tasques que han de possibilitar aquest equilibri i desenvolupament harmònic del país no es poden oblidar dos dels grans requeriments actuals: l'aprofundiment democràtic en la presa de decisions i la satisfacció plena dels drets dels ciutadans i ciutadanes relacionats amb el territori, especialment pel que fa al dret de gaudir d'un habitatge digne i d'un medi ambient de qualitat.

Des de l'any 1979, amb el referèndum de l'Estatut i la

seva ratificació per les Corts espanyoles, de Catalunya, així com les altres parts de la nació catalana, són formalment comunitats autònombes dins un Estat, l'espanyol, que proclama la seva indissoluble unitat en l'article 2 de la Constitució.

La dependència de la nació catalana com a territori d'un Estat que ens és alien suposa l'intent d'anul·lació dels tres diferencials que la caracteritzen com a nació, i la voluntat homogeneitzadora que intenta assimilar el nostre país amb d'altres regions o territoris de l'Estat sense cap mena d'entitat històrica, social, política i cultural: l'anomenat Estat de les autonomies.

La solució implica el trencament de les relacions entre l'Estat espanyol i la nació catalana, a partir de l'exercici del dret a l'autodeterminació dels seus ciutadans i ciutadanes.

Mentre aquest objectiu no s'aconsegueixi, la tasca d'ERC a Madrid ha de ser una política de reafirmament sistemàtic de la nostra sobirania per tal de garantir en un futur immediat la satisfacció dels drets dels ciutadans i ciutadanes de la nació catalana relacionats amb el territori.

Des d'aquestes premisses, ERC farà arribar a les institucions espanyoles les reivindicacions següents:

1. Reforma immediata de totes les lleis inspirades en l'harmònització autonòmica de 1981 i en el recent pacte autonòmic subscrit pel PSOE i el PP, i en el pacte a la baixa entre PSOE i CiU d'aquests darrers anys, així com també qualsevol desplegament legal o administratiu que limiti l'actual autogovern de la nació catalana.

Concretament:

- La Llei de la funció pública.
 - La Llei de bases de règim local.
 - La Llei d'hisendes locals.
 - La Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.
 - La Llei del sòl.
 - La Llei electoral.
 - La Llei de costes.
 - La Llei de ports.
 - La Llei del cable.
2. Introducció del principi de subsidiarietat pel que fa a l'àmbit territorial que eviti la recuperació per part de l'Estat de competències de la nació catalana a l'empara de l'ingrés de l'Estat espanyol a la UE.
 3. Elecció en el període de dependència de la nació catalana envers l'Estat espanyol dels membres del Tribunal Constitucional per les quatre nacions que l'integren a fi de garantir una interpretació lleial de les clàusules de repartiment de poder, molt especialment les que tenen incidència territorial, en ser aquest un debat bàsicament competencial.
 4. Potenciació de la transferència de competències que ara són estatals a la nació catalana amb la corresponent transferència de béns i serveis que hi són adscrits i dels corresponents costos indirectes i d'inversió.

15.1.2. L'organització territorial de la nació catalana

La Constitució espanyola situa les nacions històriques com la catalana al mateix nivell administratiu que les regions espanyoles. Manté, per tant, l'estructura administrativa tradicional dels darrers dos segles, basada en les províncies i els governs civils, que actuen com un instrument de control coercitiu per a tot el territori.

A més, pel que fa a Catalunya, l'Estatut dibuixa un model territorial en municipis i comarcans que no es pot desenvolupar pel bloqueig del PSOE amb la connivència de CiU al buidat de les diputacions.

Ens calen, doncs, els mecanismes que permetin organitzar el territori en els nivells de Govern que el poble de la nació catalana desitgi en virtut de l'aprofundiment democràtic, la descentralització de funcions i la participació ciutadana. Moltes d'aquestes decisions escapan al poder de les institucions de la nació catalana, però cal tenir en compte que autogovern només pot representar la seva recuperació.

En aquest punt les propostes concretes d'ERC són les següents:

1. Realització de totes les actuacions necessàries per tal de constituir Catalunya en província única, fet que haurà de suposar la desaparició de les actuals diputacions provincials i dels Governadors civils, amb la conseqüent disminució i simplificació de la despesa, i l'augment per tant la capacitat de la Generalitat en l'àmbit de l'ordenació territorial, en la capacitat d'inversió i en la prestació dels serveis.
2. Realització de totes les actuacions polítiques i legislatives que permetin el desplegament de la legislació catalana en matèria d'organització territorial, i especialment reforma del règim electoral general, perquè permeti l'establiment d'una legislació electoral pròpia en l'àmbit de l'Administració local, a fi de possibilitar l'elecció directa dels consells comarcals.
3. Transferència de les competències de les diputacions provincials a les actuals comunitats autònombes a establir simultàniament a la conversió en província única. Igualment, transferència de competències de les diputacions provincials als consells comarcals.

15.1.3. L'ordenació del territori de la nació catalana

L'articulació territorial de la nació catalana que n'ha de permetre l'equilibri i desenvolupament està superada actualment a una fragmentació competencial que en dificulta l'exercici. Per tot això, cal proposar la unitat competencial en favor de les institucions polítiques catalanes en matèries com l'urbanisme, l'habitatge, els recursos naturals i la implantació d'in-

fraestructures. La nació catalana ha de disposar dels recursos legal i econòmics suficients per afavorir el desenvolupament i la modernització dels territoris i per reequilibrar harmònicament els desajustaments actuals. Per tant, caldrà proposar els punts següents:

1. La supressió de la tutela de l'Estat sobre el Pla hidrològic de les conques internes de la nació catalana, pel que suposa de control sobre un recurs bàsic per al desenvolupament com és l'aigua.
2. Plenes competències sobre els recursos hidrològics, independentment de si les conques travessen el territori de més d'una comunitat autònoma.
3. Plenes competències pel que fa a totes les obres públiques que s'executin a la nació catalana, eliminant la categoria d'obra pública d'interès estatal, que implica la recuperació de la competència per part de l'Estat.
4. Traspàs immediat de competències sobre totes les carreteres de la nació catalana, independentment de la seva consideració de via convencional o no, o de si discorren íntegrament per territori català o entren a Espanya.
5. Plenes competències pel que fa a medi ambient, espais naturals i aprofitaments forestals.
6. Competències exclusives pel que fa al règim miner i energètic.
7. Competències exclusives sobre tot el litoral català i també de tots els ports.
8. Derogació de la darrera legislació estatal en matèria d'urbanisme, que ha envait il·legítimament les competències de la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana, i el Govern Balear. Reconeixement de les competències exclusives en aquest camp, que impedeixen que, sota altres títols competencials, es desenvolupi una liberalització del sòl afavoridora de pràctiques especulatives i destructores del territori.
9. Els governs de la nació catalana han de dictaminar un informe favorable sobre totes les actuacions estatals que incideixin directament o indirectament sobre el seu territori.
10. Transferència dels mitjans fiscals, econòmics i financers que permeten establir una veritable política en matèria d'habitatge, inclosos la regulació, el finançament i el desplegament dels plans d'habitatge, la negociació i l'acord amb el sistema financer per als préstecs i formules d'accés a l'habitatge de protecció oficial, el règim fiscal de desgravacions, la regulació dels habitatges a preu taxat, etc.
11. Derogació immediata de totes les normes estatals que s'emparen en competències genèriques estatals de planificació econòmica, medi ambient, regulació del dret de propietat o igualtat en l'exercici dels drets en tot el territori de l'Estat, per vulnerar competències exclusives de la Generalitat Catalana, la Generalitat Valenciana i el Govern Balear pel que fa a l'ordenació del territori.
12. Reconeixement de la plena competència per a l'establiment, ordenació, execució, explotació, traçat i

connexió de les línies ferroviàries, especialment dels trens d'alta velocitat, trens de rodalia i, en general, de tota la xarxa ferroviària actual i de la que es consideri necessària en un futur.

* Per conèixer el model d'ordenació territorial que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.5 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

15.2. Grans infraestructures, transports i comunicacions

La principal eina de què s'ha de dotar una nació sobiranament per poder tirar endavant una política econòmica eficaç, que incideixi correctament en el reequilibri socioeconòmic de la població i el territori, és una bona xarxa de grans infraestructures, transports i comunicacions, perquè aquests són temes que afecten profundament el model –social, econòmic, territorial, de qualitat de vida, demogràfic, etc.– del país que es vol bastir.

És per això que ERC afronta aquestes qüestions basant-se, principalment, en dos objectius fonamentals:

1. Cal transferir a la nació catalana totes aquelles competències que no té –i que són gairebé totes– en matèria de grans infraestructures. En primer lloc, perquè ERC reclama per a la nació catalana el dret a decidir la pròpia política quant a temes tan principals com aquests. I, en segon lloc, perquè, immersos com estem en un important procés de construcció europea, els catalans hem de negociar directament amb la UE, amb les competències a la mà, els ajuts necessaris per desenvolupar aquesta política.
2. Cal desenvolupar un gran eix de comunicacions que abasti des d'Alacant fins a Génova, per tal d'afavorir la creació d'una gran zona macroeconòmica a tota la Mediterrània nord-occidental. La idea és, doncs, revitalitzar aquesta gran àrea d'Europa, de dinamisme econòmic palès, revitant, d'un costat, un mercat intern europeu natural per a la nació catalana i, de l'altre, creant una zona capacitada per fer front als reptes econòmics del futur dins d'Europa i capacitada per competir amb garanties d'eficàcia amb els reptes exteriors.
3. Cal afavorir i impulsar la planificació concertada de les grans infraestructures en punts sensibles del territori, especialment el Pla del Delta del Llobregat –amb l'opportuna revisió d'alguna de les seves previsions– i amb el dictamen públic d'un estudi d'impacte ambiental que contempli la afectació de totes les infraestructures sobre el territori, tenint cura del efectes sobre els acuífers deltaics i les zones humides i el Pla del Camp de Tarragona.

D'acord amb aquest plantejament, les propostes d'ERC en els diferents àrees d'actuació són les següents:

15.2.1. Carreteres i ferrocarrils

De totes les eines possibles per aconseguir una correcta planificació territorial, potser la més eficaç i la que més incideix en la qualitat de vida del ciutadà i de la ciutadana és una bona xarxa d'infraestructures i transports per superfície que permeti fer una bona política de reequilibri. Més enllà de les propostes que, com l'Eix Transversal o les carreteres locals, depenen dels governs de la nació catalana, ERC proposa les iniciatives següents:

a. Carreteres

1. Transferència de totes les competències que encaixen pertanyen al Govern espanyol i que incideixen sobre aquelles carreteres que, tot i transcorrer pel territori català, tenen l'origen o la destinació en altres indrets de l'Estat espanyol.
2. Eliminació dels peatges (llevat del transport de mercaderies perilloses), no renovant les concessions per a l'explotació de les autopistes.
3. Construcció de carreteres només quan el seu impacte social i/o ecòtic sigui inferior al benefici que puguin aportar per al desenvolupament del país.
4. Inversions prioritàries en el manteniment i senyalització de les carreteres ja existents.
5. Revocació de les previsions del 4t Cinturó.

b. Ferrocarril

1. Transferència de totes les competències sobre Renfe.
2. Accelerar l'arribada de l'ample de via europeu a Barcelona i fer-lo arribar també a València i Alacant.
3. Adequar la xarxa ferroviària existent per a la velocitat alta, i, per tant, fer de doble via totes les línies que circulen pel territori català, evitant, però, els traçats que partixen nuclis urbans consolidats o que hi prevegin mesures correctores que n'accentuin l'aïllament.
4. Ampliació de les línies dels Ferrocarrils de la Generalitat i de Renfe (rodala) i de les seves freqüències, tot convertint-les en el metro de rodala que cobreixi la costa de Mataró a Vilanova i, cap a l'interior, fins a Vic, Manresa, Igualada i Vilafranca.
5. Des del moment que es disseny definitivament el traçat del tren d'alta velocitat (TAV), se n'ha de preveure el desdoblament a l'alçada de Barcelona perquè, a banda de la seva prevista continuació per Lleida, pugui arribar també a València i Alacant.

15.2.2. Ports i aeroports

Quant als ports i aeroports, cal tenir-ne les plenes competències a fi d'ampliar-ne l'oferta. L'objectiu natural i nacional ha de ser la creació del gran eix aeromarítim de

comunicacions dins de l'arc nord-oest de la Mediterrània.

a. Ports

1. Transferència de totes les competències sobre els ports catalans.
2. Potenciar els ports de Tarragona, Castelló, València, Ciutat de Mallorca, Alacant, Palamós, etc. Aprofitar el transport de contenidors de mercaderies per via ferroviaria entre aquests ports i el de Barcelona a fi de descongestionar aquest darrer. Foment del port sec del Baix Penedès com a infraestructura que racionalitzi la distribució de mercaderies entre els ports de Tarragona i Barcelona.
3. Amb consonància amb les propostes anteriors, treballar per ampliar aquest gran eix, afavorint així la creació de la gran zona econòmica bastida al damunt d'una xarxa de comunicacions que cobreixi tot l'arc de la Mediterrània nord-oest.
4. Afavorir la capitalitat portuària, dins de la Mediterrània, del Front Portuari Català (Barcelona, Tarragona, València), amb l'objectiu de convertir-lo en el gran port plural del sud d'Europa, que racionalitza possibles ampliacions i evita creixements especulatius.

b. Aeroports

1. Transferència de les competències de tots els aeroports catalans.
2. Millora substancial dels sistemes d'ajuda al vol a l'aeroport de Barcelona.
3. Millora i ampliació de les infraestructures de serveis aeronàutics auxiliars (plataformes, hangars, vials de servei, etc.).
4. Utilització dels aeroports de Girona i Reus com a descongestió del trànsit aeri i com a alternativa al de Barcelona.
5. D'acord amb les actuals infraestructures i les que ERC proposa, promoure amb celeritat estudis exhaustius perquè l'aeroport de Barcelona obtingui la màxima categoria internacional tant pel que fa a trànsit de viatgers com de mercaderies.
6. Realització d'un estudi exhaustiu sobre la viabilitat, tant econòmica com aeronàutica, de l'aeroport de la Seu d'Urgell per mobilitzar-lo tan aviat com sigui possible.

15.2.3. Correus i telecomunicacions

Les pèndues econòmiques, les deficientes infraestructures o, simplement, el penós servei que ofereix Correus només poden ser corregits amb l'assumpció per part de la nació catalana de les competències necessàries per gestionar el servei des d'una óptica diferent de l'òptica centralista, uniformitzadora i burocràtica del Govern espanyol. Els casos de Telefònica i Retevisión responen, principalment, al desig de millorar-ne l'oferta i la gestió.

1. Transferència de totes les competències de Correus.

2. Transferència de totes les competències de Telefònica.
 3. Ampliació immediata de la xarxa telefònica perquè arribi a tots els punts habitats del territori.
- En aquest aspecte, cal també tenir cura dels polígons industrials, sovint mancats de línies o col·lapsats per la migradesa de línies.
4. Digitalització immediata de totes aquelles centrals telefòniques que encara no ho estiguin.
 5. Ampliació de l'oferta de fibra òptica, especialment pel que fa a les xarxes de transmissió informàtica de dades.
 6. Transferència de totes les competències de Retevisió. Amb la descentralització de la seva gestió, poden evitar-se conflictes com el plantejat amb la coincidència de freqüències a les Pitiüses, que afec-

ta la recepció dels canals de televisió de la nació catalana.

7. Facilitar tècnicament l'ampliació de la cobertura de Canal 9 a tot el territori de la nació catalana.

15.2.4. Xarxa hidrogràfica

1. Transferència de les competències sobre tots els trams de tots els rius que discorren per la nació catalana.
2. Recerca d'alternatives, a causa del seu impacte social, econòmic i ecològic, al transvasament d'aigües de l'Ebre, a fi d'evitar una major pèrdua de recursos en aquelles zones i afavorir el reequilibri territorial.

16. Política municipal i Organització Administrativa

Una de les reivindicacions polítiques durant el règim anterior va ser la democratització dels ajuntaments. Amb la instauració de la democràcia, els ajuntaments van ser les primeres administracions que es van constituir i van poder actuar lliurement, però aviat van poder comprovar que el marc competencial i financer era absolutament insuficient per a les demandes socials a què havien de fer front. Ara els ajuntaments democràtics quan encara s'ha d'acabar el primer any de la cinquena legislatura, encara no han vist satisfets els seus desitjos. L'incompliment crònic de promeses per a l'arranjament de la situació, per part sobretot de l'Administració central –si bé cal esmentar també la inhibició igualment culpable de la Generalitat de Catalunya–, ha provocat l'actual crisi econòmica i financera de les corporacions locals. El Govern socialista –que quan era a l'oposició sempre havia fet bandera de la seva vocació municipalista– no ha fet res més que i ajudar a l'afebliment institucional dels ajuntaments i també a la seva insuficiència econòmica. Així, trobem que la legislació de bases de règim local i la legislació sectorial estatal (el darrer exemple n'és la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu) comporten i provoquen una pèrdua de potestats competencials que representen un atemptat contra l'autonomia local. L'econòmic, que ara és un dels temes polítics més candens i que entronca, com l'anterior, amb la crisi de l'Estat espanyol actual. L'Estat de les autonomies, que no és capaç de resoldre el finançament autonòmic i menys el municipal.

La defensa del bon funcionament dels ajuntaments catalans esdevé, doncs, una qüestió prioritària en la nova legislatura. La incapacitat de la Llei reguladora de les hisendes locals per resoldre la crisi econòmica local, la insuficiència de la participació dels ens locals en els pressupostos generals de l'Estat, la rigidesa i la quantitat excessiva dels tributs locals, el tractament econòmic inadequat de les grans ciutats, la no contemplació de les despeses supletòries i el tractament insuficient de l'endeutament obliguen a una reforma estructural del finançament local. Per a ERC, d'acord amb la seva tradició municipalista, la defensa dels municipis catalans és preferent; no solament perquè l'experiència d'altres països europeus ens demostra que uns ajuntaments ben dotats són garantia de progrés i de modernitat, sinó perquè significa un reconeixement a la tasca de reconstrucció nacional que han fet històricament i que de ben segur han de continuar fent. Els nostres ajuntaments, que són també Administració catalana, necessiten més autonomia política i més i millor finançament.

ERC defensa la tesi, d'acord amb les experiències del País Basc i Navarra, que el sistema de finançament local a partir d'una recaptació i gestió dels propis impostos per part del Govern autonòmic (concert econòmic o conveni tributari propi) és la millor garantia per a la consecució d'un grau elevat de suficiència econòmica.

Tot i així, la urgència de resolució de la crisi de les hisendes locals i la necessària precisió de la delimitació competencial local dels nostres municipis obliga a la configuració d'una

acció política en la propera legislatura, a curt termini, que en el cas d'ERC es concreta en les propostes següents:

1. Pacte Local d'Estat. Exigència de la redacció d'aquest acord, que, a més de permetre la regeneració democràtica en l'àmbit municipal, també hauria d'incidir en la reestructuració del marc competencial local. D'aquesta manera, s'hauria de revisar l'actual sistema de repartiment competencial a favor de l'aprofundament de l'autonomia local i del principi de subsidiaritat.
 2. Modificació de la Llei de bases de règim local per tal d'establir un nou marc competencial reservat als municipis, amb determinació en aquelles matèries amb potestats compartides, del grau i la forma que pertocaria als municipis.
 3. Modificació del règim electoral per als municipis petits i mitjans. Aquest sistema hauria de preveure l'elecció de regidors a partir de la fórmula de llistes obertes.
 4. Realització de totes aquelles actuacions dins les Corts espanyoles que, d'acord amb les seves competències legislatives, ajudin al desencallament de la transferència de les diputacions provincials a la nació catalana, en el benentès que és prioritària la retenció dels recursos d'aquests ens en el món local català i d'acord amb les previsions legals establertes en la legislació catalana aplicable.
 5. Revisió de la Llei reguladora de les hisendes locals. Una modificació substancial d'aquesta llei hauria d'incorporar la possibilitat de finançament pels Consells comarcals, la modificació del sistema de dotació i repartiment del Fons Nacional de Cooperació Local en el sentit d'optar a la coresponsabilització fiscal també pels ens locals, i la modificació del sistema tributari per fer-lo més àgil i més simplificat.
 6. Reclamar la formulació d'uns plans integrals de suport als petits municipis. També es requerirà la dotació d'ajuts al transport metropolità i a aquelles situacions municipals específiques que originen capitalitat i suplència.
 7. Demanar l'elaboració i gestió municipal dels padrons i matrícules dels tributs municipals, respectant les direccions i el dret d'informació de les altres administracions.
 8. Reclamar la retirada de l'IAE (impost d'activitats econòmiques) en la seva formulació actual ja que grava les activitats econòmiques sense tenir en compte els beneficis que produeixen i no serveix suficientment com a finançament dels municipis. Cal, doncs, augmentar l'aportació de l'Estat de manera directa i suficient davant de les vies que paralitzen l'activitat pròpia de cada municipi. També s'ha d'augmentar el grau d'autonomia local pel que fa a la determinació de la quota tributària i de les tasques d'inspecció.
 9. Exigir l'exemció en el pagament de tots aquells impostos estatals que els municipis es veuen obligats a pagar. D'aquesta manera no estarien obligats al pagament de l'IVA ja que no es considerarien subjectes passius, amb la qual cosa es produiria un bon estalvi en la despesa local; tampoc s'aplicarien les retencions en concepte de l'impost de societats sobre els interessos bancaris que generassin.
 10. Demanar la reforma de la legislació aplicable per tal de fer possible la compensació autonòmica de deutes contractats per l'Administració de l'Estat als ajuntaments. Tindrien la consideració de deutes estatals no només els productes per l'impagament de tributs locals, sinó totes aquelles que per llei l'Estat estigué obligat a satisfacer als municipis. Aquests deutes generaran interessos de dènora.
- * Per conéixer el model de política municipal que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.4.2 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

17. Justícia i dret

Per a ERC, la funció de la justícia en una societat democràtica ha de ser administrar la legislació amb imparcialitat, de manera que tots els ciutadans estiguin protegits en cas de violació o perjudici dels seus drets i llibertats.

Tanmateix, la justícia, que constitueix un valor superior de l'ordenament jurídic, no s'ha concretat encara en el terreny dels fets, on la justícia resta molt allunyada de les exigències d'una societat moderna i democràtica. L'elecció de la justícia, com a valor suprem que és, al lloc que li correspon reclama estrenar noves mentalitats i un

renovat consens polític per plantejar des d'ara les reformes legals i estructurals que siguin necessàries. La importància d'aquest repte exigeix la implicació del conjunt de forces socials i planteja la necessitat de solucions urgents.

D'acord amb això, la independència del poder judicial ha de ser absoluta i radical, i cal que aquest exercici la seva funció amb la mateixa rapidesa, simplicitat i economia, en un règim de rigorosa fiscalització tècnica i ètica. La reforma de la justícia és un element imprescindible per anar dotant de contingut real el reconeixement i l'exer-

cici de drets i llibertats.

És sabut que ERC situa com a horitzó de les seves propostes polítiques en aquest àmbit l'assumpció per Catalunya de la plena i exclusiva competència en matèria de justícia. Mentre això no sigui possible, reivindicarem i defensarem durant la propera legislatura al Congrés i al Senat el següent:

17.1. Justícia ràpida, eficaç i independent

- Cal impulsar una reforma global de les lleis processals que afavoreixi la simplificació dels tràmits i terminis dels processos judicials, sense posar en perill les garanties dels justiciables i els principis d'igualtat i tutela judicial efectiva.
- Impulsarem la racionalització de les oficines judicials, augmentant les inversions i establint una política clara de manteniment correcte dels edificis judicials; creant oficines comunes a diversos jutjats, amb organització interna jerarquizada i al servei del juge; redimensió de les plantilles de funcionaris; dotació de majors i millores recursos i mitjans tècnics –extensió tots els jutjats de la informatització– i humans: psicòlegs, assistents socials, creació d'unitats tècniques de suport judicial, etc.
- Cal avançar cap a la reforma de l'actual sistema de selecció de jutges i magistrats que permeti una formació integral abans de l'accés a la judicatura, introduint nous coneixements i disciplines (dret tributari), amb la finalitat de tendir a la màxima especialització.

Cal també aprofundir en nous mecanismes de previsió i formació de la resta de personal adscrit a l'Administració de justícia, impartint els coneixements i la preparació exigibles per al desenvolupament de les tasques encomanades a cada cos o escala.

En aquest sentit, proposem de modificar l'Estatut del Ministeri Fiscal per adequar aquesta figura a les exigències modernes; delimitariem clarament les atribucions del secretari judicial en el marc de la nova oficina judicial.

- Cal derogar els aspectes de la Llei orgànica del poder judicial que avui impossibiliten que l'elecció de la majoria de membres del Consell General del Poder Judicial, màxim òrgan de Govern de la magistratura, sigui feta entre els mateixos jutges i la resta de professionals del dret; en aquesta mateixa direcció de preservació i potenciació de la independència judicial, proposem la creació d'una autèntica polí-

cia judicial dependent exclusivament del Consell General.

- Cal reorientar les previsions de desplegament de la planta judicial amb l'objectiu de cercar el màxim equilibri entre les demandes socials i els recursos disponibles: caldrà potenciar la figura dels jutjats de pau, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i implantar els jutjats del contenció creats a partir de la nova organització judicial però avui encara inexistent. La definició de la nova planta ha de partir com a base territorial inexcusable de l'actual mapa comarcal definit legalment pel Parlament de Catalunya.

17.2. Millora de l'atenció, servei i participació dels ciutadans

- Cal modificar en la línia de racionalitzar i modernitzar l'actual sistema de justícia gratuïta (torn d'ofici), que remunerí de manera justa i puntual els professionals i elimini els actuals abusos.
- Es potenciarà la creació dels serveis d'atenció a la víctima del delicte, tal com avui ja existeix en molts ajuntaments.
- Cal millorar els serveis d'atenció directa als justiciables, per tal que tothom pugui ser orientat i informat degudament abans de ser jutjat.

17.3. El català, vehicle d'expressió normal. Aprofundiment en les competències sobre justícia

Des de la restauració del Govern de la Generalitat de Catalunya, ha estat vocació d'aquesta institució i del conjunt d'administracions públiques, forces polítiques i societat civil que el català retrobés el seu espai d'ús normal.

Aquesta voluntat s'expressa en l'article 3 de l'Estatut quan s'estableix l'oficialitat del català atès que és llengua pròpia de Catalunya, i es referma amb l'aprovació i entrada en vigor de la llei 7/83, de normalització lingüística.

En aquest sentit, per exemple, el Govern de la Generalitat i el conjunt de professionals del dret a Catalunya,

en l'àmbit de les seves competències i atribucions, han anat duent a terme, per bé que insuficients, diverses actuacions amb la finalitat de resituar el català en els llocs de l'Administració de justícia perduts des del dictat del Decret de Nova Planta, amb l'encomiable finalitat d'incrementar la presència del català en aquest àmbit mitjançant la sensibilització de tots els justiciables i professionals que tenen la llengua com a eina de treball per excel·lència.

- Per això es fa imprescindible garantir l'ús normalitzat del català en les reaccions amb l'administració de justícia. Cal reformar l'actual Llei orgànica del poder judicial per tal que això sigui possible.
- Es potenciaran els cossos especialitzats d'assessors lingüístics als jutjats de Catalunya i al Tribunal Suprem.
- Caldrà poder exigir l'acreditació del coneixement del català i del dret propi de Catalunya a jutges, notaris i registradors.
- Cal fer possible la inscripció en català dels documents que es presentin escrits en aquesta llengua davant els registres públics (de la propietat, mercantil i especialitzats).
- Ens proposem impulsar tasques de desenvolupament i aplicació al màxim dels preceptes de l'Estatut en matèria d'Administració de justícia.
- L'adopció de mesures que adeqüin l'ordenament jurídic i compatibles amb una societat moderna.

Ens trobem vivint una etapa de canvis sobtats i molt ràpids en el terreny social, econòmic i tecnològic. Aquests canvis obliguen a l'adopció de mesures per tal d'adequar la legislació vigent a aquests nous canvis.

Lamentablement, paral·lelament a l'entrada en vigor del

nou Codi Penal, la producció legislativa de l'Estat ha anat minvant de manera constant, i especialment en l'àmbit del dret privat. En aquest sentit, constatem els obstacles mantinguts pels successius governs centrals en relació amb la conservació, modificació i desenvolupament del nostre dret civil, que paradossalment pretén la incorporació dels costums al dret positiu i adequar l'ordenament jurídic vigent a la realitat social actual de Catalunya.

Es fa urgent impulsar algunes reformes legislatives que hauran d'acostar la realitat social i cultural al món:

- Modernitzar el dret privat civil i mercantil per a incrementar les garanties i la defensa del ciutadà en les contractacions amb les grans empreses de subministraments i serveis.
- La reforma del Codi Civil per garantir el compliment efectiu dels convenis o resolucions judicials derivats de les situacions de crisi familiar.
- Emprendre totes les reformes legislatives per necessàries, especialment en l'àmbit del dret privat, per impulsar el reconeixement de les parelles i famílies de fet, amb independència de quina sigui la seva orientació sexual, i garantir el seu reconeixement igualitari.
- La creació de nous jutjats en l'àmbit local que descarreguin els altres òrgans de la jurisdicció ordinària, el coneixement i enjudiciament de petites infraccions penals i administratives, així com també els procediments civils d'escassa quantia.
- Per conèixer el model de justícia i dret que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.4.6 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

18. Política interior

1. Separació dels ministeris d'Interior i Justícia.
2. Reformulació dels plantejaments del Cesid. Reformulació de tots els serveis d'informació dels diferents cossos de seguretat amb l'objectiu que la seva funció no tingui en cap cas finalitat política.
3. Major control parlamentari sobre les matèries englobades sota la titulació de secrets oficials. Els tribunals de justícia hi han de tenir accés en el moment que sigui necessari, per tal de poder resoldre i aclarir responsabilitats en la seva gestió.
4. Control Parlamentari sobre les partides de "fons reservats" mitjançant la comissió de secrets oficials. Tota activitat pressupostària generada per qualsevol ministeri ha de poder justificar-se documentalment i

figurar en els diferents informes comptables i pressupostaris.

5. Separació immediata del servei en els CFSE, i adopció de les mesures legals pertinents, en casos de corrupció, tortura, violació de drets humans, racisme, ús d'informació privilegiada per a lucre personal, abús de poder, etc. En aquests casos el Ministeri d'Interior haurà de presentar-se en el cas com a acusació particular.
6. Modificació de la Llei de seguretat privada per traspassar als governs de la nació catalana les competències en aquest camp o bé transferència d'aquestes competències pel procediment de delegació.

18.1. Model català de seguretat

18.1.1. Per la definitiva concreció i aplicació d'un model de seguretat pública per a Catalunya

Després de dotze anys de creació de la policia autonòmica de Catalunya, a partir de l'embrió inicial dels Mossos d'Esquadra, aquesta policia ha iniciat el seu desplegament territorial. En aquests moments, la policia de la Generalitat –Mossos d'Esquadra– es troba desplegada a tres comarques arreu del país (Osona, la Selva i el Ripollès), on presumptament s'ha realitzat la substitució dels cossos de seguretat espanyols pels Mossos d'Esquadra. De tota manera, l'única competència clara que CiU ha aconseguit pels Mossos d'Esquadra en aquests dotze anys ha estat la vigilància dels centres penitenciaris de Catalunya. Totes les altres funcions que fan els Mossos d'Esquadra les realitzen també els cossos de seguretat espanyols, la qual cosa significa un malbaratament de recursos, situació que només conduceix a un mal funcionament dels serveis policials producte de la mútua desconfiança i del recel que es crea en treballar en els mateixos àmbits.

Tot i aquesta situació actual, en relació amb la que existia l'any 1993 (any de les últimes eleccions generals), podria semblar demostrar que s'ha avançat en la configuração i aplicació d'un model policial per a Catalunya, però hem de dir que no és així.

La nova situació del cos de la policia de la Generalitat –Mossos d'Esquadra– no reflecteix un veritable avanç cap a l'aplicació d'un model policial per a Catalunya ja que no existeix model. L'actual Govern de la Generalitat, durant els anys del seu mandat amb àmplies majories absolutes, no ha sabut o no ha volgut definir i forçar l'aplicació d'un model policial propi per al nostre país. I utilitzem les paraules "definir" i "forçar la seva aplicació" perquè, a hores d'ara, és ben clar que l'espiritu centralista que impera a Madrid, junt amb la manca de voluntat del Govern català de CiU, han impedit, conjuntament, que Catalunya tingui la seva pròpia policia, el seu propi model policial. És per això que Catalunya necessita que algú defineixi un model policial concret per aplicar en aquest país. Un model modern, com aquest país. Un model eficaç, que és el que es mereix aquest país. Catalunya necessita, en l'àmbit policial, un horitzó concret cap a on anar caminant. I un cop definit aquest model, Catalunya necessita que algú obliai que el model sigui aplicat.

A hores d'ara no podem seguir amb les cantarelles que durant anys i anys hem anat escoltant. Que si des de Madrid ens posen bastons a les rodnes. Que si el Gover-

nador civil de torn ens impedeix fer no se sap què. Que no ens podem comparar amb el que s'ha fet al País Basc amb el tema de la policia. Que val més anar a poc a poc per arribar amb millor resultat al lloc desitjat. Després de dotze anys ja no s'hi valen excuses. El model policial català no pot ser una moneda de canvi que depengui de l'entramat de forces polítiques que manin a Madrid. El model policial català té legitimitat per si mateix, sense que hi capiga "negociació" política alguna. La situació actual és absolutament deficient pel que fa a la configuració del model policial català. Aquesta manca de model provoca, a hores d'ara, que el modest avanç de què abans feiem menció (desplegament territorial a les comarques de Osona, la Selva i el Ripollès) estigui en perill si en aquestes eleccions generals guanya el PP. La indefinició a què ens ha portat el desinterès de CiU pel tema de la policia ha provocat que Catalunya no tingui garantit el dret legítim de desenvolupar un model policial propi, sense imposicions des de Madrid.

Per tant, des d'ERC proposem treballar amb fermesa per tal de definir i aplicar, en el termini raonablement més breu possible, un model policial concret per a Catalunya. No podem permetre que un tema tan important com és la policia d'un país estigui sotmès a la decisió d'elements externs al mateix país. Catalunya s'ha d'imposar el seu propi model policial, com s'ha fet al País Basc. Catalunya ha de tenir un model policial propi, per la qual cosa proposem d'adoptar les mesures següents:

Modificacions legislatives que permetin configurar un model policial propi:

- Modificació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en el sentit d'ometre la referència que es realitza a la Llei orgànica prevista a l'article 149.1.29 de la Constitució espanyola. Així mateix, s'inclourien la totalitat de competències de seguretat, ordre públic i protecció civil.
- Modificació de la Llei 2/1986, de cossos i forces de seguretat, en tots aquells aspectes que limitin l'integral desenvolupament de la policia autonòmica com a policia amb plenes competències en el seu àmbit d'actuació, Catalunya.
- Unificació de l'actual Llei de la policia de la Generalitat –Mossos d'Esquadra– i de l'actual Llei de policies locals, refonent el seus textos en un de sol i creant així el text bàsic regulador del model policial català, amb les modificacions d'aquests textos inicials necessàries per tal de configurar una Llei de la policia de Catalunya que reculli les necessitats del model policial propi de Catalunya arraconí definitivament aspectes retrògrads que CiU ha copiat dels models policials existents a l'Estat espanyol.

18.1.2. Model policial català

Les modificacions legislatives que ERC pretén realitzar permetran que des de Catalunya puguem decidir el

que volem fer per al nostre país en l'àmbit policial, sense imposicions.

Així, des d'ERC proposem que la policia de Catalunya estigui composta per les policies locals i per la policia autonòmica (avui anomenada Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra). Aquests dos cossos policials han d'actuar en plena coordinació per portar a terme les tasques que avui realitzen els cossos de Seguretat de l'Estat, assumint les tasques que el cos nacional de policia i la Guàrdia Civil realitzen actualment a Catalunya i que no corresponen a les competències extra i supracomunitàries, que serien les úniques que seguirien realitzant els cossos espanyols, just fins al moment en què la coordinació entre la policia de Catalunya i els cossos de seguretat espanyols i també les organitzacions policials internacionals permetin que les assumeixi la policia de Catalunya.

La policia de Catalunya es configuraria així com un sol cos de policia, amb una doble implantació territorial: la municipal i la comarcal.

Les actuals policies locals realitzarien les tasques de policia integral dins del seu municipi, tasques per les quals serien auxiliades per la policia autonòmica en el cas que fos necessari. La policia autonòmica, de la mateixa manera, faria les tasques de policia integral en l'àmbit supramunicipal. La policia autonòmica estaria formada per realitzar les tasques d'especialització policial en tot el territori català.

Es configuraria, d'aquesta manera, un sol cos de policia, la Policia de Catalunya, subdividida de forma interna per les diferents tasques que cal realitzar, corresponents al que realment anomenem policies locals i policia de la Gene-

ralitat de Catalunya -Mossos d'Esquadra-. Aquest model racionalitzaria els esforços de diferents cossos policials que avui es dediquen a la mateixa tasca.

18.1.3. Regulació de la situació transitòria

Mentre es realitza la modificació legislativa necessària per tal d'aplicar el model que des d'ERC plantejem, s'haurien de prendre les mesures transitòries següents:

- Adscripció dels CFSE a la Generalitat de Catalunya. El Govern català tindrà el comandament directe dels efectius del cos nacional de policia i de la Guàrdia Civil que actuïn a Catalunya.
 - Incorporació immediata de la policia de la Generalitat -Mossos d'Esquadra- als organismes policials internacionals.
 - Elaboració d'un pla d'adequació dels CFSE que restin a Catalunya, a la societat catalana i a la seva realitat nacional, que indugui tant aspectes culturals (llengua, cultura, història, geografia, marc polític, etc.) com sociolaborals (sou, habitatge familiar, comissaries, etc.).
 - Creació de l'Institut Català de Seguretat Pública (ICSP) com a centre de formació i recidange de la totalitat d'efectius que operin a Catalunya.
- * Per conèixer el model català de seguretat pública que ERC proposa per a la nació catalana, consulteu el capítol 2.4.5 del programa FORÇA! Cap a la Independència.

19. Política exterior

L'objectiu d'ERC en aquest tema és que la nació catalana assoleixi una política exterior independent de la de l'Estat espanyol que responguí a la seva personalitat pròpia. Malgrat que la política exterior és actualment competència exclusiva de l'Estat, la presència i les intervencions d'ERC a les Corts espanyoles aniran encaminades a defensar un model propi de política exterior i a afavorir totes aquelles iniciatives que siguin coincidents amb la seva manera d'entendre les relacions internacionals, les llibertats dels pobles i el seu dret a l'autodeterminació, per superar l'actual concepte d'estat-nació. En el nou ordre internacional que s'està gestant, ERC promourà el desenvolupament de les zones menys afavorides i de la pau internacional.

19.1. L'actuació espanyola en política exterior

La política exterior espanyola dels darrers anys s'ha caracteritzat pels trets bàsics següents:

- a. La incorporació de l'Estat espanyol a l'OTAN, institució pròpia de la guerra freda i de caràcter eminentment militar, però de connotacions civils i polítiques. El 1986 es va votar en referèndum la incorporació a l'OTAN enmig de la polèmica pel canvi de posició del PSOE en

aquest tema. Tot i que va obtenir en el conjunt de l'Estat una majoria favorable, va comptar amb la negativa majoritària dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, el País Basc i les Canàries. També es va produir la incorporació a la Unió Europea Occidental (UEO), organisme militar però d'àmbit estrictament europeu.

Aquests dos fets van significar la incorporació de l'Estat a un bloc determinat, el rebuig efectiu de qualsevol mena de neutralitat i l'inici d'un període caracteritzat pel seguisme respecte a l'actuació de les potències occidentals.

- b. El Govern del PSOE no ha estat capaç, amb els seus trenta anys d'actuació, de resoldre un problema pendent heretat del règim anterior: el Sàhara Occidental. L'excolònia espanyola ha vist com la seva metròpoli la deixava abandonada en mans de Hassan II. Malgrat les promeses fetes pel mateix Felipe González al Front Polisario, la diplomàcia espanyola ha optat per donar suport obertament al Marroc, amb qui ha signat acords econòmics, polítics i fins i tot militars. D'altra banda, Espanya, durant el mandat socialista, ha venut armes al Marroc que han estat utilitzades contra el poble sahrauí.
- c. La política europea del Govern espanyol ha estat intentar una integració a la Unió Europea tan ràpida com fos possible i sense tenir en compte molts termes que s'haurien d'haver negociat millor i, si hagués calgut, amb més temps. No cal dir que les naions no espanyoles de l'Estat no van poder intervenir en aquestes qüestions i ni tan sols les comunitats autònombes van ser escoltades.

Aquestes presses han provocat que sectors importants del teixit econòmic i social de la nació catalana es veiessin greument afectats i sense cap perspectiva de rebre ajudes oficials per al seu manteniment o reconversió. Aquests problemes s'han agreujat o s'agreujaran tant pels plans de convergència destinats a homologar l'economia de l'Estat a la mitjana europea com també pels acords d'obertura dels mercats a tercers països. Això s'afegeix al problema de l'esploació fiscal que la nació catalana pateix històricament i que impedeix als seus ciutadans i ciutadanes afrontar amb moltes més possibilitats d'èxit aquesta convergència.

- d. El Govern socialista ha estat frenant i ha intentat bloquejar el procés d'alliberament dels pobles que formaven l'antic bloc de l'est. I ha bloquejat fins on li ha estat possible el canvi de les fronteres europees i ha reconegut els nous estats a contracor, i quan la Unió Europea ja ho havia fet.
- e. El Govern de l'Estat, amb la seva posició ambigua, va permetre sobretot a l'inici del conflicte, el genocidi i la neteja ètnica en el si de Bòsnia i Hercegovina, i només quan les atrocitats van ser àmpliament difoses i l'opinió pública va començar a mobilitzar-se, el Govern va intervenir-hi timidament amb l'aportació de soldats espanyols entre els cascos blaus.
- f. El Govern socialista no s'ha preocupat de l'espai geoestrètic que engloba la Mediterrània fins que el pro-

blema del fonamentalisme islàmic no ha trucat a la seva porta, malgrat que s'hagi celebrat darrerament la Conferència Euromediterrània. Per tant, considerem que és una iniciativa insuficient i tardana.

- g. El Govern espanyol ha donat suport en el si de la Unió a l'establiment de llaços més estrets amb un Estat, Turquia, que pràctica el genocidi, similar a com ho havia fet amb els armenis, d'un poble que es troba dins de les seves fronteres, el Kurdistan.

19.2. Drets dels pobles

S'ha de vetllar activament pel compliment dels tractats internacionals que es refereixen als drets dels pobles. Tot poble, en aplicació del dret a l'autodeterminació, s'ha de poder manifestar democràticament i lliurement, amb independència de l'àrea geogràfica on es troba, de les seves característiques i fins i tot dels antecedents històrics. Els estats i els organismes internacionals han de posar tots els mitjans possibles per permetre l'exercici d'aquest dret i tantes vegades com es demani. Malauradament, interessos econòmics, militars i estratègics sovint pesen més que la voluntat dels pobles. Casos com el Sàhara Occidental, el Kurdistan o Txetxènia són exemples de pobles sencers amb una manifesta voluntat d'independència als quals no es permet d'aconseguir-la democràticament, ja que tenen vetada la possibilitat d'expressió democràtica dels seus ciutadans.

Els processos d'autodeterminació i els referèndums corresponents han de ser supervisats pels organismes internacionals, que han de vetllar per la seva netedat democràtica i impedir la manipulació i falsedat dels censos.

En aquest sentit ERC treballarà en les institucions i organismes estatals i internacionals de Gibraltar basada en el dret d'autodeterminació del seu poble.

El nou panorama mundial, amb la caiguda de la política de blocs militars i l'esclat de nous estats europeus que, per la via de l'autodeterminació, han recuperat la independència política, perfila la possibilitat de plantejar un nou ordre mundial basat en el dret dels pobles i en l'actuació internacional per fer respectar aquests drets. Aquesta actuació internacional ha d'anar també destinada a frenar amb contundència qualsevol afany expansionista que es pugui donar. ERC és partidària de les ingerències exteriors, fins i tot militars, si la vida dels civils o la integritat dels pobles sencers està en perill a causa d'una guerra. ERC creu que operacions d'aquest tipus han d'anar precedides d'una ofensiva diplomàtica i del bloqueig econòmic de l'agressor si cal. La intervenció sempre ha d'anar sota la coordinació d'organismes internacionals.

Proposem que els organismes internacionals, i molt especialment l'ONU, elaborin i proclamlin una Declaració Universal dels Drets dels Pobles, complementària a la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948. I que reunixin en un sol text totes les declaracions parcials fetes fins ara sobre aquest tema.

19.3. Cooperació, solidaritat, reequilibri i lluita per la pau

L'actual situació de desequilibri existent al món, amb un nord ric i poderós i un sud subdesenvolupat i dependent, no és fruit de la casualitat. En la història de la humanitat hi ha hagut unes potències imperialistes que han tendit a sotmetre el grup veï i espoliar-lo de les seves riqueses. A final del segle XX, la dinàmica continua: una minoria de la humanitat manté un nivell de vida altíssim a costa d'una immensa majoria que viu en la pobresa. Dels països subdesenvolupats surten les primeres matèries i la mà d'obra barata per fer funcionar el món ric i, a canvi, aquells només reben els residus i sovint la instal·lació de les indústries contaminants.

La possibilitat de canviar aquesta dinàmica nord-sud no és gens fàcil. Ara bé, s'està estenent entre l'opinió pública la idea que cal fer alguna cosa per resoldre-ho. I un paper molt important el tenen els estats. Des dels diferents governs es poden posar en marxa accions que, si bé no resoldran immediatament el problema, sí que poden obrir camins per alleugerir-ne les conseqüències. En concret, ERC proposa:

- Destinar immediatament l'1% del PIB dels pressupostos de l'Estat a cooperació internacional i deixar oberta la possibilitat d'anar ampliant aquest percentatge. I també promoure l'aplicació de l'1% en d'altres com puguin ser salaris, pressupostos de grans empreses, etc.
- Destinar aquests fons de cooperació a la creació de riquesa en els països en desenvolupament: formació, infraestructures, explotacions agràries, indústries, etc., limitar la política caritativa del llurament directe d'aliments a casos extremadament greus (catastrofes, sequera...) i procurar asegurar que tot vagi en una línia de no degradació del medi ambient.
- L'elaboració urgent d'una llei de cooperació. Sense garanties i sense transparència, l'ajuda oficial al desenvolupament no és eficaç.

La llei ha de marcar molt clarament:

- Quins tipus de partides són realment destinades a cooperació.
 - A través de quins canals es fa efectiu l'ajut al desenvolupament i la seva petició.
- En aquesta doble direcció som partidaris de:
- Descentralitzar l'ajut al desenvolupament a les altres administracions.
 - Que el Foment d'Ajuda al Desenvolupament (Crèdits FAD) no es consideri un Ajut Oficial al Desenvolupament (AOD). La resta de partides que actualment es consideren dins de l'AOD també hau-

ran de ser revisades.

- Diseny d'una veritable política integral d'ajut, de manera que sigui un enfocament global (econòmic, cultural, mediambiental...) el que determini les mesures que cal prendre per aturar el creixent desequilibri nord-sud.
- Coordinació amb el conjunt de països de la Unió Europea.
- Condicionar la cooperació Govern a Govern al respecte als drets humans.
- Potenciar el treball de les organitzacions no Governamentals, la majoria de les quals poden garantir una major eficàcia i transparència de les inversions que no pas si es fan per vies oficiales. Augment del % dedicat a subvencionar projectes desenvolupats per Organitzacions No Governamentals per al Desenvolupament (ONGD).
- Democratitzar i augmentar la participació dels països subdesenvolupats en els òrgans de direcció de les institucions, com el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional, per tal que puguin influir realment en les seves polítiques econòmiques.
- Afavorir la reducció o condonació dels deutes exteriors de països en desenvolupament.
- Donar prioritat en les ajudes al nord d'Àfrica. Els països del Magrib, amb una població cada dia més nombrosa i cada dia més pobra, seran origen de conflictes futurs si no es resolen els seus problemes econòmics i si no aconsegueixen una configuració política més adient a la seva idiosincràcia que no pas l'actual, heretada del colonialisme europeu.
- Seguiment i control parlamentari de la cooperació al desenvolupament, perquè compleixi els seus objectius de solidaritat i justícia.

19.4. Unió Europea

ERC és partidària d'avançar cap a l'Europa unida, i ja des dels seus inicis havia participat, en l'època d'exili, en els moviments de caràcter europeista.

Una cop constituida la Unió Europea, els catalans nacionalistes hem vist sovint la possibilitat que dins el marc europeu se'n respectessin uns drets que Espanya ens nega sistemàticament, i que dins un macroestat com l'europeu la nació catalana hi tindria un paper important. Era allò de com més europeus, menys espanyols. De fet, aquesta posició encara és defensada per certs sectors de l'autonomisme majoritari.

Des del partit de la independència, però, la posició és diferent. Malgrat ser partidària de la Unió Europea, ERC és conscient que només els catalans podem canviar les coses a la nació catalana. L'Europa actual és un club d'estats i si la nació catalana vol tenir-hi seu pròpia i defensar-hi els seus interessos cal, en primer lloc, que obtingui la sobirania, és a dir, una majoria suficient per proclamar-la. Només a partir d'aquest punt la nació catalana podrà plantejar-se realment la seva

vinculació a l'Europa unida, amb possibilitats reals d'intervenir-hi i fer-hi sentir la seva veu crítica.

Per tot això, la posició d'ERC a les Corts espanyoles ha d'anar encaminada a:

1. Defensar els interessos de l'economia catalana en les diferents negociacions que es produeixin. Massa sovint sectors de producció catalans han estat marginats i deixats a la seva sort.
2. Denunciar la poca voluntat dels estats per delegar competències i diluir-se dins la Unió, i les temptacions de la mateixa Unió d'esdevenir un Estat unitari jacobí i burocratitzat.
3. Oposar-se a qualsevol mesura estatal que, amb l'argument de les delegacions cap a Europa, pretengui retallar les competències de les comunitats autònombes de l'àmbit català.
4. Defensar que el Parlament europeu adquiraixi competències tot superant d'actual deficit democràtic. Oposar-se a qualsevol nova llei electoral que resti pluralitat a la representació de l'Estat i defensar la creació d'una circumscripció electoral per a la nació catalana.
5. Reivindicar la presència catalana en tots aquells òrgans on sigui possible ser-hi malgrat la manca de sobiranía actual: Consell d'Europa, Comitè de les Regions (amb representació democràtica elegida), tal com preveuen els diferents tractats.
6. Impulsar polítiques parciales que superin els actuals marcs estatals, com per exemple les polítiques transfrontereres entre parts d'una mateixa nació dividida per dos estats, o bé entre nacions diverses però veïnes geogràficament i tradicionalment alliades per motius polítics.
7. Recordar que la Unió Europea no és Europa. La UE només és una part del continent i per tant cal no oblidar els que són fora del grup dels 15. ERC reivindica l'ampliació de la Unió amb tots aquells estats que ho demanin, malgrat que això sigui una pèrdua de poder dels estats hegemònics.

L'objectiu final d'ERC és la superació dels actuals estats i la construcció d'una Europa confederal basada en les nacions reals. L'Europa de les nacions s'està con-

solidant a tota l'Europa oriental i central, on s'ha produït un fort procés de reestructuració que ha portat a la desintegració dels estats plurinacionals. Simptomàticament, una de les primeres coses que han fet moltes d'aquestes nacions un cop han proclamat la independència ha estat demanar l'inici de converses per integrar-se a la UE.

ERC promourà que la reestructuració centreoriental d'Europa arribi a la part occidental. Els estats plurinacionals a Europa formen el triangle jacobí: la Gran Bretanya, França, Itàlia i Espanya, dins dels quals hi ha diverses nacions amb possibilitats reals d'esdevenir estats.

La política d'ERC comporta establir lligams de col·laboració amb les forces independentistes d'aquestes nacions de cara a sumar esforços i provocar aquesta reestructuració. Per aquest motiu, a les Corts espanyoles ERC treballarà en estreta col·laboració amb els diputats i senadors d'Eusko Alkartasuna i del Bloque Nacionalista Galego, i a Europa procurarà aprofondir la participació dins el PDPE (Partit Democràtic dels Pobles d'Europa).

ERC promourà també l'establiment de lligams amb els estats de la Unió i d'Europa, especialment amb els que tenen una demografia similar o inferior a la nostra, ja que la voluntat de supervivència cultural, social i econòmica de nació catalana pot coincidir sovint amb la d'ells davant els estats hegemònics.

19.5. Projecció exterior de la nació catalana

Malgrat que les institucions catalanes no tinguin legalment cap competència en política exterior, la nació catalana no pot renunciar de cap manera a tenir un posicionament propi. La presència d'ERC a les Corts espanyoles ja és un fet de projecció internacional de gran importància, perquè la seva incidència, a més d'estendre's per tot l'Estat, tindrà repercussió cap a d'altres països d'una manera considerable. ERC continuarà aprofitant la seva presència a les Corts per actuar d'ambaixador.

20. Pacificació Internacional: Defensa i seguretat

20.1. Per una defensa no ofensiva i la pacificació internacional

ERC, en el seu projecte global d'emancipació nacional, també té propostes concretes en l'àmbit de la defensa, sense perdre de vista l'objectiu final: la desaparició dels exèrcits estatals convencionals, a benefici de les forces de pacificació que l'ONU hauria de tenir, com a únic poder militar de caràcter dissuassori, un cop sigui suprimit el dret de vet en aquest organisme internacional. En el marc europeu, la Conferència de Seguretat i Cooperació Europea (CSCE) hauria de coordinar-se, progressivament, amb els organismes com ara l'OTAN o bé la UEO, amb la intenció d'articular, en el futur, un sistema defensiu europeu conjunt, en el qual les institucions de la nació catalana poguin ja participar-hi amb els seus professionals més capaços. Per arribar al marc ideal indicat, calen encara un nombre elevat de canvis no sols en l'estructura militar, sinó també en la cultura generada al seu entorn. Per això ERC ha de contribuir a l'assoliment d'aquest marc, fixant, ja ara, al Congrés de Diputats i al Senat espanyols, uns objectius propis en el terreny de la defensa, a partir de la realitat que signifiquen l'existència d'unes forces armades espanyoles i la seva presència en territori català.

Els aspectes no militars de la seguretat van adquirint cada cop més importància i fan indispensable prioritzar una política de prevenció, en tots els terrenys i no sols en l'estrictament militar: també en el camp econòmic, polític, social, cultural, ecòtic, etc. Per evitar riscos futurs, cal adoptar mesures preventives a l'entorn d'aquelles situacions capaces de generar inseguretat i violència, com ara desocupació generalitzada, misèria econòmica, violació dels drets humans, narcotrafic, desastres ecòtics, catàstrofes naturals, migracions massives, etc.

20.2. Desmilitarització de la política de seguretat

El terra de la pau va estretament lligat al desenvolupament.

Un món sense desequilibris s'estalvia molts dels conflictes violentos que el sorgeixen. És per això que juntament amb la cultura de la solidaritat i la cooperació cal estendre la cultura de la pau, de la possibilitat de resoldre els conflictes i les diferències d'una manera pacífica i negociadora. En aquest sentit, ERC proposa una sèrie de mesures per avançar en aquesta direcció:

1. Dissolució de l'OTAN en la seva estructura actual, fruit de la política de blocs, i reconversió en una nova estructura militar multinacional al servei de l'ONU per a missions militars d'interposició i per implementació i manteniment dels tractats de pau i desarmament.
2. Conversió de la UEO en l'exèrcit de la Unió Europea. Dissolució dels exèrcits estatals europeus i integració dins d'una estructura europea i de l'ONU. La desaparició de l'exèrcit espanyol, que al llarg de la història ha actuat diverses vegades en contra de la consolidació democràtica, seria un alleugeriment pressupostari i una consolidació dels drets civils.

20.3. Democratització de la política de defensa

1. Optar per una política exclusivament defensiva i no provocativa cap a altres estats, abandonant l'opció tradicionalment ofensiva, provocativa i amenaçadora cap a un enemic exterior, propi o dels aliats, actualment inexistent. Les conseqüències d'aquesta opció abasten el material militar, l'estructura de defensa i la doctrina on se sostenen.
2. Promoure una nova cultura de la pau, basada en l'espiritu democràtic i la primacia de la negociació política, el diàleg institucional i la mediació internacional, com a recurs per resoldre els conflictes. Rebutjar la sacralització de la institució militar i al seu monopoli de valors i virtuts com el patriotisme, l'heroisme i la disciplina, sempre vinculats, de fet, a la mitificació de l'ús de la força, de l'obediència acrítica i de l'estructura jeràrquica. En conseqüència, supressió dels Día de les Forces Armadas i d'aquelles altres celebracions públiques, com les jures de bandera, que alimenten la tradició militarista espanyola.
3. Modificació de l'article 8 de la Constitució, en el sentit de suprimir la integritat territorial de l'actual Estat

espanyol, com a missió pròpia de les forces armades, ja que aquesta possibilitat depèn, exclusivament, de la voluntat democràtica, lliurement expressada, de les distintes nacions que, en l'actualitat, formen part de l'Estat espanyol.

4. Abolició del servei militar obligatori, d'acord amb la tradició catalana, ja expressada en el referèndum majoritari de l'Estatut d'Autonomia de 1931. La concepció de l'exèrcit de masses és, avui, progressivament questionada per les generacions joves i la seva voluntat de pau. Però és també una concepció antiquada de la defensa, ni operativa, ni necessària, davant dels nous models d'exèrcit, professionals, petits, poc burocratitzats i dotats, exclusivament, d'armament defensiu.
5. Transparència informativa i control parlamentari de les mesures de defensa adoptades pel Govern o bé en projecte. Revisió de la Llei de secrets oficials i adopció d'una legislació que permeti una major llibertat d'expressió als militars sobre temes de la seva competència.

20.4. Regulació de la producció i exportació de material militar

1. Creació d'un registre estatal de producció d'armament i de control de l'exportació, per tal de conèixer el tipus de productes militars i les quantitats fabricats a l'Estat espanyol, així com també les transferències a altres estats de materials, tecnologies i serveis d'ús militar. Publicació trimestral de les actes d'aprovació d'exportacions de la junta ministerial de material de defensa i de doble ús.
2. Legislació específica per regular les operacions de comerç de material d'ús militar, el qual hauria de ser públic i subjecte a control parlamentari, tant de les empreses públiques com privades (CASA, Bazán, Santa Bàrbara, ENASA, ERT, Talbot, Land Rover Santana, INISEL, GAMESA, etc.).
3. Creació d'una comissió parlamentària d'investigació sobre la venda il·legal d'armes a tercers països i la presència de productes procedents de l'Estat espanyol en els circuits triangulars del comerç d'armaments.

20.5. Reducció dels efectius militars i desarmament

1. Redacció progressiva de les despeses militars, del potencial humà i dels efectius materials, d'acord amb un model de defensa no ofensiu: tancament, per a usos

militars, de la meitat de bases, centres d'instrucció, camps de tir i zones de maniobres. Anul·lació del contracte de les bases militars o de propaganda.

2. Redestinació de recursos procedents de despeses militars, per ser transferits a objectius civils de desenvolupament econòmic, millora ecològica, atenció social, innovació tecnològica i cooperació internacional.
3. Supressió de les armes ofensives i de les forces destinades a facilitar l'atac a l'enemic, la seva destrucció i l'ocupació militar del seu territori: portaavions, fragates, caces d'atac i missils i potencial amfibi. Un cop aturada la seva operativitat militar, reutilització per a usos civils i pacífics. Reducció del nombre de carros de combat i vehicles blindats. Dissolució de la Legió.
4. Prohibir la fabricació de qualsevol tipus de mines, ja que s'ha demostrat que són de les armes més mortíferes i indiscriminades que existeixen, i cal a més recordar que durant anys mantenen intacta la seva capacitat de destrucció.
5. Reconversió de part de la indústria militar en indústria productora de béns civils d'utilitat social, reconversió més factible, a curt termini, en el sector naval.
6. Restricció de la investigació de caràcter militar a mesures estrictes de tipus defensiu, protecció de persones i béns, intervenció en catàstrofes naturals, etc.
7. Prohibició de celebrar fites i exposicions sobre productes, tecnologies i serveis d'ús militar, per tal d'aturar la promoció artificial de la demanda d'aquests productes.
8. Limitació de la publicitat d'armaments i material militar, en general, només als mitjans especialitzats, per tal d'afeblir la cultura armamentista.
9. Regulació per llei orgànica del dret a l'objecció fiscal, per no afavorir el manteniment de les estructures militars si aquest és el desig personal del contribuent.
10. Prohibició de fabricar i vendre armament atòmic. Signar tractats i destinar pressupostos importants per al desmantellament de tot l'arsenal nuclear. Cal que la política d'ensenyament i comunicació de tots els governs tingui com a preferència que tota la societat assumeixi els valors de la solidaritat, la cooperació, la tolerància i el compromís per la pau.

20.6. Per una nació catalana no ofensiva i internacionalment solidària

1. Declaració de Catalunya com a zona lliure d'armes ofensives, d'acord amb la voluntat majoritària de la societat catalana, expressada democràticament en el referèndum de l'OTAN (1986).

20.7. Aportació catalana a la pacificació internacional

La nostra condició de nació sense Estat ni forces armades pròpies posa el nostre país en una situació inimitable per exercir, amb garanties de credibilitat, imparcialitat i eficiència, funcions de pacificació en el terreny internacional, a petició dels organismes corresponents i sota el seu control. Correspondria, doncs, a la Generalitat de Catalunya, a la Generalitat Valenciana i al Govern Balear la potestat de crear unes unitats de pacificació, sota el comandament de l'ONU, amb l'objectiu de treballar en la prevenció de conflictes, les polítiques de desarmament i la cooperació internacional.

L'activitat d'aquestes unitats, en cap moment ofensiva sinó pacificadora i humanitària, hauria de desenvolupar-se, fonamentalment, en tres àrees:

- a. Verificació d'embargaments, cessaments d'hostilitats o d'alto el foc, interposició entre bàndols en conflicte, inspeccions i escolta de vaixells, obertura de vies de comunicació marítima, etc.
 - b. Acollida i atenció de refugiats, escolta de vehicles amb personal evacuat, protecció de combois d'ajuda mèdica i alimentària, mediació de conflictes, vigilància i seguiment de processos electorals, ajuda en situacions de desastre natural, etc.
 - c. Control del comerç internacional d'armes, reconversió de la indústria militar a finalitats civils, prevenció de conflictes, etc.
1. Impuls a la celebració d'una Conferència per a la Seguretat i la Cooperació a la Mediterrània, amb l'objectiu

de conseguir la desnuclearització i la desmilitarització progressiva d'aquest àmbit geogràfic.

2. Creació del Comissariat de Defensa de la nació catalana, organisme adscrit directament a Presidència, amb la funció d'impulsar i coordinar les iniciatives anteriors i garantir-ne el compliment. En el futur, el Comissariat hauria d'assegurar també la defensa operativa del territori, a partir de les unitats de la mateixa Defensa Territorial. Els seus membres, sortits de la societat civil catalana i pertanyents a aquesta societat, haurien de tenir caràcter voluntari i mantenir-se a la reserva durant un espai determinat d'anys, amb un reciclatge anual i amb facilitats reals de mobilització. Les distintes unitats de la Defensa Territorial haurien de ser lleugeres i especialitzades exclusivament en tasques no ofensives. En període normal de pau, aquestes unitats haurien d'actuar, en cas de necessitat, com a reforç de la policia de la nació catalana i també en casos d'emergència diversa, al costat dels bombers, protecció civil, etc.
3. Creació de la Comissió Mixta de Defensa Nacional, integrada de manera paritària per representants de la Generalitat de Catalunya –amb la possibilitat d'ampliar-se a la Generalitat Valenciana i el Govern Balear– i de l'Estat espanyol, amb l'objectiu de coordinar les activitats regulars i els projectes futurs, en la fase prèvia a la independència, de les forces armades en territori català. La Comissió serà presidida pel president de la Generalitat de Catalunya, com a representant ordinari de l'Estat a Catalunya (sense perjudici de la possible ampliació d'aquesta presidència a la resta de governs de la nació catalana), motiu pel qual serà la màxima autoritat sobre l'exèrcit espanyol en el territori català.

21. Completar l'Estatut

L'Estatut d'Autonomia aprovat el 1979 encara no està complet per la sistemàtica oposició dels governs de Madrid, tant d'UCD com del PSOE-PSC, a transferir les competències, amb l'excusa que eren de l'Estat, segons la seva interpretació. L'ambigüïtat constitucional i estatutària facilita qualsevol maniobra dilatòria. En tot cas, en relació amb les transferències la posició d'ERC és:

1. Prioritat en les transferències socio-econòmiques

De les 60 i escaig transferències pendents, ERC creu

que cal donar prioritat a aquelles de continguts socioeconòmic que permetin a la Generalitat gestionar aquells aspectes que afecten directament el benestar i la riquesa dels seus ciutadans. Competències del camp laboral, de serveis i del camp de la potenciació de l'economia productiva.

2. Prioritat a liquidar les restes d'Administració perifèrica

L'Estat hauria de traspasar ja les restes de competències de diversos ministeris com el de Cultura, per tal que

sigui la Generalitat l'Administració única en la majoria d'àmbits.

3. Obertura de nous àmbits competencials no previstos en l'Estatut

Caldria ja avançar en la línia d'ampliació de competències per la via de l'article 150.2 de la Constitució. Especialment en aquelles que afecten les infraestructures del país.

4. Cal que el Govern central revisi les lleis orgàniques que han laminat competències ja cedides

És el cas de la Llei de bases de règim local de l'any 85, la Llei d'hisendes locals del 88, la Llei d'ordenació i d'assegurança del 84, la Llei de la funció pública, la Llei de demarcació i planta, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat i lleis ordinàries com la Llei de costes i la Llei de ports.

5. Cal que el Govern signi decrets que desencallin la possibilitat de competències previstes i que han entrat en via morta negociadora

Per exemple el decret de creació de l'Arxiu Provincial de Barcelona; el decret que atorgui les funcions d'expedició de títols acadèmics a les CA; o el decret de reorganització de l'Institut Social de la Marina: serveis socials i formació de la gent del mar, per transferir-lo a les CA.

21.1. Transferències pendents de negociació

Agricultura, ramaderia i pesca

- Es proposa Administració única.
- Serveis i funcions en matèria de pesca.

Benestar social

- Gestió del 0,52 % de l'IRPF destinat a associacions i fundacions sense ànim de lucre.
- Ampliació de les funcions transferides de l'Inserso: programes de termalisme social i vacances de gent gran.
- Funcions relatives a la prestació social substitutòria.
- Ampliació de funcions i mitjans transferits en matèria de promoció pública de l'habitatge (RD 2626/82): rehabilitació d'habitatges de patronats locals.

Comerç, consum i turisme

- Paradors de turisme (estan intentant passar-los a societat anònima sense participació de les autonomies).

Cultura

- Es reclama Administració única.

- Patrimoni documental de la Generalitat situat al Archivo Histórico Nacional de Salamanca.
- Registre de la propietat intel·lectual.
- Funcions assignació de l'ISBN i de l'ISSN.
- Museu Arqueològic de Tarragona.

Ensenyament

- Expedició de títols acadèmics i professionals.
- Beques dels ensenyaments no universitaris.
- Gestió de la convalidació de títols estrangers.
- Subvencions corresponents a educació compensatòria, ensenyaments artístics, escoles viatgeres, formació permanent d'adults, ajuts per a llibres de text i material didàctic i altres.
- Subvencions del Consell Superior d'Esports corresponents a les federacions esportives.
- Subvencions corresponents a la construcció d'instal·lacions esportives, formació de professors especialitzats i dotació de material esportiu per a centres docents.

Governació

- Funcions relatives al trànsit: formació, autoescoles, permisos de conduir, sancions, gestió administrativa, atenció sanitari i serveis policials.
- Serveis i funcions relatius a les junes de seguretat local, seguretat privada, registres control violència, espectacles esportius i uniformitat policies locals. Salvament marítim.
- Butlletins oficials província.

Indústria i energia

- Programa industrial tecnològic i mediambiental (PITMA).
- Registre de benzineres.
- Funcions en matèria d'explosius i pirotècnia.
- Funcions en matèria de promoció del comerç exterior (FOCOEX)(P).
- Pla d'actuació tecnològica (PATI).
- Pla de normalització industrial (ENOR).
- Participació de representants de la Generalitat en empreses públiques ENDESA (ENHER, FECSA), Renfe.

Justícia

- Ampliació de funcions del RD 966/90 (mitjans materials i econòmics de les fiscalies i el Registre Civil).
- Funcions relatives a les oficines notarials i registrals.

Medi ambient

- Organismes d'investigació de medi ambient.
- Centre d'Investigació Energètica, Mediambiental i Tecnològica (CIEMAT).
- Ampliació de les funcions transferides pel RD 2.496/83 en matèria d'impacte ambiental, protecció i millora del medi ambient, policia d'aigües, infraestructura urbana de sanejament i qualitat d'aigua, residus hospitalaris i d'origen agropecuari i resta de

- funcions en matèria de gestió del medi ambient (territorialització de subvencions, etiqueta ecològica, etc).
- Gestió ambiental de les centrals energètiques no nuclears.

Política territorial i Obres públiques

- Autopistes A-19, A-17, A-7, B-30, i A-2.
- Ports de Barcelona i Tarragona.
- Renfe al territori de Catalunya (rodala i línia de Tren).
- Carreteres de l'Estat a Catalunya.
- Aeroports de Barcelona, Girona, Reus, la Seu d'Urgell i heliports.
- Organismes d'investigació en matèria d'obres públiques (CEDEX).

Sanitat

- Inspecció indústria farmacèutica i productes farmacèutics i similars (cosmètica) d'importació.
- Metges i residents interns (MIR) i especialitats.
- Organització de serveis mèdics d'empresa.

Seguretat social

- Institut Social de la Marina.
- Mútues patronals d'accidents de treball i malalties professionals.
- Titularitat dels bons transferits de la Seguretat Social.
- Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS).
- Gestió del règim econòmic de la Seguretat Social (tressoreria general).
- Gerència d'Informàtica de la Seguretat Social (GISS).
- Intervenció General de la Seguretat Social (IGSS).

Treball

- Institut Nacional de l'Ocupació (Inem), política d'ocupació, formació, subvenció.
- Inspecció de Treball i Seguretat Social.
- Centres nacionals, escoles-taller i cases ofici.
- Centre d'Investigació i Assistència Tècnica de Barcelona.
- Gestió del Fons de Garantia Salarial (Fogasa).

Universitats i recerca

- Universitat nacional d'educació a distància.
- Beques d'ensenyaments universitaris.
- Investigació (inclusiu ministeris d'Educació, Indústria i Energia, Obres Públiques, Transports i Medi Ambient, i Sanitat i Consum).

Immigració

- Programes destinats a la integració de l'emigració extracomunitària.

Administració de l'estat

- Desaparició dels Governadors civils i substitució per un funcionari Presència de Catalunya en la política exterior comunitària i en la reforma del Senat.

21.2. Aprovar un nou estatut nacional d'autonomia

Com ja s'ha escrit en el próleg, ERC es compromet en la propera legislatura a promoure el suport de la resta de forces polítiques per redactar un nou estatut nacional d'autonomia, que comportaria competències exclusives en la majoria de temes com es reclama al llarg de tots els apartats del programa.

Assenyalaríem com a punts que cal destacar:

- Les competències dels àmbits socioeconòmics.
- Les grans infraestructures.
- La justícia i la seguretat.
- Un règim de concert fiscal.
- La presència en les decisions de la UE.
- La coordinació amb els Països Catalans.

Aspectes que ja estan desenvolupats en altres punts del programa, excepte els dos darrers, que situem a continuació.

21.3. Afavorir la confluència dels Països Catalans

Barcelona, ja s'ha dit en el próleg, podria colíderar l'eix mediterrani. I dins de l'eix mediterrani caldrà vertebrar els Països Catalans. Les universitats, per sort, estan fent passos de gegant en la coordinació, i la consciència està posant les bases comunes a partir d'obres enciclopèdiques que va començar fa anys Folch i Guillén en el camp del medi natural i han continuat amb posterioritat enciclopedies de geografia, de cultura i ara la d'història social i política dels Països Catalans, sense oblidar el paper precursor de l'Encyclopédia Catalana.

ERC està a favor d'un model federal de Països Catalans, però reconeix que serà democràticament la població de cada territori la que decidirà l'objectiu i el *tempo*.

Mentrestant som partidaris de:

- Desactivar la batalla lingüística i traspassar el tema als científics.
- Accentuar els acords i les relacions en el camp econòmic i de projecció europea.
- Programar coordinadament productes turístics, culturals.
- Incentivar la permeabilitat social: intercanvis escolars, de grups d'esplai, d'entitats culturals, de grups artístics i musicals; emprendre una campanya d'agermanament entre ajuntaments valencians, illencs, i catalans.
- Avançar en l'espai comunicacional, col·laboració

- TV3, Canal 9; producció audiovisual.
6. Potenciar lligues esportives.
 7. En algunes d'aquestes àrees seria més digerible per als valencians enfocar-ho obert al conjunt de l'antiga Corona d'Aragó; per tant incloent-hi la comu-

nitat autònoma d'Aragó. La idea permet calmar la por de sectors de capes mitjanes valencianes del projecte polític dels Països Catalans i alhora no deixa penjats els catalanoparlants aragonesos de la Franja.

22. La feina feta a Madrid. Pilar Rahola. Congrés dels Diputats. 1993-1995

22.1. Esmenes presentades

Esmenes a la totalitat i a l'articulat del projecte de llei de pressupostos de 1994, 1995 i 1996

Esmenes a projectes de llei

- Llei d'actualització de la Llei orgànica 11/1983 de reforma universitària.
- Reguladora de la utilització i control destinat a despeses reservades.
- Reforma universitària.
- LAU.
- De transposició de la Directiva 89/52/CEE de radiodifusió televisiva.
- Reforma de la Llei orgànica del Poder Judicial.
- Pel qual es modifiquen diferents articles de l'Estatut dels Treballadors i de la Llei de procediment laboral.
- Autonomia del Banc d'Espanya.
- Pel qual es regulen les empreses de treball temporal.
- Mesures urgents del foment de l'ocupació.
- Codi Penal.
- TV local per ones terrestres.

Esmenes a proposicions de llei

- Llei de comerç.
- Mesures contra la morositat causada pels segs sense provisió de fons.

Interpellacions

- Mesures econòmiques i polítiques que té previst dur a terme el Govern per garantir el futur de la factoria SEAT a la Zona Franca de Barcelona, en el marc de la crisi actual.

22.2. Proposicions de llei

- Per la qual s'insta a la devolució de patrimonis confiscats durant la guerra civil.

D'aquesta iniciativa se'n deriva la proposició no de llei presentada amb altres grups i APROVADA.

22.3. Proposicions no de llei

- Sobre la prohibició d'emetre curses de braus durant la franja horària infantil.
- Sobre la projecció exterior de l'idioma català i l'ingrés d'Andorra a les NU.
- Sobre el respecte a la toponímia catalana en la documentació per a ús públic del Ministeri de l'Interior. APROVADA.
- Sobre la contribució financer a fons per a la comissió d'experts per a la investigació de les violacions del dret internacional i al fons per al tribunal *ad-hoc* per als crims de guerra cometuts a l'ex-Iugoslàvia.
- Sobre el desmantellament del campament militar *El Castillejo*, al Baix Camp. APROVADA.
- Sobre la devolució a la Generalitat de la documentació depositada a l'Archivo Histórico de Salamanca.
- Relativa a l'emissió del programa *El Señor*.
- Sobre la línia ferro Barcelona-la Tor de Querol.
- Sobre la prohibició d'emetre curses de braus durant la franja horària infantil.
- Sobre la creació d'una ponència que estudii donar curs legal a la demanda social generada entorn de l'eutanàsia.
- Sobre el traçat d'un pont sobre l'autopista A-19 al seu pas per Badalona.

- Relativa a la retolació de la carretera N-260 i la N-152. APROVADA.
- Relativa a la cessió dels terrenys del polvorí militar a l'Ajuntament de Montcada i Reixac. APROVADA.
- Sobre el retorn dels quadres de Salvador Dalí al Teatre Museu de Figueres. APROVADA.
- Relativa al tractament de neteja en el tram final del riu Francolí.
- Sobre els baixadors de Renfe de Premià de Mar i Vilassar de Mar-Cabrera i sobre la nova estació de Renfe de Premià de Mar.
- Relativa al canvi de les matrícules dels automòbils.
- Sobre el trasllat de dipòsits de CAMPSA de Tarragona.
- Sobre la cessió dels terrenys de l'antiga fàbrica Compañía Anónima de Hilaturas Mateo Brújas a l'Ajuntament de Vacarisses. APROVADA.
- Sobre la situació actual de l'Hospital Clínic de Barcelona.
- Sobre la dedicació de part del sostre edificable de la ciutat de Tarragona a habitatge de preu taxat.
- Sobre la millora de l'abastament d'aigua de Caldes de Montbui.
- Sobre el traspàs de la gestió i titularitat de la Timoneda d'Alfés a la Generalitat de Catalunya.
- Sobre la rehabilitació i funcionament dels baixadors de Renfe de Premià de Mar i Vilassar de Mar-Cabrera.
- Relativa a la modificació de la Llei orgànica de finançament de les CCAA i l'establiment del concert econòmic per a Catalunya.

22.4. Preguntes orals

- Sobre el Pla especial del front marítim de la badia de Roses (Alt Empordà).
- Sobre la manca de respecte als topònims catalans en la documentació de l'Institut Nacional de la Seguretat Social que s'adreça als pensionistes.
- Valoració del Govern sobre les informacions aparegudes arran de les presumpcions activitats, empresarials i borsàries, efectuades per Mariano Rubio mentre era governador del Banc d'Espanya.
- Coneixement del Govern de l'enviament, per part de Luis Roldán, d'una carta dirigida al president del Govern, abans de la fugida de l'exdirector General de la Guàrdia Civil, en la qual, presumiblement, Roldán l'informava sobre corrupció al Ministeri de l'Interior.
- Sobre els criteris que han motivat la remodelació de la cúpula policial iniciada pel ministre Belloch i que ha implicat, de moment, la destitució del subdirector general operatiu de la Policia, Agustín Linares, i quines implicacions té amb l'escàndol Luis Roldán.
- Sobre la valoració que fa el Govern del clima de crispació respecte a Catalunya que s'està generant tant en l'àmbit polític com en altres àmbits i que està alimentant l'enfrontament territorial.

- Sobre la informació que pot donar el Govern de la situació actual sobre la fugida i localització de Luis Roldán, i de la despesa econòmica del dispositiu de recerca.
- Sobre les vinculacions del Govern amb el Cas Palomino.
- Sobre el retorn dels quadres de Salvador Dalí a Figueres.
- Sobre l'estània de la llibertat suposadament extreta d'un esborany de Dalí que es vol posar a Figueres.
- Més de 30 preguntes orals a la Comissió de Control Parlamentari de RTVE.
- Membre de la Comissió d'Investigació sobre el Cas Roldán, on sol·licita més de 100 compareixences.
- Membre de la Comissió de Finançament dels Partits Polítics, on sol·licita unes 50 compareixences.

22.5. Sol·licituds de compareixença

- Director del Cesid per la presunta infiltració de membres del Cesid a ERC.
- Presidenta de Renfe. Sabotatges realitzats a la línia ferria del Maresme.
- Ministre de Justícia i Interior per explicar les circumstàncies de la detenció del Sr. Roldán, així com també la possible intervenció del Sr. Paesa si s'ha produït.
- Ministre de Justícia per explicar el paper que Francisco Paesa ha tingut en la detenció de Luis Roldán i altres temes relacionats amb aquest fet.
- Javier de la Rosa.
- Ministre d'Obres Públiques per respondre en relació amb el transport d'aigua de Tarragona a Mallorca.
- Director del Cesid.
- Sol·licitud de creació de la Comissió d'Investigació del Cas GAL (dues vegades).
- Sol·licitud de creació de la Comissió d'Investigació sobre el quartril d'Intxaurreondo.
- Sol·licitud de creació de Comissió d'Investigació sobre el Cas Rumasa.

22.6. Altres

Presentació de 40 mocions subsegüents als debats de política general.

Centenars de preguntes escrites.

Més d'un centenar d'intervencions en debats sectorials.

La tercera diputada catalana més activa de tot l'hemicicle, segons informació de la mateixa Cambra.

La edició: Febrer de 1996.
Edita: Esquerra Republicana de Catalunya
Villarroel 45, 08011 BARCELONA
Tel. (93) 453 60 05
Fax (93) 323 71 22
Projecte gràfic: Albañà Comunicació, BARCELONA
Impressió: Gràfiques Rabassa, SA, REUS.

Imprès en paper reciclat

DLT-277-96

Esquerra Republicana de Catalunya

La teva veu *Cap a la Independència*

